சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனை

மாயூரம் மாஜி முன்சீப்

ச. வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது

இந்நூலாசிரியர் பௌத்திரர்கள்

வீ. ஜி. ஆரோக்கியசாமி அண்டு பிரதர்ஸ்களால்

பிரசுரிக்கப்பட்டது.

1927

விலை : ரூபாய் ஒன்று] [தபாற்செலவு பிரத்தியேகம்

சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனைகளின்

அகராதி.

சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனைகளிலுள்ள

இராகங்களின் அகராதி.

இராகம்.	கீர்த்தனைகளின் இலக்கம்.	இராகம்.	கீர்த்தனைகளின் இலக்கம்.
அசாவேரி	5-52-157-167 185	கேதாரகௌளம்	3-20-35
அடாணு	26-69-141	கேதாரம்	28-32
அபூர்வம்	130	கௌளிபந்து	114-116-154
அமீர்கல்யாணி	129	சங்கராபரணம்	60-152-156-172
ஹம்சதொனி	132	சஹானு	73-83-90-94 178
ஆகிரி	31-63	சரசாங்கி	131
ஆனந்தபைரவி	36-37	சாமந்தா	91
ஆரபி	25	சாமா	41-88-101-109
இந்துஸ்தான் காப்பி	102-118-119 146-147-150 151-192	சாரங்கா	49-179
ஈசமனோகரி	74-108	சாவேரி	105-162-184
உசேனி	23-97-124-139 180	சாளங்கபைரவி	95
எதுகுலகாம்போதி	56-61-143-144	சுத்தசாவேரி	86-89
கண்டா	96	சுப்பிரதீபம்	7
கமாஸ்	40-55-77-153	சுருட்டி	17-120-145
கரகரப்பிரியை	54	செஞ்சுருட்டி	39-43
கல்யாணி	13-19-84-142 186	சைந்தவி	45
கற்கடா	22	சௌராஷ்டிரம்	135-155-163 166-172-181 182
கனகவசந்தம்	111-148	ஜங்கலா	126
கன்னடகௌளை	53	ஜயந்தஸ்ரீ	33
காப்பி	104	ஸ்ரீராகம்	62
காம்போதி	4-29-38-42-57 187	தர்பார்	12-161
குந்தளவராளி	100-140	தன்னியாசி	46-68-158-175
கெங்காதரங்கணி	80	தீனசங்கராபரணம்	133
		துசாவந்தி	2-27
		தேசமுகாரி	115
		தேசிகதோடி	14-137

இராகங்களின் அகராதி.

சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனைகளின்

பல பிரிவுகள்.

* ஹிதோபதேசக் கீர்த்தனைகளின் விவரம்.

† உத்தியோகசம்பந்தக் கீர்த்தனைகளின் விவரம்.

‡ குடும்ப சம்பந்தக் கீர்த்தனைகளின் விவரம்.

கடவுள் துணை.

சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனைகள்.

1. இராகம்—தேவகாந்தாரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எக்காலமும் உந்தன் பொற்கால் பணிந்துகொண்
டிருக்கநீ வரம் அருள்வாய்.

அநுபல்லவி.

தக்கோர் அபிமான ஞானசீலா
சகல புவனரக்ஷ காநுகூலா — எக்கா.

சரணங்கள்.

1. சந்தமேவுபிர பந்தமாலைபாடி
கந்தமார் உன்அர விந்தபாதம்சூடி
வந்தனைதிகள் அநந்தமே சொலி
விழுந்து பூமியில் எழுந்து நைந்துருகி — எக்கா.

2. துங்கசாதுஜன சங்கமோடு கூடி
பொங்கும் ஞான அக ளங்கவாரி ஆடி
அங்கமேபரவ சங்கொளப்பலப
தங்களோடு சுப மங்களங்கள் சொலி — எக்கா.

3. பழுதிலாது தினம் முழுதும் உன்னைநாடி
தொழுது நேசமுடன் அழுதுபாடி ஆடி
ஒழுகு் செந்தழலின் மெழுகுபோல மனம்
இளகியே அதிக புளகிதாங்கமுடன் — எக்கா.

4. பூதலம் பரவு பாதவேதநாதா
சாதகம்செயும் அபேதநீத தாதா
போதநாயகனே பூதநாயகனே
கீதநாயகனே வேதநாயகனே. எக்கா.

---

2. இராகம்—துசாவந்தி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஓடி நான் உனைத் தேடி வந்தேன்—எனக்
குதவி செய்தருள் ஐயனே.

அநுபல்லவி.

நாடி உன்பதம் தொட்டேன்
கோடி தரம் கும்பிட்டேன்
நாத விநோத பிரசாத பிரபோத
அபேத அதீத நிர்வாத கியாதனே ஓடி.

சரணங்கள்.

1. அற்பமான பதார்த்தம்—சற்றும் விரும்பேன்
ஐயா இது யதார்த்தம்
அற்புத பரமார்த்தம்—கொடுத்தருளில்
அதுவே உபயோகார்த்தம்
பற்பல விசித்திரனே
கற்பனு சமுத்திரனே
பாச விநாச சுரேச நரேச
பிரகாச விகாச உலாச விலாசனே ஓடி.

2. வந்துனையே அடுத்தேன்—கீர்த்தனமாலை
வகை வகை நான் தொடுத்தேன்
வந்தனம் கை எடுத்தேன்—நீ வசிக்க என்
மனக் கோயிலுங் கொடுத்தேன்

அந்தமனை உனக்கே
உந்தன் மனை எனக்கே
ஆய விதேயர்கள் நேய சகாய
அகாய உபாய நியாய விதாயனே ஓடி.

3. அன்பர் உபாசனனே—பூதலந்தன்னில்
அதர்ம விமோசனனே
இன்ப நிவேசனனே—வேதநாயகன்
இதய சிம்மாசனனே
என் பவங்களைத் தீர்ப்பாய்
உன் பதந் தன்னிற் சேர்ப்பாய்
ஏக அநேக திரிலோக நிர்வாக
தெய்வீக விவேக அமோக தியாகனே. ஓடி.

---

3. இராகம்—கேதாரகௌளம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எனை ஆதரிப்பாயே—என் மன இருள்
தனையே பிரிப்பாயே.

அநுபல்லவி.

வினையே அரிக்கும் செல்லா
வீணனுன் ஒரு புல்லா
நினையா என் மனம் கல்லா
நிதம் அதனுடன் மல்லா
நிச்சயப் பிரபோதனே
அக்ஷயப் பிரக்கியாதனே
சர்ஜனப் பிரசாதனே
துர்ஜனப் பிரமாதனே எனை.

சரணங்கள்.

1. துக்கப் பிரபஞ்சத்தொல்லை
சொல்வதற் குண்டோ எல்லை
திக்கு வேறெனக்கில்லை
தெய்வமே கேள் என் சொல்லை
சிஷ்டர் சமுதாயனே
துஷ்டர்கள் அபாயனே
இஷ்டர்கள் சகாயனே
அஷ்டகுண நேயனே — என்னை.

2. அடியனுன் வினைவசம்
ஆயினன் இது நிசம்
படியிற் கருணைரசம்
பாலித் தருள் கவசம்
பக்தஜன நேசனே
சுத்தமன வாசனே
சித்தமல நாசனே
வித்தக விலாசனே — என்னை.

3. மருவிய பாசவலை
மாட்டி உற்றேன் கவலை
தருமசைதன்னிய நிலை
தந்தென் மயக்கந் தொலை
சங்கட நிவாரகா
எங்கள் குல தாரகா
பொங்கு சுக தாயகா
துங்கவேத நாயகா. — என்னை.

4. இராகம்—காம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சித்தம் உவந்தருள் செய்ய—இத்தனை தாமதமேது
சீலனே புவனபரி—பாலனே மூலனே நீயுன்.

அநுபல்லவி.

நித்தனே புவியெங்கும்பிர—சித்தனே நிகில லோக
கத்தனே ஜீவகோடிகட்—கத்தனே சுத்தனே நீயுன் சித்தம்.

சரணங்கள்.

1. அசடனுனென்பதென்ன ரகசியமா—பெற்ற
அன்னையிடம் உண்மை சொல்லவே பயமா
வசஞ்செய்தருள்வதுனக்கோர் விஷயமா—யாவும்
வல்ல உனக்கிதென்ன அதிசயமா
வசன சாதுரியனே
மனன மாதுரியனே
சுஜனர்கள் பிரியனே
சுரர் தொழும் பெரியனே சித்தம்.

2. நிதமும் உனதுபத கைங்கரியமே—செய்ய
நீயருளெனக்குச் சுதந்தரியமே
அதுவே யெனக்குப் பெரும் சௌகரியமே—இனி
ஐயனே வேண்டேன் வேறு ஐசுவரியமே
அதிசய அப்பிரமேயா
அகணித சுப்பிரகாயா
விதிநெறி செப்பும் வாயா
விநய சங்கற்ப தூயா சித்தம்.

3. பூதபௌதீக மெல்லாம் நிறைவோனே—நல்ல
புண்ணியத் திருமறையை அறைவோனே
வேதநாயகன் மனம் உறைவோனே—ஞான
விழியில்லா தவருக்கு மறைவோனே

போதகப் பிரகாசனே
புண்ணியப் பிரதேசனே
சாதகக் கிருபேசனே
தாசருட் பிரவேசனே. சித்தம்.

---

5. இராகம்—அசாவேரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உன்னிடத்திற்சொல்லாமல் யாரிடத்திற்சொல்லுவேன்
ஓ-ஓ-ஜகதீசா.

அநுபல்லவி.

பொன்னிடத்தாசையறு புனிதர்கள் தமக்கின்பம்
பொழிதருவே இந்தப் புவியில்நான்படுந்துன்பம் உன்னி.

சரணங்கள்.

1. வயிறுபசிக்கும்பிள்ளை மாதா இடம்போமன்றி
மற்றொருவரிடத்திற் சேருமோ—நாளும்
அயர்வுறும்பெரும்பிணி அருமருந்தாலன்றி
அயலொன்றினாலே அதுதீருமோ—கன
வெயிலால் வருந்துவோரே
வேண்டுவர் நிழல்நீரே
உயிர்ப்பயி ரோம்புங்காரே
உனையன்றிக் கதியாரே
உலைவுறுசல்லடை போற்பலஓட்டை
உளதாகியவெறும் புழுமலக்கூட்டை
நிலையெனமனக்கவி செயும்பலசேட்டை
நித்தியம் நான்அத னாற்படும்பாட்டை உன்னி

2. நாதனேநான்பிழை யாதுசெய்யினும் நின்னை
நம்பினேன் என்மேலின்னம் க்ஷாத்திரமா—பாரில்
ஓதரும்புலச்சத்து ராதியர்கையில்என்னை
ஒப்புவிக்குதல்தர்ம சாஸ்திரமா—மறு
மாதர்மேற் செல்லும்நேத்திரம்
வாயே அபத்த பாத்திரம்
தீதுரை கொள்ளுஞ் சுரோத்திரம்
சிற்றின்பம் வேண்டுங்காத்திரம்
தீயஅவயவங்கள் செயுந்தினமோசம்
சிந்தையிற்குடிகொண்ட காசாபாசம்
நாயேன்செய்கைகளே ஆபாசம்
நான்குபக்கத்திலும் நான்படுங்கிலேசம் உன்னி.

3. எத்தனைசுமைபாவம் வேண்டுமானாலுமுந்தி
எனக்குக்கொடுக்கலாம் அச்சாரமே—எந்தன்
அத்தனேநானுன்சேயென் றறிந்தும்நோய்செய்யுமாயைக்
கார்தந்தார் இந்த அதிகாரமே—சர்வ
உத்தமஞ்சேர் நிர்தோஷ
உன்னத மாவிசேஷ
பத்தர்நித்திய சந்தோஷ
பரசமயத் துவேஷ
பாக்கியமலர்ந்தருள் பழுக்கும்உத்தியான
பலபுவனத்மகோ டிகள் அபிமான
ஆக்கியவேதநா யகன்ஸ்வாதீன
அனைதந்தைகுருதெய்வஞ் சகலமுமான. உன்னி.

---

6. இராகம்—பூரணகௌளை—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

என்பிழைகள் பொறுத்தருள்வாய்—எனை அலைக்கும்
துன்பவினை அறுத்தருள்வாய்.

அநுபல்லவி.

முன்பரவியே ஜெபிக்கும்
அன்பர்கள் அநுபவிக்கும்
இன்பமே அவர்விரும்பும்
நின்பத கமலம் நம்பும் என்.

சரணங்கள்.

1. நேயனைப்போல் விவகரிப்பேன்—துதிகவிகள்
ஆயிரம் உண்டாக்கி விரிப்பேன்—என்செய்கை எல்லாம்
வாயின் அன்பலாதுமனந்—தோயும் அன்புளதோசிறு
நாயின் அன்புமேயிலாமல்—தீயவம்பனாய்த் திரியும் என்.

2. என்னவொன்னுமோ என் பவமே—ஐயனே இந்த
மண்ணினில் என்ஜன்மம் அவமே—தினந்தினமும்
உண்ணலும் நித்திரைதனை—நண்ணலும் பெரும்பவங்கள்
பண்ணலும் அல்லாதுன்பதம்—எண்ணல் செய்தறியேன்
[ஸ்வாமி என்.

3. போதகம் என்னிடம் லயமே—என் மனம் பஞ்ச
பாதகங்கட் காலயமே—புவனமிசை
மாதவம் புரிபவர்க்குக்—கோதகலும் இகபர
சாதகங் கொடுத்தருளும்—வேதநாயகா இரங்கி. என்.

---

7. இராகம்—சுப்பிரதீபம்—திரிபுடை.

பல்லவி.

வினையே எனையே மேவாதருளே.

அநுபல்லவி.

நினையேநம்பினே னின்மலப்பொருளே வினை.

சரணங்கள்.

1. கனவிலுங் தருமத்தைக் கண்டறியேனே
அனவரதமும் உன தருள் குறியேனே வினை.

2. பாவமென் பதற் கொரு பதியானேனே
ஜீவனுய் வழி தெரி யாமற்போனேனே வினை.

3. உதரபோஷணையன்றி உனை நினையேனே
இதயந்தனில் உன்னடி இணைபுனையேனே வினை.

4. பூதலந் தொழும்அதி புண்ணியர்மித்திரனே
வேதநாயகன்தொழும் விமலபத்திரனே. வினை.

---

8. இராகம்—பரசு—ரூபகம்.

பல்லவி.

ஆண்டருளே—கருணை—பூண்டருளே.

அநுபல்லவி.

தூண்டருஞ் சுடராக விளங்கும்
சோதியே—உயர்—நீதியே—எனை ஆண்ட.

சரணங்கள்.

1. என்னை ஆள்வது பாரமா—என
திடம்வர வெகுதூரமா
அன்னைக்கும் உபசாரமா—எனக்
கருள்புரிய இந்நேரமா—கன
ஆரியனே—மெஞ்ஞான
சூரியனே—சர்வலோக
காரியனே—மிகுந்தஞள
தாரியனே—ஜகந்தனில்
உன்னையல்லது பின்னையார்துணை
யோகனே—சுக—போகனே—எனை ஆண்ட.

2. எனதுட லெனும் புல்லையே—காக்க
எவர்க்குங் காட்டுவன் பல்லையே
தினமும் ஆயிரந் தொல்லையே—இதில்
சிறிதுமே சுகம் இல்லையே—கன
சேதனனே—பெரியபு
ராதனனே—பரமநி
கேதனனே—மெஞ்ஞான
சாதனனே—அநுதினம்
நினது பாதம் நம்பினேன் அதி
நேசனே—பிர—காசனே—எனை ஆண்ட.

3. பொறுமை உனக்குச் சொந்தமே—நான்
புரியும் பிழை அநந்தமே
மறுமையுறு நிர்ப்பந்தமே—கெட
மலர்பா தாரவிந்தமே—கன
மாக்ஷியனே—அடியர்கண்
காக்ஷியனே—சர்வாண்ட
சாக்ஷியனே தனியர
சாக்ஷியனே—தினந்தினம்
சிறுவன் வேதநாயகன் பணி
சீர்த்தியே—அற—மூர்த்தியே—எனை. ஆண்ட.

---

9. இராகம்—மோகனம்—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

காக்ஷி எனக்குக் கொடாமலிருக்கின்ற
காரணம் ஏதையா.

அநுபல்லவி.

சாக்ஷியாய் நிற்கும் சருவாதிகாரனே
மாக்ஷியுடையோர் மகிழ்நிர்விகாரனே காக்ஷி.

சாலங்கள்.

1. அந்தரங்கபத்தி அற்றவனென்றே
அக்கிரமத்தில்பெயர் பெற்றவனென்றே
பந்தப்பேய்க்குள்ளத்தை விற்றவனென்றே
பாதகங்களெல்லாங் கற்றவனென்றே காக்ஷி.

2. மறந்தும் ஒருமெய்சொல் லாதவனென்றே
மருந்துக்கும் நன்மைஇல் லாதவனென்றே
சிறந்தமெஞ் ஞானங்கல் லாதவனென்றே
தேசத்தார்க்கெல்லாம்பொல் லாதவனென்றே காக்ஷி.

3. ஏசிமறையை இகழ்ந்தவனென்றே
ஈனமதத்தைப் புகழ்ந்தவனென்றே
நீசெய்தநன்றி மறந்தவனென்றே
நீசர்க்குள்மெத்தச் சிறந்தவனென்றே காக்ஷி.

4. ஆதிமத்தியாந்த ரஹிதமகேசா
அற்புதசின்மயா னந்தவிலாசா
வேதவேதாந்த விதிஉபதேசா
வேதநாயகன் இதயப்பிரகாசா. காக்ஷி.

---

10. இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அருள்புரிவாயே—எனதுள
மருள்தெரிவாயே.

அநுபல்லவி.

இருளை நிகரும் சுருள் கொள் ஓதியர்
இலகும்பொருள்—உலகம்புரி—கலகம்படர்—விலகும்படி
அருள்

சரணங்கள்.

1. நினைவெல்லாம் உன்னினைவதாயென் நெஞ்சம் உன்னுதோ— பழி
புனையும்வாய்வெறும் பேச்சைவிட்டுனைப் புகழ்ந்து பன்னு [தோ—சிறு
தினையளவு மெய்தனைவிடாது
சிந்தித்துனை—வந்தித்திடு—புந்தித்திடம்—வந்துற்றிட அருள்.

2. எத்திசையும் உன்னுருவமாகவே இலகக்காணேனோ— சொந்த
அத்தம்யாவும் நீயென்றேமிக ஆசைபூணேனோ—கன
பத்தியாயுனை நித்தம்போற்றிப்
பாடித்தினம்—நாடித்தவம்—நீடிக்கதி—கூடிக்கொள அருள்.

3. நீதமாயரும் போதமாயெங்கும் நிறையுங்கர்த்தாவே— நாளும்
வேதநாயகன் காதல்மனப்பெண் மேவும்பர்த்தாவே— கொண்ட
ஏதமறப்பிர சாதம்உதவி
இழிவண்டிய—பழிவிண்டுநல்—வழிகொண்டுனை—விழி கண்டிட. அருள்.

---

11. இராகம்—மணிரங்கு—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

சித்தம் இரங்கிநல் முத்தர்தங்கோஷ்டியிற்
சேர்த்தெனைக் காத்தருளே.

அநுபல்லவி.

உத்தமசீலர்தஞ் சித்தமலர்உறை
வோனே—கோனே—வானே—தேனே சித்த.

சரணங்கள்.

1. நின்னடித்தொண்டனு னென்ன அறியும்
நிதம் உலகந்தானே
என்னஉன்தொண்டின் பலனென்றெனைப்புவி
ஏசில்என் சொல்வேனே
பன்னரும் உன்னருள் என்னருகாகிடப்
பண்ணே—கண்ணே—எண்ணே—விண்ணே சித்த.

2. பொய்த்தெய்வங்களைப் போற்றிப்பெரும்பழி
பூண்டவர்தம் முன்மே
மெய்த்தெய்வம் உன்னைத் தொழும் எனக்கென்ன
விசேஷப் பிரயோஜனமே
கைத்தொழில் அண்டம் அனைத்தையுந்தாங்கிடு
கையா—துய்யா—மெய்யா—ஐயா சித்த.

3. கழுவக்கழுவ அழுக்குடல்மீது
கலந்தட ருந்தன்மையே
தழுவி என்னெஞ்சுறு மாசுகள் நீங்கிடத்
தந்தருள்வாய் நன்மையே
எழுமன்பொடுவேத நாயகன் போற்றிடும்
ஏகா—யோகா—வாகா—தியாகா. சித்த.

---

12. இராகம்—தர்பார்—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

என்னை ஆளையா—என் விண்ணப்பம்
தன்னைக் கேளையா.

அநுபல்லவி.

மின்னை நிகரும்வாழ்வை வெறுப்பவர்க்குரியோனே
அன்னைபிதாசற்குரு வாகியபெரியோனே என்னை.

சரணங்கள்.

1. அடியன்மேற்சினமா—என்குறைநீக்கி
ஆள்வது கனமா
கடினம் நின் மனமா—எனது நெஞ்சங்
கவலைக்காசனமா
படியில் என்னகத்துறு பாவ இருளைமாற்றித்
திடமுறவே மெஞ்ஞானத் தீபமதனையேற்றி என்னை.

2. என்றுஞ் சஞ்சலமா—ஐயனே மாயைக்
கிவளவுபலமா
வென்றுகொள்புலமா—அதனால் ஏழை
மெலிவது நலமா
நன்றுருவாகிய நாதா என்முகம் நோக்கிக்
குன்றென நான்செயுங் கொடுவினைகளைப்போக்கி என்னை.

3. கைவிடலாமா—என்னிடம்வரக்
கால்மலர் நோமா
கைவினை போமா—இனிமைதங்கும்
நன்னய நாமா
தெய்வநாயகனுகித் திகழுறும் அகளங்கா
கைவல்லிய ஞானநெறி கமழ்மதுரப்பிரசங்கா என்னை.

4. தித்திக்குந்தேனே—அமுதேகன
தேவர்கள்கோனே
எத்திக்குந்தானே—எள்ளுளெண்ணெய்போல்
இருக்குங்கோமானே
புத்தியுடையோர்சூட்டும் புகழ்மாலைஅணிவோனே
பத்தியுடனே வேத நாயகன் பணிவோனே என்னை.

---

13. இராகம்—கல்யாணி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

தருணங்கருணைபுரிகுவாய்—ஐயா—உனக்கனந்தங்கோடி.
சரணஞ் சரணந் தெரிகுவாய்—மெய்யா.

அநுபல்லவி.

அருணகோடி தேஜோமயனே—பொன்
திரணமென் றுன் னுவோர்பயனே—இது தருணங்.

சரணங்கள்.

1. இந்திரியச் சத்துருக்கள் செய்—மோசம்
என்னசெய்வே னிர்வகித்தல்பிர—யாசம்
நிந்தனையான அநுபந்த—பாசம்
நீங்கச் செய்வாய் புண்ணியஉப—தேசம்
நீயேகதியன்றோ—ஒரு
தாயேதுயர் ஒன்றோ—சிறு
நாயேன்கெடல்நன்றோ—கன
தீயேன்உடல்குன்றோ—இது தருணங்.

2. கோரமாய்த் தன்பிள்ளை செய்பினுந்—தீது
கோபித்துநீக்கிடுந் தாயுண்டோ—ஓது
காரமா நான்செயும் பாவம்போ—ருது
கைவிடில் வேறெனக்காதர—வேது
காயத்தை எடுத்தேன்—அரு
மாயத்தை அடுத்தேன்—அநி
யாயத்தை உடுத்தேன்—திரு
நேயத்தை விடுத்தேன்—இது தருணங்.

3. நச்சுமரத்தையும் வைத்தவன்—தானே
நாள்தோறுங்காவல் செய்யாமல்—இரானே
இச்சகமீதில் எனை அமைத்—தோனே
என்னை நீ ஆளாவிடிற்பிழை—யேனே.
ஏகந் தழையுருவே—சுக
போகந் தழைதருவே—கன
யோகந் தழைதிருவே—முதிர்
பாகந் தழைகுருவே—இது தருணங்.

4. நிதமும் நானும் பாதகச்—சேறு
நீக்கிடப் போதுமோ நின்னருள்—ஆறு
விதியுங் கதியும் இல்லையே—வேறு
வேதநாயகனே அருள்—பேறு
வேதத் துருவோனே—பல
பூதப் பெருமானே—கன
போதத் தமர்கோனே—இரு
பாதத்தை விடேனே—இது. தருணங்.

---

14. இராகம்—தேசிகதோடி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஐயா எனை ஆண்டருளே—உனை
அண்டினனே மனம்—வெண்டினனே.

அநுபல்லவி.

பொய்யாம் வாழ்வினில் நான் குழையாமல்
போகாதிகளில் என் மனம் நுழையாமல் ஐயா.

சரணங்கள்.

1. ஒரு நிமிஷமுமுன தடிமறவாமல்
உலகழியினு முன தருள் துறவாமல்
இருதயமதனிலோ ரிடர்பிறவாமல்
இழிவுறுபழியொடு நானிறவாமல் ஐயா.

2. உன்னையலாதொரு வரையுந்தொழாமல்
உதர நிமித்தம்எங்கும் ஓடியழாமல்
இந்நிலமீது துராசை எழாமல்
இறந்தபின்னுனெரி நரகில் விழாமல் ஐயா.

3. நல்வழிதனை எந்த நாளும்விடாமல்
நாட்டில் அசடனென நான் பேரெடாமல்
பல் வகையாகிய பழிகள் கொடாமல்
பாவையர்மோகத்திற் படிந்துகெடாமல் ஐயா.

4. என்னுயிர்போல எவ்வுயிரையும் பேண
இகசுகபோகத்தை என்றுமேநாண
மின்னுங்குணபர ணந்தனைப் பூண
வேதநாயகனே நானுனைக்காண. ஐயா.

---

15. இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இந்த வரந்தருவாய்—ஸ்வாமி—இந்த.

அநுபல்லவி.

பந்த வினையெலாம் அறவேண்டும்—உன்
பாத தரிசனம் பெறவேண்டும் இந்த.

சரணங்கள்.

1. தினமும் உன்பதமலர்தொழவேண்டும்—நான்
தேக பரவசமா யெழவேண்டும்
அனல் மெழுகாயுருகி யழவேண்டும்—இனி
ஆனந்தக் கடலில்நான் விழவேண்டும் இந்த.

2. தேக விஷயாதிகள் கெடவேண்டும்—ஞான
தீபத்தை என்னுளத்தில் இடவேண்டும்
பாக அறப்பயிரை நடவேண்டும்—அந்தப்
பயிர்க்குன் அருட்புனலை விடவேண்டும் இந்த.

3. மோகப் பசாசுதனை வெலவேண்டும்—நல்ல
முத்தி நெறியிலே செலவேண்டும்
நாகமெனும் புலனைக் கொலவேண்டும்—வேத
நாயகனே யுன்னுமஞ் சொலவேண்டும். இந்த.

---

16. இராகம்—பைரவி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இந்தப் பிழைகளெல்லாம் பொறுப்பாயே—பாச
பந்தக் களைகளை வேரறுப்பாயே.

அநுபல்லவி.

சொந்தப் பிள்ளைகளான தூயவர்க்குப் பிதாவே
அந்தப் பரமசுகம் அளிக்குங் கனதாதாவே இந்த.

சரணங்கள்.

1. ஆதியான பரஞ்சோதி உன்னை நான் வெறுத்தேன்
என்மனந்தனை
ஆகமாதிகள் சொல் யோக சாதனையில் நிறுத்தேன்
அநுதினமும்
வேதம் வேதியர்கள் ஓது நீதியையு மறுத்தேன்
சமர்த்தன்போலே
வீம்புபேசிப் பெரும் பாம்புபோல விடம் பொறுத்தேன்
சதாகாலமும்
பூதல வாழ்வுதனை நாடினேன்—மறு
மாதர்கள் சுகந்தனைத் தேடினேன்—பஞ்ச
பாதகரோடும் உறவாடினேன்—கன
காதகனென்று பெயர் சூடினேன்
ஆதுலர்க்கமு தீயாமலே தடுத்தேன்
சாது ஜனங்களைக் கண்டே தடிஎடுத்தேன் இந்த.

2. நேயமான தந்தை தாயைச்சற்குருவைப் பழித்தேன்
ஜெபதபத்தை
நித்திய கர்மங்களைப் பத்திமார்க்கங்களை ஒழித்தேன்
கைப்பொருளெல்லாம்
காயமோகசுக மாயவாழ்விற் செலவழித்தேன்
உனைத்தொழாமல்

காட்டில் வாழ்மிருகக் கூட்டம்போல நாள் கழித்தேன்
அநுதினமும்
தாயரைக் குறைசொல்லித் தூற்றினேன்—பெரும்
தீயரைத் தினந்தினம் போற்றினேன்—நல்ல
ஞாய வழக்குகளை மாற்றினேன்—பதி
னாயிரம் பொய்சொல்லத் தோற்றினேன்
வாயில் வந்தபடி வம்புகள் தொடுத்தேன்
கோயில் மணியமெனக் குடிகளைக் கெடுத்தேன் இந்த.

3. பூவிலே பெரிய பாவி என்று பேரெடுத்தேன்
புரட்டுருட்டும்
பொய்யும் வஞ்சனையும் செய்யுமார்க்கந்தனை யடுத்தேன்
உன்னுமந்தனை
நாவிலே எனது பாவிலே சொலாமல் விடுத்தேன்
ஞானியைப்போல
நாட்டில் மாயவேஷங் காட்டி என்னை நான் கெடுத்தேன்
அநுதினமும்
பாவமும் பழிகளுந் தாங்கினேன்—பெருங்
கோபமுங் குரோதமும் ஓங்கினேன்—புண்ணிய
ஜீவனஞ் செய்யாமலே தூங்கினேன்—நல்ல
பாவனஞ் செய்யும் வழி நீங்கினேன்
ஆவலாகப் பிறர் பொருள் அபகரித்தேன்
காவலா நெறியைக் கடந்து சஞ்சரித்தேன் இந்த.

4. வாரங் கூலிகளிற் சோரஞ்செய்து நான் குறைத்தேன்
பிறரிடத்தில்
வாங்கிய பொருள்களை ஈங்கிலை என்று நான் மறைத்தேன்
பஞ்சத்திலே வியா
பாரஞ் செய்யப் பலசேரில் நெல்லைக் கட்டி நிறைத்தேன்
நல்ல தண்ணீரைப்
பாழிலே சகல நாழிகையும் விழலுக்கிறைத்தேன்
முதலினொடு
நேர வட்டிதனைக் கூட்டினேன்—வெகு

தூரம் அகவிலையை நீட்டினேன்—வழக்
கோரஞ்சொல்லிச் சண்டை மூட்டினேன்—உப
காரஞ் செய்தோர்க்குக் கத்தி நீட்டினேன்
தாரம் பிள்ளைகளுக்குந் தான் செய்தேன் வஞ்சம்
நேரில் வேதநாயகா நின்னடி தஞ்சம். இந்த.

---

17. இராகம்—சுருட்டி—திசிரஜாதி—ரூபகம்.

பல்லவி.

தேவாதி தேவனே—தயை செய்தருள்வாயே.

அநுபல்லவி.

பாவ உடலம் எடுத்து நீளும்
பாதகனும் என்னை நாளும்
பந்தப் பகை சாடாமல்
சிந்தைத் துயர் கூடாமல்
நிந்தைப் பழி மூடாமல்
இந்தப்படி வாடாமல் தேவாதி.

சரணங்கள்.

1. கற்பகோடிகாலம்போல அற்பவாழ்வினை மதித்தேன்
காரமாக எந்நேரமும் அகங்காரம் நெஞ்சினிற் பதித்தேன்
தற்பரா உன் பொற்பதாம்புயந் தாழ்ந்திடாதெனைத்
துதித்தேன்
சாந்தமாம் யோகாந்த மார்க்கஞ் சார்ந்திடாமற் குதித்தேன்.
நற்பதந்தனை நாளுஞ்சார்ந்து
நாசவினைகள் யாவுந்தீர்ந்து
ஞானந்தனிலே நீட
மோனந்தனையே நாட
வானந்தனையே தேட
ஆனந்தமுமே கூட தேவாதி.

2. பாசமாம்பிசாசம் என்மனம் வாசஞ்செய்வதுமிலையே
பாபமுங் கடுங்கோபமும் பலர் சாபமும் பெருமிலையே
நேசமும் விசுவாசமும் பிரகாசமும் எனக்கிலையே
நிந்தையான அகந்தையுடும் என்சிந்தையுங் கடுஞ்சிலையே

ஈசனே என்பாவம் நீக்கி
என்னையே உன்தாசனாக்கி
இன்பக்கடலே சேரத்
துன்பக்கடலே பேர
அன்பர்க்கினமே சார
என்பொய்க்குணமே தீர தேவாதி.

3. அன்பர்களிக்க இன்பம் அளிக்கும் ஆனந்தப்பெரும் நதியே
அனவரதமுங்கன விரதர்கள் அகத்தில் ஒளிருமதியே
துன்பசாகரம் என்பதுகெடத் தோன்றிடும் பரகதியே
தொண்டன்வேத நாயகன் மனப் பெண்டகமகிழ்பதியே

நின்பதந்தனை நாளும் ஏத்தி
நேசமாய்க்கவி மாலைசாத்தி
நீதிப்பயனே விள்ள
ஆதிப்பழியே தள்ள
வேதப்பயனே கொள்ள
போதத்தினிலே துள்ள. தேவாதி.

---

18. இராகம்—பியாகு—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

இந்த நிமிஷமே பாபநிவர்த்தி
எனக்கருள்வாய் ஸ்வாமி.

அநுபல்லவி.

எந்த நிமிஷத்தில் சாவு வருமோவென்
றேங்கியே நான் பயந்தேனே—உயிர்
நீங்கிடிலென்ன செய்வேனே—சுரர்கோனே இந்த-

சரணங்கள்.

1. காலையோ மாலையோ நாளையோ சாவெனுங்
காலக் கணக்கறியேனே—வந்த
வேலை முடியுமுன் ஓலை யனுப்பிட
வேண்டாஞ் சொன்னேன் சிறியேனே—என்னை
ஆண்டாலுனைப் பிரியேனே—பெரியோனே இந்த-

2. பொட்டென்று தேகந்தான் சட்டென்று வீழ்ந்திடில்
கிட்ட ஒருவர் நில்லாரே—குழி
வெட்டென்பர் பிரேதத்தைக் கட்டென்பர் மண்ணைமேற்
கொட்டென்பர் போவர் பொல்லாரே—ஆன்ம
நட்டம் வராமற் கண்பாரே—துயர்தீரே இந்த-

3. கப்பல் இல்லாமலே எப்படியேனுங்
கடலைக் கடக்க வொண்ணாதே—நாளும்
அப்படி நின்பதத் தெப்பமில்லார்க்கந்த
ஆனந்தவீடு நண்ணாதே—நல்ல
ஞானந் தருவாயிப்போதே—கைவிடாதே இந்த-

4. ஆதிமத்தியாந்த ரகிதப் பிரபோத
அபேத புராதன நாதா—நாளும்
காதலுடன் வேதநாயகனுள்ளக்
கமலந்தங்குந் திருப்பாதா—எனக்
கமலந்தர இன்னம்வாதா—கிடையாதா. இந்த-

---

19. இராகம்—கல்யாணி—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

இந்த உபகார மறவேனே—பூமி
அந்தரம் எங்கும் நிறை—கோனே.

அநுபல்லவி.

விந்தை நரஜன்மம் நான் மேவஅருள்நோக்கினாய்
தந்தைதாய் மனைசேயர் தந்துகுறைநீக்கினாய் இந்த.

சரணங்கள்.

1. குருதியாகிய சேறு கூட்டி—நல்ல
கொழுமாமிசச் சுவரை நாட்டி
வரி என்பு விட்டங்கள் பூட்டி—கட்டும்
வடமா நரம்புகளை மாட்டி

இருகாலில் நவவாசல் உடல்மனையை வீக்கினாய்
இன்பங்கள் நுகர ஐந்திந்திரியம் ஆக்கினாய்
அரிய ஆன்மாஅந்த குடியுறப்போக்கினாய்
அந்த ஆன்மாவில்நல் லறிவினைத்தேக்கினாய் இந்த.

2. பூமியாகிய வீடமைத்தாய்—பஞ்ச
பூதாதிஊழியர் சமைத்தாய்
மாமதுர உணவுகள் கொடுத்தாய்—அந்த
வானமாம் பந்தலும் எடுத்தாய்

சோமசூரியதார காதீபம் ஏற்றினாய்
சுகவாயுவால் உஷ்ண சோகத்தை மாற்றினாய்
சேம உணவாக்கவே தேயுவினை ஆற்றினாய்
சீதக்கடங்கொண்டு தெண்ணீரை ஊற்றினாய் இந்த.

3. கடலாறுகுளம் ஓடை தந்தாய்—மலர்க்
காவுகளும் உதவினா யெந்தாய்
தடமலைதருக்களும் வகுத்தாய்—வனம்
சார்மிருகபக்ஷிகள் பகுத்தாய்

திடமான நவமணி உலோகாதி நீட்டினுய்
ஜெகஜோதியாகவே சிங்காரம் நாட்டினுய்
அடமின்றி நானு விநோதங்கள் காட்டினுய்
ஐம்புலாதிகளுக்கும் இன்பங்கள் ஊட்டினுய் இந்த.

4. சிலபறவை கான இசைபாடும்—வேறு
சிலபறவை திருநடனம் ஆடும்
பலமிருகம் நரர்வேலை புரியும்—நல்ல
பசுவாதி பாலினைச்சொரியும்

மலர்கனிகள் காய்கிழங்கு மரமெலாம் நீட்டுமே
மண்ணன்னம் விளைவித்து வயிறார ஊட்டுமே
சலதரமுமெங்களைத் தலைமுழுக்காட்டுமே
சர்வபொருள்களும்நல்ல சந்தோஷம் மூட்டுமே இந்த.

5. பித்தர்க்கு நீ செய்பாரகமே—வளம்
பெரிதெனினு மீதற்ப சுகமே
சுத்தர்க்கு நீசெய் பேரகமே—பரம
சுகமெனவிரும்பும் என் அகமே

பத்தர்அநுகூலநற் பரமகாருண்ணியனே
பகிரண்டகோடிகள் பரிந்திடுந் திண்ணியனே
வித்தகசொரூபமே மேவுநற்புண்ணியனே
வேதநாயகன் உள்ள மீதுவளர்கண்ணியனே. இந்த.

---

20. இராகம்—கேதாரகௌளம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சிந்தைக்குள் உறைந்தும் நீ சிந்தைத்துயரந்தனைத்
தெரியாயோ ஸ்வாமி.

அநுபல்லவி.

அந்தரம்புவியெங்கும் அரசாக்ஷியளிப்போனே
எந்தப்பொருளின்உள்ளும் இருந்தகங்களிப்போனே சிந்தை.

சரணங்கள்.

1. பாலையும் விஷம் ஆக்கும் பாம்புபோல்கொடுமனம்
பலசுகத்தையுந் துன்பம் ஆக்குமே
பூலோகமெல்லாம்வச மாயினும்வேறொரு
புவனத்தையும்பிடிக்க நோக்குமே

காலமுழுதும் இந்தக் கருத்தேயாதனுரூபம்
கலியாணவீட்டிலும் கட்டிக்கொண்டழும்சோபம்
மேலவனே எனக் கிதுவாய்த்ததென்னபாபம்
வேதநாயகனே பாராயோஎன்பரிதாபம் சிந்தை.

2. இருதலைக்கொள்ளிநடு விருக்குமெறும்புபோல்
எந்நாளுந்தொலையா விசாரமே
ஒருசாணுகிய உதரக்குழி அடைக்க
உலகில்படுங்கஷ்டம் அபாரமே

தரணியின்வாழ்வென்பது தானே விஷவிருக்ஷம்
சார்வதா இதில்வரும் சங்கடம் கோடிலக்ஷம்
தருமயோகாந்தநிலை சார்தல் உத்தமபக்ஷம்
சர்வாநுகூலா உனக் கெல்லாம் பிரத்தியக்ஷம் சிந்தை.

3. போர்க்களநடுவிலே குடியிருப்பதுபோலப்
புலச்சத்துருக்களின் போராட்டமே
சேர்க்குந்தசைவடிவாந் தேகமிதுபிணியுந்
தீவினைகளும் வளர்தோட்டமே

பார்க்குள் இதுவே ஆசா பாசநடனசாலை
பகலும் இரவும்இது படியுமே மோகவேலை
தீர்க்க வைத்தியர்க்குத் தினமுங்கொடுக்கும்வேலை
தினம்வேதநாயகா சேர்ந்தேன் உன்திருக்காலை. சிந்தை.

21. இராகம்—யமுனாகல்யாணி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சரணம் சரணம் நாதா—உன்
சரணந்தா ஒன்னுதா.

அநுபல்லவி.

திரணமாகிய காயமே—இதில்
தினம் அனந்தம் அபாயமே
மரணம்வருமுன் னேயமே—பெற
மகிழ்ந்தருள் சகாயமே—கோடி சரணம்.

சரணங்கள்.

1. பாவியேன் இருதயமே—பல
பாதகங்களின் மயமே
மேவிடுந் துர்விஷயமே—வினை
விலக்கி அருள்நன்னயமே

மாவினைகளை மாற்றுவாய்—எதிர்
வந்தென்சிந்தையில் தோற்றுவாய்
சேவைதந்தெனைத் தேற்றுவாய்—இந்தத்
தியனைக்கரை யேற்றுவாய் சரணம்.

2. மதம் இராகதுவேஷம்—பொய்
வஞ்சகம்பல தோஷம்
எதிலும்நான் விசேஷம்—எனக்
கில்லை புண்ணிய விசேஷம்

மதனப்பேயை ஓட்டுவாய்—நல்ல
மார்க்கத்திலெனைக் கூட்டுவாய்
விதனநரகைப் பூட்டுவாய்—உன்
வீட்டுக்குவழி காட்டுவாய் சரணம்.

3. தாசர்கள்பரி பாலா—கன
சாத்விககுண சீலா
நீசர்கள் பிரதிகூலா—சத்ய
நீதியுறு செங்கோலா

ஆசறமுதல் நூலனே—அகி
லாண்டகோடி விசாலனே
நாசரகித மூலனே—வேத
நாயகன் அநுகூலனே. சரணம்.

---

22. இராகம்—கற்கடா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சீலம்நீதா தேவநாதா
சிறியன்மீது வாதா அபேதா.

அநுபல்லவி.

மூலகாரண தயாபரவேதா
மோக்ஷசாம்பிராச் சியப்பிரதாதா சீலம்.

சரணங்கள்.

1. நன்மைதின்மைஇன்ன தென்பதுதெரியேன்
ஞானமார்க்கந்தனையே அநுசரியேன்
சின்மயானந்தனே ஜெபம்புரியேன்
தீயனனநான் பாபத்திற்பெரியேன் சீலம்.

2. தாயிருக்கப்பிள்ளை தயங்குதல்சரியோ
சாமி நீ என்மனம் வாழவும்வரியோ
நீயிருக்க எந்தன் துன்பம் உபரியோ
நீயேதாமதிக்க என்னுடல் கிரியோ சீலம்.

3. ஜீவசிஷ்டிஸ்திதி லய அதிகாரா
ஜென்மசாபல்லியப் பிரதானஉதாரா
தேவதேவகன பூசிததீரா
சிறியன்வேதநா யகன்உபகாரா சீலம்.

---

23. இராகம்—உசேனி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நின்பதமே துணை ஐயா—மனத்
துன்பம் அகல அருள் செய்வாய்.

அநுபல்லவி.

இன்பமகோததியே—இனியதயாநிதியே
அன்பர்பரகதியே—அமரர்க்கதிபதியே நின்.

சரணங்கள்.

1. என்மனம் இளகாத பொருப்பே—மாயை
என்றைக்கும் அதிற்குடி யிருப்பே
தன்மமே அதற்கரு வருப்பே—கெட்ட
தாமசகுணமென்றால் விருப்பே
நன்மைகெடுக்கும் இச்சை நாசக்கொடுநெருப்பே
தின்மையெல்லாம் அகலத் திருவருட்கண்திருப்பே நின்.

2. ஏதும் அறியேன் ஞான சாஸ்திரம்—புவ
னேசா உனக்கு நான் எம்மாத்திரம்
சோதனைக்கெளியேன் அபாத்திரம்—அதி
தூயனே என் இன்னம் க்ஷாத்திரம்
வேதனைமிகக்கொண்டு மெலிவுற்றேன் அகோராத்திரம்
சாதகமுறவே நீ தருவாய்மெஞ்ஞான நேத்திரம் நின்.

3. நீசனென்வினைக்கெல்லா மூலம்—எந்தன்
நெஞ்சஞ்செய்வதும்பிரதி கூலம்
பாசபந்த உலக ஜாலம்—தன்னில்
படிந்து நொந்தேன்பல காலம்
ஈசனே கேளாயோ ஏழை நானிடும் ஓலம்
தாசன்வேதநாயகன் தனக்குநீயருள்சீலம். நின்.

24. இராகம்—முகாரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆள்வாயெனதுள மூள்வாயெனக்குந்தன்
அடியிணையே துணையே.

அநுபல்லவி.

நீள்சுகக்கனியனே நேசருக்கினியனே
நாள்வளர்தனியனே நயமறைத்தொனியனே ஆள்.

சரணங்கள்.

1. பேதைநான் பயனில்லாப் பேச்சிற்சண்டப்பிரசண்டம்
பிறரைமயக்குவதிற் பெரியஉற்பாதபிண்டம்
வேதைவினைஎனக்கு விளைசருக்கரைக்கண்டம்
விரைந்தருள்புரிஉனக் காயிரங்கோடிதண்டம்
வேதனே - வரப்பிர - சாதனே - ஆசீர்
வாதனே-சுரர்புகழ்கொள்-காதனே-நாதனே-எனை ஆள்.

2. மனமெனுங்குரங்குக்குக் கனஅறமேஉபேக்ஷை
வாதனைநீக்கிடாமல் ஏதின்னமும்பரீக்ஷை
தினகரரூபனே திவ்யமெஞ்ஞான தீக்ஷை
திடமுடன்கொடுத்தருள் அதுவேஎனதபேக்ஷை
தேவனே-மனோ-பாவனே-மறைசொல்
நாவனே-தயைநிறை-சுபாவனே-ஜீவனே-எனை ஆள்.

3. நிகரில்கனதெய்வீக நின்மலசுலக்ஷணு
நித்தியம்நினையும்பக்தர் நெஞ்சப்பிரதக்ஷணு
சகலஜீவாத்மகோடி தாங்குசம்ரக்ஷணு
சாஸ்திரம்புகலும்சுரர் ஸ்தோத்திராமிர்தபக்ஷணு
தாங்குவாய் - நெஞ்சில் - ஓங்குவாய் - துயரம்
நீங்கவே-வேதநாயகன்-பாங்கர்நின்-றனுதினம். ஆள்.

---

25. இராகம்—ஆரபி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தேவநாயகனே - என்மீதிலுன்
திருவுளம் இரங்குவையே.

அநுபல்லவி.

ஜீவன்முக்தியூர்ஜித—சீலர்பிதுரார்ஜித
தாவில் அதிபூஜித—சர்வசமயோஜித தேவ.

சரணங்கள்.

1. கரதலாகமலம்போல் உனக்குயாவுந்திர்ஷ்டாந்தம்
கர்த்தனே அறியாயோ நீஎனதுவிர்த்தாந்தம்
பரவும் பதங்களென்றால் பாலகர்க்கும்ஆனந்தம்
பலபதங்கேட்டுந்தயை பண்ணுயேதோ சித்தாந்தம்
பற்பல - நற்பல - உற்பவ - விற்பன
கற்பனை - செப்பரும் - அற்புத - உற்பன தேவ.

2. தனமிகவேண்டுவோர்க்குச் சல்லியோடுதானமோ
தாகமுள்ளோர்க்குக்கானல் ஜலமதுபானமோ
கனசுகந்தேடெனக்குக் கவலைசன்மானமோ
கதியருள்வாயுனக் கதுபராதீனமோ
கர்த்த - சமர்த்த - பிரசித்த - சம்வர்த்தன
பக்தர்கள் - சுத்த - அகத்துறு - நிர்த்தன தேவ.

3. தினமும் அனந்தம்பாவஞ் செய்வதென் சம்பிரதாயம்
சிந்தைக்கறங்கசப்பு சேர்வேப்பிலைக்கஷாயம்
இனவேதநாயகனென் றேற்றேன் உன்னுமதேயம்
எனக்கல்லாவிடினும் அப் பெயர்க்கேனுஞ்செய்சகாயம்
எம்பர - உம்பரும் - அன்பரும் - நம்பிய
அம்பர - சம்பிரம - இன்பம் - நிரம்பிய. தேவ.

---

26. இராகம்—அடாணா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஈசாநின்பொற்பாதமலர் நம்பினேன்—என்னை
இக்ஷணமேவந்து ரக்ஷணஞ் செய்தருள்.

அநுபல்லவி.

தாசர்மனகம லாசனகேசர
சாசுவதயோக சாம்பிராஜ்யகிரகேசுர
ஆசைக்கினிய அவாங்மனோகோசர
அண்டப்பிரமாண்ட அகண்டசராசர ஈசா.

சரணங்கள்.

1. எத்தனையோபேர் சுகித்தமர்வீட்டில்
எனக்கிடம் பூச்சியமா—தயை
சித்தங்கொள்வாயெனப் பித்தனெனக்குத்
தினமனோராச்சியமா—நல்ல
நித்தனே இன்ப மிகுத்தமுக்திநலன்
நீதரில்வானவ ரோதுவரோகலன்
சத்தில்வழக்கவர் பேசிஎன்னபலன்
தாயேஉற்றதுணை நீயேபின்வேறிலன் ஈசா.

2. மாகுணபாக சைவயோகமின்றிப்புவி
வாழ்ந்தவர் தாமெவரோ—எங்கும்
ஏகும்நெஞ்சன்னரு ளாகவராதிதற்
கேகுறுக் குச்சுவரோ—விஷ
நாகமாமாயைக்கெங்குஞ் சர்வகொள்ளையோ
நான்பயனில்லாமற் பேசிடுங்கிள்ளையோ
ஆகிலுமென் புத்தி தான்சுத்தவெள்ளையோ
ஐயனேநானென்ன தாயில்லாப்பிள்ளையோ ஈசா.

3. வந்துன்தரிசனந் தந்தருளிலென்
மனக்குறை தீரேனே—உந்தன்
சுந்தரபாதமென் சிந்தனையூன்றிற்
சுகக்கடல் சாரேனே—பெரும்
பந்தநெருப்புக்கென் சிந்தனைசெத்தையா
பாவியென்றென்னைக்கை நீவிடில்சத்தையா
விந்தைநலந்தந் திடல்பெருவித்தையா
வேதநாயகன் பங்கென்னசொத்தையா. ஈசா.

---

27. இராகம்—துசாவந்தி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதியே பரஞ்சோதியே—எனை
ஆதரித்தருள்வாயே.

அநுபல்லவி.

ஓதிஉணரவொண்ணு தோங்குங்குணாகர
நீதிவடிவமுறு நின்மலசாகர ஆதியே.

சரணங்கள்.

1. உலககாரியத்தில் நான்வெகுதிராணி—உன்னை
உன்னுவதிற் கேவலம் அப்பிராணி
நலம் என்பதெனக் குண்டோ மாகாணி—எந்தன்
நவைவற்றபோதுமோ, ஆயிரந்தோணி
மலவசமாகிச் சோர்ந்தேன்
நல்லவாஉன்னடி சார்ந்தேன்
மதிக்கும் அடியர்கள் துதிக்கும் ஆரிய
கதிக்குநானென உதிக்கும்வீரிய ஆதியே.

2. கண்ணுள்ளபோதல்லவோ கண்காட்சி—சீவன்
கழியுமுன்னல்லவோ புண்ணியமாட்சி
மண்ணில் எனக்கு ஞான அரசாட்சி—மிக
வாய்க்கும்படி ஐயனே நீகடாட்சி
எண்ணரிய பிரதாபா
நண்ணரும் சுப்பிரதீபா
இணங்கும் அமரர்கள் வணங்குபெருவர
மணங்குலாவு சுகுணங்கொள்குருபர ஆதியே.

3. தீதுபொறுத்தல் தெய்வகுலதர்மமே—தீய
செய்கைகளே மனுஷகுலகர்மமே
ஓதிவிட்டேன் உனக்கென் உள்மர்மமே - என்மேல்
ஓகோஐயனே இன்னம் ஏன்வர்மமே
பாத கமலம்அணி வேதநாயகன்பணி
படர்ந்ததிருவருள் அடர்ந்திடும்பிரம
கடந்தஞானியர் தொடர்ந்தசம்பிரம. ஆதியே.

---

28. இராகம்—கேதாரம்—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

தேவனே உன்னை நம்பினேன்
அடியேனை ஆண்டருள்.

அநுபல்லவி.

தேவா - துரித - அபாவா - சுகுண - சுபாவா
மகாநு - பாவா - வாவா தேவனே.

சரணங்கள்.

1. ஐயாநிலை அறு—பொய்யாம் உலகினில்
நையாவகைஅருள்—செய்யாயோ உயர் தேவனே.

2. வாராயோமுகம்—பாராயோ அருள்
கூராயோவினை—தீராயோகன தேவனே.

3. பெரியாய்கைவிடல்—சரியா நான்வினை
புரியாவிதம்அருள்—சொரியாயோஉயர் தேவனே.

4. நொந்தேன்வினைசுட—வெந்தேன் உனதிடம்
வந்தேன்சுகநிலை—தந்தே அருள்புரி தேவனே.

5. நாதா அருளஒண்—ணாதாமனம் இரங்
காதா அநுதினம்—வேதநாயகன்பணி. தேவனே.

---

29. இராகம்—காம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

பரனே அடியர்மனோ—கரனேநிமலதின
கரனே நீ அருள்வரனே.

அநுபல்லவி.

உரனேமிகும்புவன தரனே அகண்டசரா
சரனேபரமசுக கரனேதீரனேஅரும் பரனே.

சரணங்கள்.

1. என்னைவந்திரக்கும்ஏழை தன்னைநான் தள்ளிவிடில்
ஈசனேகோபம் பண்ணுயோ—தந்தை
அன்னையே உனையிரக்கும் என்னை நீ தள்ளில் எனக்கும்
அவ்விதமென்றே எண்ணுயோ
முன்னைநீ அனேகரைஉன் பொன்னடியிற் சேர்த்தனை
இன்னமும்பலபேர்தமைப் பின்னும்வினை தீர்த்தனை
என்னவே நான்கேட்டுன்மீது சொன்னேன் பலகீர்த்தனை
பின்னையொன்றும்வேண்டேன் அருள் உன்னையிதென்
பிரார்த்தனை பரனே.

2. உத்தமனே நான்பெரிய பித்தனுயினும் உனை
அடுத்தவனென உன்னுயோ—பாரில்
சித்தமிசைபைத்திய மிகுத்தபாலகனைக்கை
விடுத்தகலுவாள் தாயோ
முத்தொழிலில் முதல்தொழில் கொண்டு செய்தாயென்சடம்
மூத்தஞானம் அளித்தெனைக் காத்தருளாயேன்ஹடம்
அத்தனே அவ்விரண்டாந் தொழிலில் என்னசங்கடம்
அதுதரில்மூன்றுந்தொழிற் கஞ்சிடேன் இதுதிடம்
பரனே.

3. பாடுகவியிற்கற்பனை தேடுவதல்லால் உன்னருள்
கூடும்வகை குறியேனே—என்னை
நாடும் எவரோடுமே வாதாடுவதல்லால் என்வாயை
மூடும்வகை அறியேனே
வாடுதலில் பாதமலர் சூடு பெரியோரக
வாசபுவனேசவளர் பாசவினைமாரக
வீடுதவுதியாக அலை யாடுகடற்பாரக
மீதுவேதநாயகன் எப்போதுமே கொள்தாரக. பரனே.

---

30. இராகம் - பியாகடை—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

அம்புயப்பதம் நம்பினேன் ஐயா—பரலோகசாதக
சம்பிரமத்தை விரும்பினேன்மெய்யா—கனதியாகக்கையா.

அநுபல்லவி.

தம்பமாம் அவலம்பம்வேறிலையே—தேவாதிதேவர்கள்
சங்கிதமாகிய சுங்கிதமாமலையே—மெய்ப்போதகிலையே அம்புய.

சரணங்கள்.

1. தினமும் அலையுமென் மனமேகீசகமா—அடியேனுன்பால்
சித்திவேண்டியே நித்தியம்யாசகமா [இஷ்ட
கனஅரீதனென் மீதரோசகமா—என் சொல்உன்காதுக்குக்
கடினமாகிய கொடியவாசகமா—
நானொருமசகமா அம்புய.

2. மண்ணின்வாழ்க்கையில் எண்ணில்யாதனையே—அது
மன்னிடாமலேன் இன்னஞ்சோதனையே [நீங்கவேயருள்
திண்ணியம்பெறு புண்ணியசாதனையே—அடியேனுக்
தீனமாகச்செய் ஞானபோதனையே— [கேஸ்வா
செய்தேன்வந்தனையே அம்புய.

3. எண்ணிமகிழ்ந்திடு புண்ணியவிக்கிரகமே—பரிசுத்தசீலர்கள்
இஷ்டபூரண துஷ்டநிக்கிரகமே
விண்ணினோர்தினம் நண்ணுசுகக்கிரகமே—இனிநீபுரிந்
வேதநாயகன் தனக்கனுக்கிரகமே— [தருள்
பணியார் உக்கிரகமே. அம்புய.

31. இராகம்—ஆகிரி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

சம்மதி எனக்குமெய்யனே—உனை நினைக்க
நன்மதிதந்திடில் ஐயனே.

அநுபல்லவி.

அம்மவென்றழ மேன்மேலும்
வெம்மனநோயே சூழ்ந்தாலும் சம்மதி.

சரணங்கள்.

1. தன்னைஉன்னவே கூடாதென்றே—தடைசெய்வோன்தான்
இந்நிலத்துண்டோ குணக்குன்றே
நின்னையே தொழுவிரதம்
நேர்ந்துனை அநவரதம்
உன்னவே என்மனோரதம்
உதவுவாய் கருணாமிர்தம்
ஓங்கிவளர்தனம் நீங்கியொழியினும்
வீங்கியுடல்பிணி தாங்கியழியினும் சம்மதி.

2. பதமலர்மேல் ஆசைகொண்டேனே—உலகவாழ்வு
சதமலவென் றுண்மைகண்டேனே
நிதமுனைப் பணியுமதி
நீதர இலையோவிதி
அதிற்குறையுமோ உன்னிதி
அண்டினேனுனுன்சன்னிதி
அடரும்வறுமையோ டிடர்கள் சூழினும்
படருமனந்துயர்க் கடலில் ஆழினும் சம்மதி.

3. உத்தமபிரம சைதன்னியமே—சௌஜன்னியமேமெய்ப்
பத்தர்கள் அல்லாதார்க்கன்னியமே
சுத்தமதுர பாஷணு
சோபனகுண பூஷணு

வித்தகசுவி சேஷனை
வேதநாயகன் போஷனை
விலகியேஎளனை உலகம்நகைக்கினும்
கலகமாகவே பலர்கள்பகைக்கினும். சம்மதி.

---

32. இராகம்—கேதாரம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஐயனே—உயர்—மெய்யனே.

அநுபல்லவி.

உய்யவே அருள்புரி செய்யபதந்தந்தெனை ஐயனே.

சரணங்கள்.

1. ஈசனேநான் ஆத்ம இரக்ஷண்ணியமே—பெற
இரங்கியருள்கடாக்ஷ வீக்ஷண்ணியமே
தாசன்நானுனக்கென்றுந் தாக்ஷண்ணியமே—கொண்டு
தந்தருள்வாய்விவேக தீக்ஷண்ணியமே ஐயனே.

2. இகநிதி அழிந்துபோம் நில்லாது—அதை
ஈந்தனம்போதுமென்றால் செல்லாது
நிகழ்நித்தியசுகந்தந்தால் அல்லாது—சற்றும்
நில்லாமல்நச்சும் என்வாய் பொல்லாது ஐயனே.

3. கோதையர்மைந்தர்முதற் பரிஜனமே—சந்தைக்
கூட்டம் அவர்மேற்கொள்ளுங் கரிசனமே
வேதைதரும்இது நிதரிசனமே—அருள்
வேதநாயகனுக்குன் தரிசனமே. ஐயனே.

---

33. இராகம்—ஜயந்தஸ்ரீ—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

நாதாகிரந்தர விநோதா—உந்தன்
பாதாரவிந்தம்எனக் காதாரம்தாதா.

அநுபல்லவி.

வேதாந்தசார நயபோதா—பஞ்ச
பூதாந்தகால விபரீதா—பிரக்கியாதா—ஜெக நாதா.

சரணங்கள்.

1. பேசருஞ்சர்வ புவநேசா—நல்ல
தாசர்மன லயவாசா—பவநாசா—ஜெக நாதா.

2. மாவரந்தர லாகாதா—வினை
போவெனநீசொலிற் போகாதா—சாகாதா—புவி நாதா.

3. மாயையின்சபதமே நிசமா—அந்தப்
பேயைக்கொல்வதுனக் கவசமா—தாமசமா—தெய்வ நாதா.

4. அடியன்மனங்கடின இரும்பா—அருங் [-ஜெக நாதா.
கொடியவினைஅதற்குக் கரும்பா—நானோர்துரும்பா

5. ஆதிமத்திய அந்தரகிதா—சுயஞ்
சோதிமயஅமரர் சகிதா—கனசுகிர்தா—மகி நாதா.

6. மாயாந்தகாரம்அகல் கிரணா—வேத
நாயகன்தொழுமலர்ச் சரணா—அந்தக்கரணா—தெய்வ நாதா

---

34. இராகம்—புன்னாகவராளி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

காக்கவேண்டும்—கடவுளே—நீ காக்கவேண்டும்.

அநுபல்லவி.

காக்கவேண்டும் எனை அன்பன்—ஆக்கவேண்டும் என் கவலை
நீக்கவேண்டும் பாவமெலாம்—போக்கவேண்டும் தினமெனைக்
காக்க.

சரணங்கள்.

1. பண்ணியவினையுமனம்—எண்ணியவினையும் வாக்கில்
நண்ணியவினையுந் தீரக்—கண்ணியவரந் தந்தெனைக் காக்க.

2. ஆரணனே நீகொடுத்த—தாரணிச் செல்வத்தின்மனம்
பூரணமானேன்பவநீ—வாரணசுகந்தந்தெனைக் காக்க.

3. எந்தவேளைமரணமோ—அந்தவேளைவந்துன் அர
விந்தமலரேநிகருஞ்—சுந்தர அடிதந்தெனைக் காக்க.

4. பூதமுதலானஜீவ—பேதகாரணனே நாளும்
வேதநாயகன்பணிபிரக்—கியாதபூரணனே எனைக் காக்க.

---

35 இராகம்—கேதாரகௌளம்—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

ஈசனேமல—நாசனேமன—வாசனேபிர—காசனே.

அநுபல்லவி.

பாச இருளினை நீக்குவாய்—உந்தன்
பதத்துக்கெனை உறவாக்குவாய் ஈசனே.

சரணங்கள்.

1. சிறியன்மதிவெறும் ஸ்தூலமே—அதன்
செயலெலாம் அலங்கோலமே
குறிகொள்பாச நிர்மூலமே—செய்து
குணந்தந்திட இதுகாலமே
அறியநானிடும் ஓலமே—செவிப்
பொறிகொண்டுத வனுகூலமே. ஈசனே.

2. அடருங்காமங்கொள் பேழையே—நிகர்
ஆகும் உடலெனும் பாழையே
திடமென்றுன்னும் நான் ஏழையே—குறை
தீரக்கற்றறி மோழையே
தொடுசிலேட்டுமங் கோழையே—உயர்ந்
திடுமுன்தொலைபவப் பீழையே ஈசனே.

3. என்னைக்கெடுத்திடக் கச்சையே—இடை
இறுக்கிக்கட்டிக்கொண் டிச்சையே
முன்னைவருத்திடக் கொச்சையே—கொண்டுன்
முன்வந்திரந்தனன் பிச்சையே
உன்னுமாவரத் தியாகமழைபொழி
பன்னும்வேதநா யகன்வெவ்வினையொழி. ஈசனே.

---

36. இராகம்—ஆனந்தபைரவி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நிரந்தரனே—மா—துரந்தரனே—கன
நிர்மலதத்துவ—தர்மகர்த்தத்துவ.

(...)

அநுபல்லவி.

பரந்தபேரருள்—சுரந்து காத்தருள்
வரந்தந்தென்வினை—விரைந்து தீர்த்தருள் நிரந்தரனே.

சரணங்கள்.

1. சித்தமிரங்கிஎள் ளத்தனைநீதயை
செய்யிற் பிழையேனோ—கன
நித்தனேஎன்பிழை எத்தனைஎன்னினும்
நீங்கித் தழையேனோ—நல்ல

உத்தமம் என்னிடம் சுத்தசரித்திரம்
ஒன்ருெபலவிதம் என்ஞர்ச்சரித்திரம்
நித்தம் என்னெஞ்சம் உடுத்தமால் வஸ்திரம்
நீக்கி எனைச்சேர் சௌபாக்கிய சமுத்திரம் நிரந்தரனே.

2. உதிமதிகதிர் முதலெல்லாஞ் செல்லும்
உன் ஆணைவழியே—எந்தன்
மதியொன்றே அந்த விதியைக்கடந்து
வளர்க்கு மாபழியே—இந்தப்
பொதிமதிக்கேன் தனியரசாக்ஷியே
புனிதஞ்செய்குவ துன்பெயர்மாக்ஷியே
பதிதனுனென்பதற் கென்செய்கைசாக்ஷியே
பாவனனீயென ஈவாய் அத்தாக்ஷியே நிரந்தரனே.

3. பாரிருள் நீக்காத சூரியனுலே அப்
பாருக்கென்னசாரம்—ஞான
ஆரியனேஉன்முன் சாரலாமோ என்
அகத்தில் அந்தகாரம்—நாளும்
சாரமில்லாச்சமு சாரகோலாகலம்
சாருமெனக்கென் றுந் தீராவியாகுலம்
வீரனேநீயறி வாயென்பலாபலம்
வேதநாயகனே நீதருவாய்நலம். நிரந்தரனே.

---

37. இராகம்—ஆனந்தபைரவி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அப்போதுனைத்தொழல் அரிதையா—உனை
இப்போதேதொழ அருள்செய்யாய்.

அநுபல்லவி.

முப்போதும் உணரு முதலேசுரர்தொழும்
அப்பாமரணம் உற் றடியேன்உடல்விழும் அப்போ.

சரணங்கள்.

1. திடமார்பிற்பாறைபோலே திரண்டுகோழைகள்கட்டும்
சிறிதும்பேசாதவண்ணஞ் சேர்ந்திருகிப்பல்கிட்டும்
படர்ஜீவவாயுவெளிப் படஎங்கும் ஓடிமுட்டும்
பாரிதுவேளையெனப் படுமாயைதொடைதட்டும்
பலங்கொள்உணர்வது கலங்கிநிலைகெட
இலங்குடலைஉயிர் விலங்கிமெலிவுறும் அப்போ.

2. மனைவிசேய் கடன்காரர் மண்டிவார்த்தை விரிப்பார்
வகையெமக்கென்னவென்று மணல்கயிறுய்த்திரிப்பார்
மனையிற்பொருளையெல்லா மாவலைபோட்டரிப்பார்
வகையொன்றுமின்றேற்கையால் மணித்தொண்டையை [நெரிப்பார்
மடங்குகழல்கர முடங்குசெயலொடு
திடங்கொள்கரணமும் அடங்கிமாளுறும் அப்போ.

3. அழுகைக்குரலும்பல முழக்கமும் நானுபேதம்
ஆகப்பலபக்கத்தும் அடக்குமேகடனுதம்
விழுகையுறும்உடலின் வேதனையும் பிரமாதம்
வேதநாயகனேஅப் போதுனைஉன்னலேதம்
விரிக்கும்இடர்பல தரிக்கும்உடலினை
முரிக்கும்இசிவொடு மரிக்கும்வேளையில். அப்போ.

---

38. இராகம்—காம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எவ்வகையிலும் நானே—நல்வழிபற்றி
உய்வகை அருள்கோனே.

அநுபல்லவி.

செவ்வழிநிற்போர்மனத் தேன்கள் வளரும்பூவே
பௌவமாகப்பேரின்பம் பழுக்குங்கற்பகக்காவே எவ்வ.

சரணங்கள்.

1. வறியர்க்கிடவென்றாலென் குறியகைகளிற்சூலை
வாங்கநீட்டின் உலகும் வானமும்எந்தமூலை
பிறர்நோய்செய்யில்எனக்குப் பெருங்கோபாக்கினிச்சுவாலை
பேதைஎன்பிழைஎழு திடவேண்டுங்கோடியோலை எவ்வ.

2. நல்வழிநடக்கவென் றால்இருகாற்குந்தளை
நாளுந்துர்வழிநடப் பதில்எனக்குண்டோகளை
புல்வினையேன்செவி பொய்கள்நுழையும்வளை
புண்ணியோபதேசமென்றால் புகஅதில்ஏதுதுளை எவ்வ.

3. உன்னைத்துதிக்கவென்றால் உலகில்என்வாய்க்குநோயே
ஊர்வம்புபேசஎனக் குடம்புமுழுதும்வாயே
மின்னைநிகர்பிரபஞ்ச வேதனைநீக்குவாயே
வேதநாயகனுக்குச் சாதகமான தாயே. எவ்வ.

---

39. இராகம்—செஞ்சுருட்டி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கதியிதென்முகம் பார் ஐயா
கதிநினையன்றி ஆர் ஐயா.

அநுபல்லவி.

மதியுள்ளோர்கள் சுகிக்கும் அமிர்த
வாரியே-அருள்-மாரியே கதி.

சரணங்கள்.

1. உனக்கென்னெண்ணம் அந்தரங்கமா
உதவிதான்செய்யிற் பங்கமா
எனக்கிங்கக்ஷய அங்கமா
இன்னமென்ன ஆடங்கமா
தனக்குநிகரில் லாத ஞான.சாகரா-குணாகரா கதி.

2. அதஞ்செய்யும்வினை கற்கண்டோ
அதைத்தொலைப்பதென் பலங்கொண்டோ
நிதம்நான்செய்வது வீண்தொண்டோ
நீயல்லாற்கதி வேறுண்டோ [ததி.
பதகமலங்கள் பரவும் பத்தர்கள்—பாக்கியமே—மனைக்கியமே

3. அனைக்குப்பிள்ளைமேற் குரோதமா
அருள்செய்வது பிரமாதமா
வினைக்குநான்முதற் பாதமா
விலக்க இன்னம் விவாதமா
நினைக்கும்வேத நாயகன்பணி—நீதனே—பிரபோதனே. ததி.

---

40. இராகம்—கமாஸ்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஜாலஞ்செய்வதேதோ ஐயா
சீலம் ஈயொண்ணாதோ மெய்யா.

அநுபல்லவி.

ஞாலமெல்லாந் தாங்குங்கையா
நற்குணமில் லார்க்குவெய்யா ஜாலஞ்.

சரணங்கள்.

1. பெண்டுபிள்ளை யோடினமே
பேய்ச்சுரை படர்வனமே
அண்டும் இவரால்தினமே
ஐயையோ நொந்தேன்மனமே ஜாலஞ்.

2. பாழுமனமே மற்கடம்
பண்ணும் அகட விகடம்
ஊழ்வினை தரும்சங்கடம்
ஒழித்துநீ யருள்வாய்திடம் ஜாலஞ்.

3. நீதிவழுவாச் செங்கோலா
நித்திய சங்கீதலோலா
வேதியர் பரவுஞ்சீலா
வேதநாயகன் சேர்காலா. ஜாலஞ்.

---

41. இராகம்—சாமா—திரிபுடை தாளம்.

பல்லவி.

வேதநாயகனே எவ்விதமும் உன்
பாதமலர் அருளே.

அநுபல்லவி.

போதநாயகனே பொய்நீங்கிய
புனிதநாயகனே மெய்தாங்கிய. வேத.

சரணங்கள்.

1. என்னுமனமேதூர்க் குணங்கொள்பாண்டம்
ஏதும் அறிகிலன் ஞானகாண்டம்
பண்ணும்பாவங்களே பிரமாண்டம்
பகரும்வார்த்தைகளே அபாண்டம் வேத.

2. மண்ணில்அநுதினம் பூததேகம்
வளர்ப்பதெனக் ககலாஉத்தியோகம்
புண்ணியஉடல் வளர்த்திடும்வைதீகம்
பூண்டிலேன் அருள்வாய் விவேகம் வேத.

3. விதநவிஷதருக்கி ரகஸ்தாச்சிரமம்
விரும்புவோர்க்கிதில் விலகிடாச்சிரமம்
நிதங்கொண்டேன் இந்த வாழ்விலே பிரமம்
நீங்கவேதநாயகனே அருள்கிரமம். வேத.

---

42 இராகம்—காம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எனக்குக் கட்டியவீட்டை—எனக்குக்கொடாதிருப்ப
தென்னஞாயம் ஸ்வாமி.

அநுபல்லவி.

இனிக்கும்அவ்வீடுசெய்த தெங்கள்நிமித்தமே
என்றுநீசெய்யவில்லையோ வாக்குத்தத்தமே
உனக்குநான்பிள்ளையென்ப துலகப்பிரசித்தமே
உவந்துகேளாயோஎன் பிரலாபசத்தமே எனக்கு.

சரணங்கள்.

1. சித்தவிகாரமுறு நரர்க்குச்செய்பிவ்வுலகம்
சிறப்புள்ள தெனில்கோனே—நல்ல
உத்தமர்க்கமைத்தநித்தி யானந்தமுத்தியின்பம்
உணர்வதெப்படி நானே
சுத்தமணிபொன்அங்கே துரும்புகள் ஈட்டமே
தொல்லுலகின்பமெல்லாந் துன்பம்போல்ஓட்டமே
அத்தமியாநித்திய சூரியர் அன்பர் கூட்டமே
அநுதினம்எனக்கந்த வீட்டினில்நாட்டமே எனக்கு.

2. முகமுகமாகஉனைத் தரிசிக்கும்பாக்கியத்தை
மொழியநினைக்க ஒண்ணுமோ—இந்த
இகமிசைமனமொடு புலன்கட்கெட்டாதஅந்த
இன்பம் எப்போது நண்ணுமோ
அகமிசை உன்னஉன்ன ஆனந்தம்பொங்குமே
ஆயிரங்கோடி சூரியர்ஒளிமங்குமே
நிகரறுகீத விநோதங்கள் எங்குமே
நிரதிசயானந்தம் நிரந்தரம் தங்குமே எனக்கு.

3. இகமனைகட்டிநரர் குடும்பப்பிரதிஷ்டைசெய்த
இணையறும் எந்தாயே—நித்திய
சுகமனை தன்னில் பிரவேசிக்கவேநல்ல
சுதந்தரம் அருள்வாயே
அகிலலோகப்பிரபஞ்ச நாடகசூத்திரனே
அற்புதபரமநித்தி யானந்தக்ஷேத்திரனே
நிகரறுசௌந்தர நிர்மலகாத்திரனே
நிதம்வேதநாயகன் தொழுங்குணபாத்திரனே. எனக்கு.

---

43. இராகம்—செஞ்சுருட்டி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஐயனேஉன் அழகைக்காண
ஆசைநான் கொண்டேனே.

அநுபல்லவி.

வையமீது பலஅழகையும்
வகைவகையாய் வகுத்துக்காட்டும் ஐயனே.

சரணங்கள்.

1. உதயசூரியன் சோமன்தாரகை
உன்முன்னே மின்மினியே
நிதிநவமணி யென்னும்குப்பைகள்
நிகருமோ உனைஇனியே ஐயனே.

2. கனியுந்தேனும் பாலும்சீனியும்
கண்டும்கரும்பும் சிறுமை
இனியஉனது தரிசனத்தின்முன்
இவைகள்யாவும் வெறுமை ஐயனே.

3. செழுமையாகிய வண்ணமலர்கொள்
சிங்காரவனக் காட்சி
அழகின்ஆலய மானஉன்முன்
அதற்கெத்தனையோ தாட்சி — ஐயனே.

4. அதிசவுந்தர மயில்குயில்கிளி
யாதிபறவைக் கூட்டம்
விதியின்அவைசெய் யுன்னழகின்முன்
வெட்கிப்பஞ்சுபோ லோட்டம் — ஐயனே.

5. சத்தஸ்பரிச ரசரூபகந்தந்
தான்அல்லாத பொருளே
எத்தன்மைஉன தருவென்றறிய
இன்பக்காட்சி அருளே — ஐயனே.

6. பதியில்நீசெய் பலபொருள்களைப்
பார்க்கப்பார்க்க வடிவே
அதிசயம்தரும் உந்தன்அற்புத
அழகினுக்குண்டோ முடிவே — ஐயனே.

7. பிறந்தநாள்முதல் தாயைக்காணுப்
பிள்ளைதன்னை ஒத்தேனே
சிறந்தவேத நாயகாஉன்மேல்
சிந்தையாவும் வைத்தேனே. — ஐயனே.

---

44. இராகம்—மாஞ்சி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

என்னைநீ ஆளுவாய்—ஏகனே—யோகனே.

அநுபல்லவி.

பொன்னைமாதைப்பூவை எண்ணம்
பூண்டுநான்கெடாத வண்ணம் — என்னை.

சரணங்கள்.

1. யாதனுசரீரமே—யாதுமில்லைசாரமே
வாதபித்தவிகாரமே—வாதனைகள் அபாரமே
மலநிவாரணா—வடிவபூரணா
நலஉதாரணா—ஞானகாரணா என்னை-

2. எந்தநாளும் கிலேசமே—என்னெஞ்சிற் பிரவேசமே
பந்தவினையை நாசமே—பண்ணிநீசெய் வாசமே
பதிதபாவனா—பரமஜீவனா
அதிகசோபனா—அகிலஸ்தாபனா என்னை-

3. அன்னைதந்தைநீ அல்லவோ—ஆயிரந்தரஞ்சொல்லவோ
என்னைமாயைகொல்லவோ—எங்குநான் இனிச்செல்லவோ
ஏதபேதகா—இனியசாதகா
வேதநாயகா—விமலதாயகா. என்னை-

---

45. இராகம்—சைந்தவி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

ஏழைக்கிரங்க ஒண்ணுதா—இந்த.

அநுபல்லவி.

ஆழக்கடல்உலகை ஆளும்விநோதா ஏழை-

சரணங்கள்.

1. சாடும்பிரசண்டக் காற்றாலே—திசை
தப்பியே அலைபடும் கப்பலைப்போலே
நாடும்பிரபஞ்ச மாலே—என்னை
நைவிக்கவாடினே னுன்புவிமேலே ஏழை-

2. நீசெய்வதெல்லாம் சகாயம்—இங்கே
நிரந்தரம் என்செய்கை யாவும் அநியாயம்
ஈசனேநின்பத நேயம்—எனக்
கெள்ளளவுமில்லை ஈதென்னமாயம் ஏழை.

3. அற்பசுகத்துக் குழைத்தேன்—பாரில்
அநுதினம் ஆயிரம் பொய்சொல்லிப்பிழைத்தேன்
பற்பலதீவினை இழைத்தேன்—துன்பப்
பாரம்பொறுமலே பரிந்துன்னை அழைத்தேன் ஏழை.

4. ஆன்மபத்தினி மணவாளா—அகி
லாண்டபிரமாண்ட அகண்டகோளா
வான்மகிழ் தீனதயாளா—தினம்
மகிழ்வேதநாயகன் வணங்கும்பொற்றாளா. ஏழை.

---

46. இராகம்—தன்னியாசி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கருணாகரப்பரம்பொருளே அடியனைக்
கண்பார்த்தருள்வாயே.

அநுபல்லவி.

இருணாசஞ்செயும் இரவிசமான
தெருணுடையதே ஜோமயமான கருணா.

சரணங்கள்.

1. தோன்றினநாள்முதல் சுகுணமொன்றறியேன்
சொப்பனந்தன்னிலுந் துர்க்குணம்பிரியேன்
ஈன்றவனீயென என்றுமேகுறியேன்
என்னசெய்வாயோ வென் றேங்கினன் சிறியேன் கருணா.

2. தரணியில்நானொரு தருவெனமுளைத்தேன்
தமகுணம்யாவுமே சாகையாக்கிளைத்தேன்
கருமமாகியவிஷக் கனிகளைவிளைத்தேன்
கண்டனைசெய்வையென் றஞ்சியேகளைத்தேன் கருணை.

3. நிகிலலோகங்கட்கெல்லாம் நீயதிகாரி
நிச்சயமாய்என்மனம் நினக்கொருபாரி
அகிலந்தனிலேஅந்த மனம்அகங்காரி
அடக்கிஆளாவிட்டால் அழியாளோநாரி கருணை.

4. அழகுக்காலயமான அமிதசுந்தரமே
அன்பருக்கருண்மழை பொழியுங்கந்தரமே
தொழுதிடும் வேதநாயகன் சுதந்தரமே
துணைநீயென நம்பினேனிரந்தரமே. கருணை.

---

47. இராகம்—மோகனம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏனின்னம் தாமதமையா
என்னிடம்வர.

அநுபல்லவி.

தானேஉமக்குமுத்திச் தலமொன்றுமில்லையோ
வானமுத்தரைவிட்டு வரமனமில்லையோ ஏனின்.

சரணங்கள்.

1. சூரியனைத்தூண்ட அகன்றீரோ—அந்தச்
சோமனுக்கொளிதரச் சென்றீரோ
பாரினைப்புரட்டியே நின்றீரோ—அதில்
பகல் இரவுண்டாக்க முயன்றீரோ

காரிலிருந்து கனமழைசொரிந்தீரோ
கற்பத்தில் சிசுக்களையே புரிந்தீரோ
சாரும்பல்லுயிர்க்குயிராய் விரிந்தீரோ
சர்வலோககாரியஞ் செய்துதிரிந்தீரோ ஏனின்.

2. அண்டகோடிகளைத் தூக்கினீரோ—நவம்
ஆகச்சிலஅண்டம் ஆக்கினீரோ
கண்டகர்உலகை நீக்கினீரோ—கடல்
கரையைக்கடவாமல் தேக்கினீரோ
அண்டும்பல்லுயிர்க்கமு தூட்டுகின்றீரோ
ஐம்பூதங்கட்கும்வேலை காட்டுகின்றீரோ
மண்டுங்கனிக்குச்சுவை கூட்டுகின்றீரோ
மலருக்குப்பலவண்ணந் தீட்டுகின்றீரோ ஏனின்.

3. மரஞ்செடிபயிர்கள் நிறைத்தீரோ—அவை
வளரவேதண்ணீரை இறைத்தீரோ
சுரர்கள் இசைகேட்டுக் களித்தீரோ—நல்ல
தொண்டர் இதயத்தில் ஒளித்தீரோ
பரமகிருபாகர பரஹிதநேசரே
பரமதகண்டன பாபவிநாசரே
சருவவிநோத சராசரவாசரே
தாசன்வேதநாயகன் தன்பிராணேசரே. ஏனின்.

---

48. இராகம்—மத்தியமாவதி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

இவளவு தான்ஐயனே—அதிகம்அல்ல
இரங்கிநீ யருள்மெய்யனே.

அநுபல்லவி.

அவனியில்வளரும் மூவாசையைப்பரிகரி
எவளவுமேதுன்பம் இல்லாமல்ஆதரி
இதயமலர்தரி—விதனமதுபிரி
நிதமும்அருள்புரி இதுவேசரிசரி. இவளவு.

சரணங்கள்.

1. எனைஎந்நாளும்நீ நீங்காதே—நான்போம்
இடமெங்கும்கூடவாமல் வாங்காதே
வினையனென்றென்மேற்கோபம் வீங்காதே—மன
வேதைசுமக்கஎன்னால் தாங்காதே
நினைவிலும்தீதைநான் நினையாமற்பார்த்திரு
நித்திரைசெயும்போதென் பக்கத்தில்காத்திரு
நெடியநிலைபெறு—கொடியபிழைபொறு
அடியன் மனமுறு—கடியதுயர்அறு இவளவு.

2. மாயையில்மனம்புக ஒட்டாதே—என்னை
வஞ்சனைக்காரனென்று சுட்டாதே
ஆயிரம்தண்டம் என்சொல்தட்டாதே—உன
தனுக்கிரகமின்றி நலங்கிட்டாதே
நாயேன்விரும்பிய நல்லவரங்கள்கொடு
நரகைஅடைத்துமோக்ஷ நாட்டைத்திறந்துவிடு
நனவுகொடுகொடு—சினமும்விடுவிடு
தினமுமகிழ்வொடு—கனசுகுணம்இடு இவளவு.

3. நலமன்றிக்குறையை ஆராயாதே—பெரு
நன்மைகள்கொடுப்பதில் ஓயாதே
பலவேலைஇட்டேனென்று காயாதே—அற்பப்
பாக்கியம்நான்கேட்கினும் ஈயாதே
புலனில்வேதநாயகன் புகழும்சுகுணசீலா
பூதபவிஷியவர்த்த மானமெனுந்திரிகாலா
போதமழைபொழி—மாதர்மயலழி
பாதகமொழி—ஏதமறவிழி. இவளவு.

49. இராகம்—சாரங்கா—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

ஆதரித்திடநல்ல தருணம்—என
தையாஉனக் கனந்தஞ்சரணம்.

அநுபல்லவி.

பாதகநாசனு—பரமகிருபாசனு
சாதகமோசனு—தர்மப்பிரயோஜனு. ஆதரி.

சரணங்கள்.

1. என்பழிமறைப்பதில் யானேயதப்பாதாளம்
இதரர்பழிதூற்றலில் என்வாய்பெரியமேளம்
அன்பின்மனப்பேராசை அம்புவியினும்நீளம்
அண்டம் வசமானலும் அடங்காப்பெரும்வேதாளம்
ஆட்டிமயல்வலை—பூட்டிஅநுதினம்
கோட்டிசெயும்வினை—ஓட்டிஅடியனை ஆதரி.

2. ஓடிஅலையநெஞ்சக் குலகமும்வானும் அற்பம்
உன்னிடம்வரவென்றால் ஒழியாத அசந்தர்ப்பம்
தேடிநற்கருமங்கள் செய்வதுங்கஜகர்ப்பம்
தீவினைசெய்வதேஎன் சிந்தனையின்சங்கற்பம்
திருத்தமுடனேஎன்—கருத்துநலமிசைப்
பொருத்தமுறச்செய்து—வருத்தந்தொலைத்தெனை
ஆதரி.

3. என்குறைகாணவென்றால் என்னிருகண்ணும்ஹீனம்
இதரர்பிழைகாணக்கண் இரவிகோடிசமானம்
வன்கண்மொழிகளுக்கென் வாயேமுக்கியஸ்தானம்
மதுரச்சொல்பேசவென்றால் மாறுதீர்க்கமோனம்
வாதமொடுபல—பூதகாரண
வேதநாயக—நீதனேஎனை. ஆதரி.

---

50. இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

உன்னை நம்பினேன் ஐயனே—எனையாதரி.

அநுபல்லவி.

உன்னைநம்பியஏழை—தன்னைமுகம்பாராமல்
அன்னைபிதாவேநீ கைவிடலாமா
நான் கெடலாமா
துன்பப் படலாமா. உன்னை.

சரணங்கள்.

1. தனமுமின்னார்கள்பு வனமும்உலகவாழ்வின்
கனமும்வேண்டிலன்இது தேராயோ
தினமும் உனைக்கருது மனமும்உனதுதரி
சனமும்வேண்டினன்அருள் கூராயோ
மருள் தீராயோ
பொருள் தாராயோ உன்னை.

2. படிமீதினில்எண்ண முடியாஉதவிகள்
அடியேனுறச்செய்த பெரியானே
கொடியேன்உனைஅரை நொடியாகிலுந்தொழும்
படியேஅருள்நலம் பிரியானே
துயர்க் குரியானே
தீயர்க் கரியானே உன்னை.

3. அயமேபெருங்கல்லின் மயமேயெனும்இரு
தயமேமெழுகென உருகாதோ
ஸ்வயமேபரமாதி சயமேவேதநாயகன்
நயமேவினைசெய்வம் பருகாதோ
துன்பு கருகாதோ
இன்பு பெருகாதோ. உன்னை.

51. இராகம்—பந்துவராளி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கடைக்கண்ணால் எனைப்பாராய்—உன
தடைக்கலம் வினைதீராய்.

அநுபல்லவி.

கிடைக்கொண்ணுப் பதந்தாராய்—நலம்
படைக்கவேஅருள் கூராய்—அருட்
கொடைக்குநானென்னவேயவதரித்த
கோலாகல-மூலாஅநு-கூலாகுண-சீலா-நிதம். கடைக்.

சரணங்கள்.

1. வஞ்சகமாயையில் ஆழ்ந்தேன்—ஒரு
தஞ்சமென்றுன்னடி தாழ்ந்தேன்
அஞ்சலென்றேஎனை ஆதரித்தாளுவாய்
ஐயாமிகு-பொய்யால்மனம்-நையாதருள்-மெய்யா-ஒரு கடைக்.

2. ஐயனேதீரா யென்பாபம்—அருள்
செய்யஉனக் கென்னலோபம்
வையகமாதி வளர்அண்டம்யாவினும்
வாசாபுவ-நேசாமற-நாசாபிர-காசா-ஒரு கடைக்.

3. அஞ்சலெனில்உன் வாய்நோமோ—ஏழை
நெஞ்சம்வருந் திடலாமோ
பஞ்சமோகைப்பொருள் கொஞ்சமோபூபரி
பாலா அநு-கூலாஒரு-மேலாமுதல்-நூலா-ஒரு கடைக்.

4. இத்தரைமீதினில் நீயே—நல்ல
பத்தரைக்காக்க வந்தாயே
சித்தமுவந்தெனை நித்தமும்ஆளொளிர்
தேகாகன-யோகாஅதி-தியாகாதனி-ஏகா-குளிர் கடைக்.

5. பூதலம்போற்றும் பொற்பாதா—அரு
மாதவஞானப் பிரசாதா
வேதநாயகன் பாடுந்தமிழ்க்கருள்
வேதாஉயர்-நீதாகன-தாதாநய-போதா-உன். கடைக்.

---

52. இராகம்—அசாவேரி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

பாசத்தால்மனம் வாடினேன்—உன்தன்
வாசத்தாள்மலர் கூடினேன்.

அநுபல்லவி.

நேசத்தோர்கள்கை வல்லியமே—உயர்
நிர்மலாதித்த துல்லியமே—கன
மாசற்றோருக்கும் பிரபல்லியமே—ஜெகம்
மகிழும்பக்தவாற் சல்லியமே—மல. பாசத்.

சரணங்கள்.

1. நினைவிலேன் பிழையாவுமேஎண்ணி
நினக்குந்தானென்ன சாத்தியமா
எனைவருத்தும் இந்திரியப்பேய்தனக்
கித்தனை ஆகாத்தியமா
வினைஎனக்கு விரோதியா—என்றும்
விலகிடாக்கர்மவியாதியா—கொடு
மனமுமே பிரதிவாதியா—கெட்ட
மாயைஎன்ன தாயாதியா—ஐயா பாசத்.

2. இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோலெனக்
கிடைவிடாமன வாட்டமே
மருவும்பந்தப்பசாசு தன்னொடு
மாறிடாத போராட்டமே

கருமமாயா விகாரமே—செய்யும்
கலகஜாலம் விஸ்தாரமே—நல்ல
தருமம்எனக்குத் தூரமே—பின்னும்
தப்புகள்கப்பற் பாரமே—ஐயா பாசத்.

3. வளர்கல்வியாணத்தில் தாலிபூட்டிட
மறக்குமூடர்கள் போலவே
தளர்பிரபஞ்சவி யாபாரத்தால்உன்தன்
தாள்மறந்தனன் சாலவே
உளவியாதிக்காரோக்கியமே—நிதம்
உன்னுவோர்கள் மனோக்கியமே—நலம்
விளையுமாமறை வாக்கியமே—தொழும்
வேதநாயகன் பாக்கியமே—பந்த. பாசத்.

---

53. இராகம்—கன்னடகௌளை—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிபரமநாதா—ஞான—ஜோதிதாஒண்ணுதா-ஆதி.

அநுபல்லவி.

பூதலம்பரவும் விநோதனேகனஅ
நீதமாயஇருள் பேதமாகவே. ஆதி.

சரணங்கள்.

1. காமக்குரோதமதம் லோபம்—அகங்
காரம்பொய்மாற்சரியங் கோபம்—இன்னும்
பூமியிற்பலபலபாபம்—செய்யும்
புல்லன்மனம் அவித்தியாரூபம்—நல்ல ஆதி.

2. பெண்டுபிள்ளைகள் சமுசாரம்—முதற்
பேசும்லௌகிக வியாபாரம்—தன்னில்
மண்டுமேமோகாந்த காரம்—துயர்
மாற்றியருள்வை நிர்விகாரம்—நல்ல ஆதி.

3. பாவக்கடல்கடக்குங் கலமே—தொண்டப்
பயிர்கள்வளருந்தெய்வ நிலமே—கன
நாவலர்போற்றிடும் நிர்மலமே—வேத
நாயகாநானுன் அடைக்கலமே—நல்ல. ஆதி.

---

54. இராகம்—கரகரப்பிரியை—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

இந்தவரந்தருவாய்—எனக்
கெந்தவரங்களு மில்லையென்றாலும்.

அநுபல்லவி.

சுந்தரமாகத் துலங்குஞ்செய்வீகனே
சந்ததமும்புவி தாங்கும்நிர்வாகனே. இந்த.

சரணங்கள்.

1. காயநிமித்தங் கலங்கிநையாமல்
கண்டவர்க்கெல்லாம்நான் தொண்டுசெய்யாமல்
மாயப்பிரபஞ்சத்தில் மாட்டிவையாமல்
மாதர்கண்ணம்பென் மனத்தில்தையாமல் இந்த.

2. எங்கெங்குமேஉன் னுருவமாய்மின்ன
எண்ணம்வேறின்றி உனைமனமுன்ன
மங்களநாமமென் வாய்நிதம்பன்ன
வார்த்தைகள்யாவுமுன் வார்த்தையாய்மன்ன இந்த.

3. சுத்தசைதன்னிய நிலைமையில்சார
தோஷகர்மானுபங் தங்களுந்தீர
அத்தனேநித்த முனக்கன்புகூர
ஆனந்தவீட்டிலே நான்வந்துசேர இந்த.

4. சூதுபொறாமைபொய் கோபமில்லாமல்
சோரமுலோபந்துன் மார்க்கங்கல்லாமல்
வேதநெறியை விலக்கிநில்லாமல்
வேதநாயகா விளம்பஞ்சொல்லாமல். இந்த.

---

55. இராகம்—கமாஸ்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஏகபராபரனே—கருணைப்பிர
வாகமனோகரனே.

அநுபல்லவி.

தேகமுறும்பல—மோகஉபாதிகள்—ஏகஎனக்கு
விவேகமருந்தருள். ஏக.

சரணங்கள்.

1. சஞ்சலமானேனே—மனம்நொந்து
தளர்ந்துபோனேனே
அஞ்சலெனத்தானே—அடியனை
ஆண்டருள்வாய்கோனே
பஞ்சபூதாதிபிர—பஞ்சமெலாஞ்செய்து
தஞ்சஞ்செயும்நிஷ்பிர—பஞ்சப்பொருளான ஏக.

2. சங்கடமாற்றாயோ—எளியேன்
தன்முனந்தோற்றாயோ
இங்கிதஞ்சாற்றாயோ—தமியனை
யேகரையேற்றாயோ
அங்குமிங்கும்புவி—எங்கும்உயிரெனத்
தங்கும்படிஅருள்—பொங்குங்குணாகர ஏக.

3. நேயர்சகாயனே—அருமறை
நீதிசொல்வாயனே
தூயநிகாயனே—அமரர்கள்
சூழ்சமுதாயனே
மாயவிஷயாதி—நோயணுகாமலே
தாயெனவேவேத நாயகனை ஆளும். ஏக.

56. இராகம்—எதுகுலகாம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கருணைகடாக்ஷஞ் செய்வாயே—சுவாமி.

அநுபல்லவி.

மருணசமாகவே மகிழ்வாகநீயே. கருணை.

சரணங்கள்.

1. அநியாயம் உலகவிர்த்தாந்தம்—இதில்
அழியாதவண்ணம்நீ அருள்வைஉபசாந்தம்
தனிஉன்றனேடு மேகாந்தம்—கொள்ள
சார்வதாகாலமு மெனதுசித்தாந்தம். கருணை.

2. நாமரூபகமாம் பிரபஞ்சம்—ஆன்ம
நன்மையைஅழிக்கும் எந்நாளும்இதுநஞ்சம்
காமவிஷயாதிகளில் நெஞ்சம்—நாளும்
கலங்கினேனின்பாத கமலமேதஞ்சம் கருணை.

3. போதாந்தநிலைமை யுறுதேவே—நல்ல
புவனகோடிகள்செய் தளிக்கின்றகோவே
வேதாந்தரசமொழுகுகாவே—நிதம்
வேதநாயகன் இதயவண்டுவளர்பூவே. கருணை.

57. இராகம்—காம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிபரமநாதா—நல்ல
அற்புதநற்பதம்பெறப் பொற்பதம்எனக்கருள்செய்.

அநுபல்லவி.

ஓதரும்உயிர்க்குயி ராகிஎங்கும்நிறையும்
பூதசராசரப் பொருள்கள்எல்லாம்உறையும். ஆதி.

சரணங்கள்.

1. ஜீவன்பிழைக்கும்வழிஅறியேனே—நான்
தெற்குவடக்கறியாச்சிறியேனே
பாவலகரிகொண்டவெறியேனே—பந்த
பாசக்களையைவெட்டிஎறியேனே
ஆவலுடனேஎங்கும்அலைந்தகம்வெம்பினேன்
தேவநாயகனேஉன்திருவடிநம்பினேன் ஆதி.

2. ஐயனேஎனக்கருள்ஊட்டாயோ—கெட்ட
அகங்காரமெனும்பேயைஓட்டாயோ
உய்யவழியெனக்குக்காட்டாயோ—என்தன்
உள்ளத்தில்உன்பதத்தைநாட்டாயோ
பொய்யுலகநடையைப்பொருளெனநாடினேன்
மெய்யறிவில்லாமலேமிகமிகவாடினேன் ஆதி.

3. அண்டங்கள்படைத்தளித்தழிப்போனே—கணம்
ஆகப்பல்கோடிகாலங்கழிப்போனே
தொண்டர்மனத்துயரம்ஒழிப்போனே—நல்ல
சுகமுத்தரொடுகூடிச்செழிப்போனே
அண்டும்வேதநாயகன்அகத்தொளிர்ஜோதியே
மண்டும்வினைகளெல்லாமாற்றுதல்நீதியே. ஆதி.

58. இராகம்—பரசு—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

ஜெகநாதா—வினை—அகலாதா.

அநுபல்லவி.

பகலோனெனஅரும் பவஇருள்நீக்கும். ஜெக.

சரணங்கள்.

1. பரிதாபம்பரிதாபம் ஐயாஎன்னிலைமை
பஞ்சப்புலாதியர்க் கார்தந்தார்தலைமை
தரைமிசைஎன்செய்கை யாவுமேபுலைமை
தந்தருளினிஞான சாஸ்திரப்புலமை ஜெக.

2. அநுகூலசத்துருவாகுமென் னுள்ளம்
அநுதினஞ்செய்வதெல்லாம்பெருங்கள்ளம்
தினமுமேபடிந்திடுந்தீவினைப்பள்ளம்
தீர்த்தெனையாட்டுவைதிருவருள்வெள்ளம் ஜெக.

3. ஈசனேஅறநெறி எனக்கென்றும் விலக்கம்
என்பிழைகளைஎண்ணா இல்லையேஇலக்கம்
கூசியேநான்மிகக் கொண்டேன்கலக்கம்
குணவேதநாயகா கொடுத்தருள்துலக்கம். ஜெக.

---

59. இராகம்—மத்தியமாவதி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

இரக்கஞ்செய்வாயே—ஐயாஎன்மேல்—இரக்கம்.

அநுபல்லவி.

இரக்கஞ்செய்வாயே—புரக்கும்எந்தாயே
ஏகமாகிய—யோகபூரண—பாகமேபெற—
மோகமேஅற. இரக்.

சரணங்கள்.

1. தேகநிமித்தம்—செய்வதநர்த்தம்
ஏகப்பிரசித்தம்—ஏங்கினேன் சித்தம்
இன்பமேவிய—நின்பதாம்புய
அன்புதங்கிட—துன்பமங்கிட இரக்.

2. நானொருமூடன்—நாயினுங் கேடன்
ஈனர்கள்சீடன்—என்றும் பொய்வேடன்
ஈனமும் அவ—மானமுங்கெட
ஞானமும்கன—மோனமுந்தொட இரக்.

3. உலகவியாபாரம்—ஓயாவிசாரம்
கலகம்அபாரம்—கர்மவிகாரம்
கஷ்டமும்கன—நஷ்டமும்பெறு
துஷ்டனானன—திஷ்டனாகவே இரக்.

4. தாசர்கள்நேசா—தர்மவிலாசா
பாசவிநாசா—பாக்கியப்பிரதேசா
பாதமேதொழும்—வேதநாயகன்
மீதருள்மற—வாதநாதனே. இரக்.

---

60. இராகம்—சங்கராபரணம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பரனே—பக்தர்சுதந்—தரனே—நாளும்
பக்ஷம்வைத்தென்னை சம்—ரக்ஷணைசெய்தருள்.

அநுபல்லவி.

இரவிகோடியென ஒளிவீசிடும்
ஏகஅநேக வைபோகநிர்தேக தற். பர.

சரணங்கள்.

1. உன்னையல்லால்கதி—பின்னையிலையென்
றுனக்குத்தெரியாதா—நாளும்
உற்றதன்பிள்ளையைப்—பெற்றதாய்தள்ளின்
உலகஞ்சிரியாதா—மேகம்
தன்னைப்பயிர்வேண்டு—முன்னே அருமழை
தானேசொரியாதா—அந்தத்
தன்மைபோல்நீஉயர் நன்மையுதவிலென்
தாபம்மரியாதா
இந்நிலமீதினி லென்னைப்போலோர்ஜடன்
இல்லையேபைங்கிளிச் சொல்லையுற்றருடன்
மன்னிமோகக்கடல் தன்னில்விழும்விடன்
மாளுமுன்னாளும் வந்தாளுவதுன் கடன் பர.

2. நீவிய அண்டங்கள்—மேவி ஆகாயத்தில்
நிற்கச்செய்தாய்நீயே—என்தன்
நெஞ்சம்உன்தாளிணைக்—கஞ்சம்பதிந்திட
நீவரம்ஈவாயே—உனக்
கோவியமோ இது—காவியங்கொள்ளரும்
உத்தமஎந்தாயே—எனக்
குன்னைத்தருமட்டும்—நின்னைஅலட்டா
தொழியுமோ என்வாயே
தீவினைநாச னெனப்புகழ்மாலையே
சேர்ந்தஉனக்கென்ன சாந்தர்கண்வேலையே
பாவியென்பாலுண்டு வேலைபல்காலையே
பட்டேன்பொய்விட்டேன் கும்பிட்டேன்உன்காலையே. பர.

3. தீதகலும்பஞ்ச பூதம்வளர்சர்வ
சாதகபூமிடே—வினை
தீர்ந்திடவேஞானக் காந்திசொரியுஞ்
சர்வாந்தரியாமிடே—என்றும்

வேதநாயகன்மீ தருள்மறவாத
ஸ்வாமியே—உண்மை
விளங்கவேபல வளங்கள்சாரும்நிஷ்
களங்கநேமியே
போதனேநீக்காயென் பாதகவெட்டையே
பொய்யுருவாகிய மெய்யெனுங்கட்டையே
நாதனேநீங்குமுன் சாதகநிஷ்டையே
நண்ணிடப்பண்ணுவாய் புண்ணியப்பிரதிஷ்டையே. பர.

---

61. இராகம்—யதுகுல காம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இன்னம்பராமுகம் ஏதோ—என்தன்
முன்னம்வந்தாள ஒண்ணாதோ.

அநுபல்லவி.

தன்னவரைரக்ஷிக்கத் தானேகங்கணமே
தரித்தவனேஎனை ஆதரித்தல்வங்கணமே. இன்னம்.

சரணங்கள்.

1. யார்க்கோசொல்வதுபோல் நீஅசட்டை—செய்யில்
எப்படித்தொலைப்பேன் என்கன்மக்கட்டை
மார்க்கமுடனேநீ மெய்ஞ்ஞானநிஷ்டை—தரும்
மட்டும்நான்விடுவேனோ என்அலட்டை
மூர்க்கவினைகளுக்கு நாமொருபையோ
மூடமனமுமாயையும் ஒருகையோ
தீர்க்கமாகஉனைநான் அடுத்ததுபொய்யோ
தெய்வமேநீகைவிடில் என்செய்வேன்—ஐயோ இன்னம்.

2. தீனருக்குதவுவதே தியாகம்—பெருஞ்
செல்வருக்கீவது துர்விநியோகம்
ஞானமுள்ளோர்க்குன் அருள்பிரவாகம்—பின்னும்
நலம்அவர்க்கீவதில் என்னுபயோகம்

ஈனனானஎனக்கு ஞானசையோகம்
ஈவதுவேநல்லதி யாகப்பிரயோகம்
நானுஞ்சந்ததி அதிலென்னசந்தேகம்
நான்விடேன்விடேன் பூர்வார்ஜிதபாகம் இன்னம்.

3. பிள்ளைக்கும்தாய்க்கும் உண்டோபிணக்கு—மிகப்
பெருகும்உன்கருணைக் குண்டோகணக்கு
கள்ளமயலறு மென்மனக்குணக்கு—நீக்கி
கனங்கொள்நன்மார்க்கத்தில் எனைஇணக்கு
தள்ளரிதாகிய பரமசத்துவமே
சாக்ஷாதுலகெங்கும் விளங்குந்தத்துவமே
விள்ளரிதாகிய சர்வஞ்ஞத்துவமே
வேதநாயகன்தனக் குரியசொத்துவமே. இன்னம்.

---

62. இராகம்—ஸ்ரீராகம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

வேதநாயகா—நம்பினேன் உனை.

அநுபல்லவி.

ஏதமும்விப—ரீதமுங்கெட
நீதமுங்கன—போதமுங்கொடு. வேத.

சரணங்கள்.

1. தினமும்உன்பணி விடையே—நான்மறவாமல்
செயஅருள் நன்னடையே
இனமாகும் அருட்கொடையே—வழங்கிட
ஏனின்ன முந்தடையே
கனமுமேலவர்—இனமும்நிர்மல
மனமும்உன்தரி—சனமுமேயருள். வேத.

2. பொய்வளர் மெய்க்கும்பமே உடையுமுன்
போதிபுண்ணி யாரம்பமே
தெய்வநி ராலம்பமே—என்கவிகளைச்
செவிகொண்டு சிரக்கம்பமே
செய்குவாயுளம்—வைகுவாயருள்
பெய்குவாய்வினை—எய்குவாயுயர் வேத.

3. தயைசெய்யிற் பொல்லாங்கா—என்தனையாளத்
தாமசஞ்செயல்பாங்கா
பயன்உதவிடில்தீங்கா—வேதநாயகன்
பரவுங்குணதராங்கா
நயமும்ஆணவ—ஜெயமும்நாளும்அ
பயமும்பாதபங்—கயமுமேயருள். வேத.

---

63. இராகம்—ஆகிரி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நாதனே தயைபுரிவாய்—எனக்குமெய்ப்
போதமா மழைசொரிவாய்.

அநுபல்லவி.

தீதகல்பரம்பர—திவ்யகுணாடம்பர
ஓதருஞ்சுயம்பர—உலகமுடன்அம்பர. நாத.

சரணங்கள்.

1. நண்ணிநல்வினைகளைப்—பண்ணியறிவிலாத
நான்நரன் போலியா—இந்த
மண்ணின்மிசைஎனக்கும்—புண்ணியமென்பதற்கும்
மத்தியில்வேலியா—என்தன்

எண்ணமெல்லாங் கறுப்பே
எனக்குன் னடிவெறுப்பே
பண்ணாதே நீமறுப்பே
பரிந்தாள்வ துன்பொறுப்பே நாத.

2. என்பாட்டில் இரங்காமல்—உன்பாட்டில்நீசும்மா
இருந்திடில் அதுதகுமா—என்றும்
தன்பாட்டில் மகிழ்ந்தோனே இன்பூட்டுங்கதியுன்தன்
தயையின்றிக் கைபுகுமா – என்தன்
அன்பெல்லாம் வெறும்பேச்சே
அறமென்பதுமேற் பூச்சே
துன்பப்பிரளயம் நீச்சே
தொல்புவி எங்கும்ஏச்சே நாத.

3. தினையளவும்நன்னெறி—தனையறியாதநான்
தீவினைக்கே யிலக்கா—பாரில்
நினையன்றிமற்றெவையும்—நினையும்என்னெஞ்சுக்கு
நீமாத்திரம்இலக்கா—நன்மை
புனையும்நீதிப்பிரமாண
புவனகோடி நிர்மாண
வினயநித்திய கல்யாண
வேதநாயகன் பிராண. நாத.

---

64. இராகம்—பியாகு—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தஞ்சம்நீயே—தயைபுரிவாயே—தஞ்சம்.

அநுபல்லவி.

அஞ்சலென்றேதினம்—ஆளும்எந்தாயே. தஞ்சம்.

சரணங்கள்.

1. தினமனவேதை—சேர்ந்தநான்பேதை
உனதடிப்போதை—உறஅருள்பாதை தஞ்சம்.

2. பாதகபஞ்சன—பண்டிதரஞ்சன
போதககஞ்சன—புண்ணியநிரஞ்சன தஞ்சம்.

3. தருமசிங்காரா—சருவசங்காரா
வரும்வேதநாயகன்—மனஅலங்காரா. தஞ்சம்.

---

65. இராகம்—பரசு—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நீயேகதிஎனக்குன்—அருள்கூரே—தந்தை
தாயேநினை அல்லது துணையாரே.

அநுபல்லவி.

தூயகருணைமழைசொரிகாரே
சொல அரு—நலமுறு—தலமிசை—நிலவென
மலஇருள்—செலஅருள்—அலரும்உதாரா. நீயே.

சரணங்கள்.

1. முத்தியென்பதெவர்க்குஞ்சமுதாயம்—அது
முத்தர்மட்டுக்கும்என்ப தென்னஞாயம்
நித்தியனேவிடுவேனே என்தாயம்—நீ
நீதியின்படிசெய்குவாய் விதாயம்
சத்தியனேஏதோ உன் அபிப்பிராயம்
தகவென—தகமிசை—மிகமதி—புகஅரும்
இகபர—சுகமருள்—அகல்ஜகநாதா நீயே.

2. வாழுமனைதந்திடில் வேண்டாமே—என்று
மாநிலத்துண்டோ மறுப்பவர்தாமே
ஆழவேநீயெனது மனப்பூமேல்—குடி

ஆகிடின் உனக்கென்ன குறைவாமே
சூழநீகுடியுறில் வினைபோமே
துதிபுரி—விதியினர்—கதியெனும்—நிதிபெற
அதிதயை—பதிவுறும்—அதிசயயோகா நீயே.

3. சாதகனேஎன் துயர் தெரியாயோ—நல்ல
சர்வாந்தர்யாமியெனும் பெரியாயோ
பாதகம்அறஅருள் புரியாயோ—பரி
பக்குவஞானமழை சொரியாயோ
வேதநாயகன்மனந் தரியாயோ
மிடலுறு—சுடரவன்—உடுபதி—தடவரை
கடலிட—முடன்இடர்—கெட.அடர் தேவா. நீயே.

---

66. இராகம்—பூபாளம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

தேவாதிதேவே—திருவருள்
செய்தென்னை நீகாவே.

அநுபல்லவி.

ஜீவசம்ரக்ஷணை செய்யும்கிருபாநிதே
தினந்துஷ்டர்கள்—இனஞ்சுட்டவர்
முனஞ்சிஷ்டர்கள்—மனம்தொட்டமர். தேவா.

சரணங்கள்.

1. பாழுமனமேசுத்த பாஷாணம்—பெரும்
பாபமென்றால் அதற்குக்கலியாணம்
வாழும்இந்நாளொழிந்து நிரியாணம்—கிட்டி
வருமுன்னம்அருள்புண்ணியப் பிரமாணம்
ஏழையென்செய்கையுன்னில் எனக்குமேவரும்நாணம்
இழைக்குஞ்சுகம்—அழைக்குந்தகை
தழைக்கும்படி—பிழைக்கும்படி தேவா.

2. அருள்செய்யின் அலதுன்னைவிடுவேனோ—உனை
அன்றிமற்றோரைக் கும்பிடுவேனோ
மருவுமயலிற்சிக்கிக் கெடுவேனோ—உன்பால்
வழக்கிட்டிரக்கப்பயப் படுவேனோ
மருள்செய்யும்பொருளை நீ—வழங்கினுந்தொடுவேனோ
மனந்தந்திடும்—அநந்தந்துயர்
முனைஞ்சிந்திடு—கனந்தங்கிட தேவா.

3. சிஷ்டபாலகங்கண தாரணனே—பெரும்
தீயபசாசகண மாரணனே
துஷ்டகண்டன மந்திரோச்சாரணனே—நாளுஞ்
சுயம்பிரகாச நிஷ்காரணனே
இஷ்டன்வேதநாயகன்—ஏதநிவாரணனே
இணங்கண்டார்கள் கணங்கண்டடி
வணங்கும்படி—குணங்கொண்டுயர். தேவா.

---

67. இராகம்—நீலாம்புரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏகாதிபரனே—அருள்புரி—யோகாதிதரனே.

அநுபல்லவி.

ஆகாமியமுறும்—மாகாமியம்அறும்
அகணிதசிற்பர—அதிகுணதற்பர
இகபரநற்கத—இணையறும்அற்புத. ஏகாதி.

சரணங்கள்.

1. பழிக்குநான்குருபீடம்—பத்தனைப்போல்நான்
பரிப்பது வெளிவேடம்
அழிக்கும்பொய்வாய்ப்பாடம்—கொடுமாயைக்கென்
அகமே நடநகூடம்

செழிக்கும் வரங்கள்ஈவாய்
சிந்தையிற்குடியாவாய்
தினகரசுந்தர—திருவளர்மந்தர
அனகநிரந்தர—அகிலதுரந்தர ஏகாதி.

2. படியாக்கொடுநெஞ்சமா—ஞயனே அது
படருந்துர்க்குணபுஞ்சமா
அடியேன்துயர்கொஞ்சமா—வரப்பிரசாதம்
அருளஉனக்குப்பஞ்சமா
படியெல்லாம் ஈன்றதாயே
பாரில்நற்கதிநீயே
பரமபவித்திர—பதிதஉபத்திர
தருமசமுத்திர—சகலவிசித்திர ஏகாதி.

3. சுரசேவிதபாதா—மலரகித
சுஜநவற்சலதாதா
வரதாயகநாதா—வேதநாயகன்
மனவாலயகியாதா
நரபரிபாலன—நயகுணலாலன
நாகரீகத்துவ—நாமமகத்துவ
போகபிரபுத்துவ—புண்ணியதத்துவ. ஏகாதி.

---

68. இராகம்—தன்னியாசி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நிச்சயம்இதுதானே—மதி—நீயருள்கோனே.

அநுபல்லவி.

நச்சுமரம்போல்—நாளும்வளர்ந்தேன்
இச்சகந்தனில்—இதயந்தளர்ந்தேன். நிச்சயம்.

சரணங்கள்.

1. அல்லும்பகலும்பொருளில்ஏக்கம்
அநித்தியசுகங்களேஎன்னோக்கம்
நல்லவர்சபைஎனக்குநீக்கம்
ஞானவழியில்நாளுந்தூக்கம் நிச்சயம்.

2. துஷ்டர்களுடனேஅன்யோன்யம்
துர்க்குணமெல்லாம்சர்வமான்யம்
இஷ்டம்வைப்பதுவேதனதான்யம்
ஈசனேஎனக்கறிவுசூன்யம். நிச்சயம்.

3. தீதுறும்எனக்குனதுவேதம்
செவிடன்காதில்சங்கநாதம்
வேதநாயகனேஉன்பாதம்
விரும்பிவாழ்த்தலேபிரமாதம். நிச்சயம்.

---

69. இராகம்—அடாணா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கருணாசாகரா—கனஉபகாரா
காத்தருள்வாய்—கோவே.

அநுபல்லவி.

அருணோதயமென—அடியர்க்குக்காட்டும்
ஆத்மகோடிகள்உஜ்ஜீவநஅமுதூட்டும். கருணா.

சரணங்கள்.

1. நிச்சயஞானமேநினதுஸ்வாதீனம்
நீதராவிடில்எனக்கேதுமெய்ஞ்ஞானம்
அச்சமில்லாமலேஅபயப்பிரதானம்
அருள்செயின்அடியனுக்கில்லைசமானம் கருணா.

2. சிஷ்டன்போல்யாவர்க்குந்திவ்யப்பிரசங்கம்
செய்வதிலேஎனைப்போலெவர்சிங்கம்
சட்டமாய்நடப்பதேசர்வவில்லங்கம்
சாமிநீஅறியாயோதமியன்அந்தரங்கம் கருணை.

3. எத்தனையோசெய்தேன்உனக்கபராதம்
இதுநிமித்தம்உனக்கென்மேல்விரோதம்
அத்தனேபிழைபொறுத்தாள்வதேநீதம்
அருள்புரியஇனிவேண்டாம்விகாதம் கருணை.

4. தலைவன்இல்லாவிடில்தழைக்குமோராஜ்யம்
தரையிலேநீயல்லால்சகலமும்பூஜ்யம்
விலகிடாதருள்உயர் விமலசாம்பிராஜ்யம்
வேதநாயகஇன்னந் தானென்னவியாஜ்யம். கருணை.

---

70. இராகம்—தோடி—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

தயைபுரியஇன்னந்தாமசமேது.

அநுபல்லவி.

பயநிவாரணா—பாக்கியபூரணா
உயரும்ஆரணா—உலககாரணா. தயை.

சரணங்கள்.

1. அத்தனேஒருசாணுகியகுக்ஷிக்
காகநான்ஊரெல்லாம்அலைந்திடும்பக்ஷி
நித்தமும்பேசுவேன்ஆயிரங்கக்ஷி
நீதிநெறியில்நானிரக்ஷரகுக்ஷி. தயை.

2. தத்துவஞானத்தைத்தள்ளியேபோட்டேன்
சாமிநான்இந்திரியவாசலைப்பூட்டேன்
உத்தமம்எனக்கருள்பலதரங்கேட்டேன்
உதவிசெய்யாவிடில்உனைவிடமாட்டேன். தயை.

3. சர்வவிநோதவிசித்திரநிர்மாணு
சாசுவதமங்களசததகல்யாணு
பரமநித்தியானந்தபாக்கியஉக்கிராணு
பாலவேதநாயகபிரமாணு. தயை.

---

71. இராகம்—முகாரி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

காத்தருள்வாய்—எனைக்—காத்தருள்வாய்.

அநுபல்லவி.

சாஸ்திரம்வேதம் ஸ்தோத்திரமேசெய்யப்
பாத்திரனேதயை—நேத்திரனேதினம். காத்தருள்.

சரணங்கள்.

1. ஆனாலும்என்பாபம்அநியாயம்அநியாயம்
ஞானியைப்போல்நான்காட்டும்நடையேமுழுமாயம்
ஈனமுறுந்தமகுணங்கள்என்தனக்கேசுகந்தாயம்
தீனனென்மேல்நீகோபஞ்செய்யிலென்னஆதாயம் காத்த.

2. மாதாநீஉன்மகனுன்மன்னவனீகுடிநானே
தாதாநீயாசகனுன்ஸ்வாமிநீஅடியேனே
சாதகஞ்செய்சற்குருநீதமியேன்சீஷன்தானே
ஆதாரமாகஉனைஅடுத்துவந்தேன்சுரர்கோனே காத்த.

3. வாக்குமனம்எட்டாதவாசாமகோசரனே
பாக்கியபலதானபரிபாலபரமேசுரனே
தேக்குமலவிருள்நாசஞ்செயும்உதயபாஸ்கரனே
ஆக்கும்வேதநாயகனுக்கனுக்கிரகதயாபரனே. காத்த.

---

72. இராகம்—தோடி—ரூபகம்.

பல்லவி.

வாவாஜகநாதா—வாவாசுகதாதா.

அநுபல்லவி.

பாவங்களைநிர்மூலமாக்கப்
பரமார்த்தங்கள்கொடுத்துங்காக்க. வாவா.

சரணங்கள்.

1. தர்மாதர்மந்தெரியேன்—ஜெப
தபசாதிகள்புரியேன்
கர்மம்அநுசரியேன்—உனைக்
கண்டால்இனிப்பிரியேன். வாவா.

2. எனைநீவிடலாமா—பல
இடர்நான்படலாமா
வினையேதொடலாமா—ஏழை
விணேகெடலாமா. வாவா.

3. வர்மஞ்செய்தல்முறையா—என்றன்
வாழ்நாள்வளர் பிறையா
தர்மந்தரிற்குறையா—இன்னஞ்
சலஞ்சாதித்தல் பொறையா. வாவா.

4. ஆலோலிதமுகனே—நித்திய
அமலானந்த சுகனே
மேலோர்கள்சமுகனே—தயை
மிகும்வேதநாயகனே. வாவா.

73. இராகம்—சஹானா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கருணைநீசெய்யவேண்டுமே—சுவாமி.

அநுபல்லவி.

சரணாகதியென உனையடைந்தேனே
சாதகம்வேண்டியே உனைத்தொடர்ந்தேனே. கருணை.

சரணங்கள்.

1. மாயவாழ்வெனும் பெருவாரிதிச்சுழலே
மாட்டியேஅலைபடும் நானொருவிழலே
காயமாகியசிறு காற்றசைகுழலே
கழியும்போதுநற் கதிமலர்க்கழலே கருணை.

2. சலத்தையல்லாது தாமரைக்குண்டோநிலையே
தரையில்லான்றுப்பயிர் எடுக்குமோதலையே
நிலத்திலேநீயலால் நிலையெனக்கிலையே
நீமுகம்பார்த்தருள் நிரஞ்சனமலையே. கருணை.

3. சந்திரசூரியர் உள்ளமட்டும்வாழ்நாளா
சாவையேஜெயித்திட என்கையில்வாளா
தந்தையேஉனது சோதனைக்குநான்ஆளா
சர்வசாதக பரமதயாளா. கருணை.

4. அகணிதகுணஅகி லாண்ட விலாசா
அபரிமிதானந்த கரபரமேசா
விகசகிருபாகர விமலப்பிரகாசா
வேதநாயகன் இதய நிவேசா. கருணை.

74. இராகம்—ஈசமநோகரி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அபயம் நீயருளுவாய்—ஆதியே—அநுதினம்.

அநுபல்லவி.

உபயபாதம் நம்பினேன்—ஓ அநாதியே—அநுதினம். அபயம்.

சரணங்கள்.

1. அலைகடற்சிறு துரும்புபோல அலைந்துவாடினேன்
உலைமெழுகெனஉள்ளமுருகிஉன்னைநாடினேன்—
தினமும் அபயம்.

2. நீர்க்குமிழியைநிகரும் வாழ்வைநிலையென்றெண்ணினேன்
மூர்க்கமாகக் கொடிய பாவமுழுதும் பண்ணினேன்—
தினமும் அபயம்.

3. பாசக்காற்றிற்பஞ்சுபோலப்பறந்துதயங்கினேன்
ஆசைக்கடலில்மூழ்கிமூழ்கிஅறிவுமயங்கினேன்—
தினமும் அபயம்.

4. ஆண்டவனீ அடிமை நான் எனை ஆளவொண்ணாதோ
நீண்டஉலகம்ஏழையென்றெனைநிந்தைபண்ணாதோ—
தினமும் அபயம்.

5. புவனரக்ஷணகாரணார்த்த புருஷவேஷனே
பவவிமோசன வேதநாயகபலவிசேஷனே—
தினமும். அபயம்.

75, இராகம்—பியாகடை—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏதோசோதனை—இன்னம்ஏன்சாதனை
ஏகாதிபதியே—நிதியே—எளியேன்மேல்.

அநுபல்லவி.

போதோ தயசுர பூஜிதபாதா
பூதபேதகா ரணசுகதாதா ஏதோ.

சரணங்கள்.

1. தந்தைதாயொடுபல தனையரைஎடுத்தாய்
தாரங்கள்மூவர்க்குச் சாசுவதம்கொடுத்தாய்
சொந்தமாகியஉடற் சுகத்தினைக்கெடுத்தாய்
ஸ்வாமி நீயிந்த வாறுகைவிடுத்தாய் ஏதோ.

2. ஒருகையால் அடிப்பாய் ஒருகையாற்பிடிப்பாய்
உதவியில்லாமலே உன்னெண்ணமுடிப்பாய்
பெருமலைகளையுமே பிடுங்கிப்பந்தடிப்பாய்
பிரமாண்டங்களைப் பிளந்திட இடிப்பாய் ஏதோ.

3. துன்பஞ்செய்வதுபோல் சுகங்களைக்கொடுப்பாய்
துஷ்டர்கள்மீதில்எப் போதுங்கையெடுப்பாய்
அன்புள்ளதாயைப்போல் அடியரைஅடுப்பாய்
அவர்களைத்துயரணு காமலேதடுப்பாய் ஏதோ.

4. அதுலஅக்ஷயகுரு பரநரவேஷா
அமிர்தவருஷதுல் லியமிர்துபாஷா
விதுரநிர்தோஷநிர் விகற்பவிசேஷா
வேதநாயகவந் திதகுணபூஷா. ஏதோ.

---

76. இராகம்—தோடி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏதுபராமுகம்—ஏழையென்மீது
ஏகனே—யோகனே—மாகன—தியாகனே.

அநுபல்லவி.

வேதபோதக அநாதரக்ஷணனே
மேகவாகன தெய்வீகலக்ஷணனே ஏது.

சரணங்கள்.

1. அநித்தியசுகந்தந்தாய் அதைநான்கேட்டேனே.
ஆனந்தந்தரில்அனு பவிக்கமாட்டேனே
இனித்தடன்பாதத்தில் இதயம்நாட்டேனே
ஈனமாமாயையை எதிர்த்துவாட்டேனே ஏது.

2. ஐயனேஎன்னைக் கேளாமல்முன்நீயே
அரியமானிட ஜன்மந்தந்தாயே
வையகமீதுநான் உனக்கொருசேயே
மதியருள்வாய்பெற்று வளர்த்திடுந்தாயே ஏது.

3. முந்திநீபலருக்குக் காட்டினையுனையே
முத்தர்க்குக்கொடுத்தனை மோக்ஷமாமனையே
பந்தியிலாகுமோ ஓரவஞ்சனையே
பக்ஷமாயெனக்கருள் பரசுகந்தனையே ஏது.

4. அகடநாகடன சாமர்த்தியப்பிரதாபா
அசலசுஜநவாற் சல்லியநிஷ்கோபா
சகலசுலக்ஷண தத்துவசொரூபா
தாசன்வேதநா யகன்மனோதீபா. ஏது.

---

77. இராகம்—கமாஸ்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆரணமயநயபூரணனே
உனதமலஅடிசரணம்.

அநுபல்லவி.

பாரகோரபரி காரகுணகர
வீரதீரஉப காரமனோகர ஆரண.

சரணங்கள்.

1. உனைநிதம்நினைவுறும் எனைஅடர்வினைஅகலாதா—நாதா
உலககலகமயல் விலகஇலகருளோநீதா
கனஉலகஜநக அநகதிநகரமெய்
காவலாஅடியர் ஆவலாஅருள்செய் ஆரண.

2. துரிதாஹிதகுண சரிதசுகிர்தபரமேசா—நேசா
சுஜனபஜனமிர்து வசனரசனஇதிகாசா
சரதவரதஅன வரதவிரததர
சாபமோசனபிர தாபவிலாசன ஆரண.

3. கனககனபுவன பவனகவனபரிபாலா—மூலா
கரணசரணகுண கிரணபரணஅநுகூலா
விநயநிலயஸ்வய விஜயமயஅபய
வேதநாயகன் மனோதயஅதிசய. ஆரண.

---

78. இராகம்—ரீதிகௌளை—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சரணஞ்சர்வேசா—எனைரக்ஷிக்கத்
தருணமிதுபிரகாசா.

அநுபல்லவி.

கருணாலயபர காயப்பிரவேசா
பரமசுகோதய பாபவிநாசா சரணஞ்.

சரணங்கள்.

1. நீயேகுருமூர்த்தி—உனக்குச்சிறு
நாயேன்வித்தியார்த்தி
தூயாஉபதேசஞ் சொலிஇஷ்டபூர்த்தி
ஈயிற்குருசிஷர் இருவர்க்குங்கீர்த்தி சரணஞ்.

2. நீதான்பரஞ்சோதி—எனஉலகின்
மீதேபெருங்கியாதி
வேதாமலவிருள் விலக்குதல்நீதி
ஆதாரமாகஉன் னருளைப்பிரசாதி சரணஞ்.

3. ஆதிகாரணநாதா—பரமஞான
ஜோதிமயஅபேதா
பாதகமோசன பாக்கியப்பிரசாதா
நீதவேதநாயக நித்தியசங்கீதா. சரணஞ்.

---

79. இராகம்—லலிதா—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

இன்னந்தாமசம்ஏது ஜகநாதா.

அநுபல்லவி.

நன்னயமதாக உனை—நம்பினவனுன் அலவோ இன்னந்.

சரணங்கள்.

1. சீலம்அருளிற் செலவோ
சேயுனக்கு நான்அலவோ
மேலுமென்ன தான்சொலவோ
வேலையுனக்குப் பலவோ இன்னந்.

2. சாதுஜன ரக்ஷணனே
தாசர்கள்பிர தக்ஷணனே
கிதாமிர்த பக்ஷணனே
கீர்த்திகொள் சுலக்ஷணனே இன்னந்.

3. ஈசனேநான் உன்னடிமை
எப்பொருளும் உன் னுடைமை
நேசமுடன் என்மடமை
நீக்கிடுவ துன்கடமை இன்னந்.

4. சாதக குணபரனு
சர்வபுவ நாதரனு
வேதநாயகன் ஸ்மரனு
வேகதுரித ஹரனு. இன்னங்.

---

80. இராகம்—கெங்காதரங்கணி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உனைநானே—தொழுவரம்—அருள்கோனே.

அநுபல்லவி.

விநயசுஜனசே விதபெருமானே
வேதமுடியில் நடனம்புரிவோனே உனை.

சரணங்கள்.

1. சிந்தைமீதுனது பாதமேதியானம்
செய்யநீயருள்வாய் திவ்வியஞானம்
தந்தைநீயறியு மேசமஸ்தானம்
தநயன்மீதில்லை யோஅபிமானம் உனை.

2. ஈசனேஎனது வார்த்தைகள்பொய்யே
இந்தவார்த்தையொன்று மாத்திரமெய்யே
பாசமூடுமனம் வெயிலுறுநெய்யே
பாவம்நீங்கும்படி நீதயைசெய்யே உனை.

3. அடருமலசலாதி கள்நிறைபேழை
ஆனமாயஉட லாகியபாழை
திடமென்றெண்ணி நிறைப்பேன்அதிற்கூழை
சினஞ்செய்யாதே நான்மிகஏழை உனை.

4. சகலலோகம்அடங் காதுயர்காத்ரா
சமமிலாக்கபட நாடகசூத்ரா
சுகப்பிரதாயக கிருபாகரநேத்ரா
துதிசெய்வேதநா யகன்மனக்ஷேத்ரா. உனை.

---

81. இராகம்—பூரிகல்யாணி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கருணாகரமூர்த்தி—காப்பதுவேகீர்த்தி.

அநுபல்லவி.

அருணோதய மாசரீர
அற்புத நராவதார கருணா.

சரணங்கள்.

1. தேகம்வளர்ப்பதே என்விர்த்தி
தினந்துர்க்குணமே பிரவர்த்தி
ஏகமான சக்ரவர்த்தி
எனக்குநீயருள் பாபநிவர்த்தி கருணா.

2. அற்பமான போகபோக்கியம்
அழிந்துபோம்இது வேதவாக்கியம்
தற்பராநினைக் காணும்பாக்கியம்
தந்திடில்அது சர்வசிலாக்கியம் கருணா.

3. பாதகந்தனைச் சர்வநாசம்
பண்ணுவதில் உண்டோபிரயாசம்
வேதநாயகா நின்னேசம்
விளங்கிட அருள்வாய்பிரகாசம். கருணா.

---

82. இராகம்—பரசு—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

சித்தம்எப்படியோ—ஐயா—நின் சித்தம்எப்படியோ.

அநுபல்லவி.

உத்தமனாகஎன்னை உயர்த்திடுவாயோ
கர்த்தனேநீயென்னைக் கைவிடுவாயோ சித்தம்.

சரணங்கள்.

1. அருள்புரிவாயோ—அருந்தவப்
பொருள்சொரிவாயோ
தருமவானும்படி தான்தெரிவாயோ
இருள்மூடும்பாவியென் றெனைப்பிரிவாயோ சித்தம்.

2. பாதஞ்சேர்ப்பாயோ—எந்தன்மனக்
கேதந்தீர்ப்பாயோ
ஆதன்செய்வினை அடியோடேபேர்ப்பாயோ
ஏதுங்கதியில்லானென் றிரங்கிப்பார்ப்பாயோ சித்தம்.

3. வாடிநொந்தேனே—மெஞ்ஞானக்கண்
மூடிநைந்தேனே
நாடியாள்வாயென்று நம்பிவந்தேனே
பாடும்வேதநாயகன் பருகுஞ்செந்தேனே. சித்தம்.

---

83. இராகம்—சஹானா—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

எப்படியும் பரமே—நலம்பெற
ஈந்தருள்வாய் வரமே.

அநுபல்லவி.

செப்பருமாணிக்க தீபசொரூபனே
தேவேமனமேநொந்தேன்—காவேயெனவேவந்தேன் எப்.

சரணங்கள்.

1. கேவலம்வாடினேன் கேள்விமுறைஇல்லையோ—சந்தன்
சிவன்பிழைக்கச்செய்ய வல்லனீயல்லையோ
பாவனுளனைப் பண்ணுதல்பாரமோ
பாகேசுனியேசத்தே—ஓகோதனியேவித்தே எப்.

2. அப்பன் ஆனாலும் அன்னைக்குப்பிள்ளை—அல்லவோ
பற்பலவாப்படித்துப் படித்துச்சொல்லவோ
கற்பகோடிகாலங் கண்டுமுடிவில்லாக்
கண்ணேமணியேபொன்னே—விண்ணே அணியே
சொன்னேன் எப்.

3. இன்பதுன்பங்கள் இரண்டிற்சமசித்தமே—தந்து
நின்பதசேவை நிலைக்கச்செய்வாய்நித்தமே
அன்பன்வேதநா யகன்அகத்தேயணி
ஆனிப்பொருளேமுத்தே—காணப்பெறுவோர்சொத்தே.
[எப்.

---

84. இராகம்—கல்யாணி—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

உன்னையெனக்குக்காட்டையா—காட்டாமல்சும்மா
ஒளித்தென்னவிளையாட்டையா.

அநுபல்லவி.

தன்னைப்பாராமலே தன்பிள்ளைகண்மூடி
தனம்வூட்டுந்தாயுண்டோ சாமிநீதயைகூடி உன்னை.

சாரணாங்கள்.

1. கறவைதனைப்பிரிந்த கன்றுகதறல்போலும்
கணவன்தனைப்பிரிந்து கலங்கும்உத்தமிபோலும்
இறகுகள்பறிகொடுத் தேங்கும்பறவைபோலும்
இருகண்ணுந்தெரியாத ஈனக்குருடர்போலும்
ஏங்கினேன்சுகம்—நீங்கினேன்துயர்
தாங்கினேன்மனம்—வீங்கினேன் நீ உன்னை.

2. நினைக்கநினைக்கஎந்தன் நெஞ்சமெல்லாம்ருசிக்கும்
நின்னைப்புகழும்வாயே நித்தியாமிர்தம்புசிக்கும்
கனக்கும்நின்னடிகாணக் கண்கள்தினம்பசிக்கும்
கர்த்தனேநினைக்கண்டாற் கவலையெல்லாம்நசிக்கும்
கனத்திலேனுங்க—னத்திலேனுமென்
மனத்திலேனும்சொப்—பனத்திலேனும் நீ உன்னை.

3. விண்ணேநினையல்லாமல் வேறொன்றைத்தொடுவேனோ
மேதினியெங்குந்தேடி வேதனைப்படுவேனோ
கண்ணேமணியேநினைக் கண்டால்நான்விடுவேனோ
கட்டிக்கொண்டானந்தங் கலக்கப்பின்னிடுவேனோ
கருத்தில்மூடுவன்—வருத்தம்போடுவன்
நிருத்தமாடுவன்—விருத்தம்பாடுவன் உன்னை.

4. தேவனே நினைக்கண்டால் திட்டிதோஷந்தொடுமோ
திவ்யதேஜோமயம்என் தேகந்தனைச்சுடுமோ
கூவுங்கோழிமிதித்தாற் குஞ்சுமுடம்படுமோ
கொல்லுஞ்சிங்கமானாலுங் குட்டிகள்அஞ்சிடுமோ
கோலனேஅறு—கூலனேபரி
பாலனேகன—மூலனேநீ உன்னை.

5. ஆணல்லபெண்ணல்ல ஐம்பூதஞ்சுடரல்ல
அரியயன்சிவனல்ல அதுவல்லஇதுவல்ல
காணருமுன்திவ்ய காந்திவிரியும்நல்ல
கனவடிவினைக்காணக் காதல்கொண்டேன்வல்ல
காரணாசுக—பூரணாகுண
தாரணாகன—ஆரணா நீ உன்னை.

6. தேனே கனியே தெவிட் டாத தெள்ளமிர்தமே
இனியே கரும்பே தித்திக்கும் இரதமே
வானே புவியே சுக வாழ்வே பெரும்பதமே
மதிக்கும் வேதநாயகன் மகிழு மனோரதமே
வாடினேன் கவி—பாடினேன் உனை
நாடினேன் தினந்—தேடினேன் நீ. உன்னை.

---

85. இராகம்—பங்களா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சஞ்சலமாய் நெஞ்சமிக உடைந்தேனே—இனித்
தஞ்சமென உன்சரணம் அடைந்தேனே—ஸ்வாமி.

அநுபல்லவி.

வஞ்சகப்பிர பஞ்சமெனும்
நஞ்சநதி மூழ்கியே சஞ்சல.

சரணங்கள்.

1. இட்டவலை பட்டயரும் மான்போலே—வெயில்
சுட்டஜலம் விட்டகலும் மீன்போலே—ஸ்வாமி சஞ்சல.
2. பொய்யுலகை மெய்யெனவே தடுமாறி—நாளும்
ஐயகோகோ மையலெனுங் கடுமீறி—ஸ்வாமி சஞ்சல.
3. கொட்டுமத்திற் பட்டுடையுந் தயிர்போலே—ஜலத்
தட்டுவரக் கெட்டுலரும் பயிர்போலே—ஸ்வாமி சஞ்சல.
4. பாய்புலியின் வாயில்உறு பசுபோலே—பெற்ற
தாய்கரம்விட் டேஅலருஞ் சிசுபோலே—ஸ்வாமி சஞ்சல.
5. ஈயவே சகாயமொன்றுங் கிடையாதோ—நல்ல
தூயமனம் நீயருளத் தடையேதோ—ஸ்வாமி சஞ்சல.
6. மாயமல நோயகலும் விசுவேசா—வேத
நாயகனன் னேயமனக் குகைவாசா—ஸ்வாமி. சஞ்சல.

---

86. இராகம்—சுத்தசாவேரி—ரூபகதாளம். (தாரிணி)

பல்லவி.

தருணந்தருணந் தயை செய்வாயையா—ஓ
தேவதேவா.

அநுபல்லவி.

ஒருவனேஜன்ம லயஅபாவா
ஓ ஓ மகானுபாவா தருணந்.

சரணங்கள்.

1. சித்தஞ்சேற்றில் நட்டகம்பம்
ஜெகத்தில்இதற்குத் தினமுங்கம்பம்
நித்தங்கவலை நிறைந்தகும்பம்
நீயேயினியெனக் கவலம்பம் தருணந்.

2. சோதனைக்குநான் பாத்திரவானோ
துன்பமூட்டை சுமக்கநானோ
சாதகஞ்செய்யிற் பழுதுதானோ
தள்ளினாலும் நான்போவேனோ தருணந்.

3. வயிறுவளர்ப்ப தேஎன்வேலை
மற்றநேரம் விஷயலீலை
உயிருக்குயிரே ஞானப்பாலை
ஊட்டுவாய்தொழு தேன் உன்காலை தருணந்.

4. சப்தஸ்பரிச ரசசுகந்தா
தர்மரூப பிர்மானந்தா
வித்தகசுஜ னானுபந்தா
வேதநாய கப்பிரபந்தா. தருணந்.

———

87. இராகம்—தேவமநோஹரி—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

இன்னமுந்தாமதமேன்—என் ஸ்வாமி.

அநுபல்லவி.

உன்னதமாகிய துரியாதீதா
உலகாதிசர்வ காரணபூதா இன்ன.

சரணங்கள்.

1. மழைமுகங்காணுப் பயிர்போல்வாடி
மாதாதனைவிட்ட சேய்போலோடி
தழையும்உன்குணசரித் திரந்தனைப்பாடி
சாமிநானுனையடைந் தேன்கதிதேடி இன்ன.

2. பத்தனைப்போலநான் போடுவேன்வெளிச்சம்
பாவத்தின்கடலுக்கு நானொருமச்சம்
அத்தனேமுனியாதே கொண்டேன்அச்சம்
அருவினைபோக்கி நீ அருள்வாய்ஸ்வச்சம் இன்ன.

3. அரசேநீயெனைக் கைவிடலாமா
அருளேசெயில்உன்கைப் பொருளேபோமா
திருவரம்ஈயா விடில்வினைசாமா
தேவமனோஹர திவ்வியசோமா இன்ன.

4. அனவரதசுகிர்த ஆத்மசொரூபா
அனந்தகல்யாணகுண அனகப்பிரதாபா
தினகரதினகர னாகியதீபா
சிறியன்வேதநாயகன் இதயசல்லாபா. இன்ன.

---

88. இராகம்—சாமா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உன்னைத்தவிர வேறென்னைத்தாங்கிடப்
பின்னைத்துணையிலை மன்னர்க்கரசே.

அநுபல்லவி.

அன்னைக்கிணையாகிய கனபிரபுவே
உன்னற்கரிதாகிய மாவிபுவே உன்னை.

சரணங்கள்.

1. நீமுகம்பார்த்திடில் அணுவும்பர்வதமே
நீமுனிந்தால்பெரு மலைகளும்அதமே
தாமதம்நீசெயிற் பிழைப்பதெவ்விதமே
தயைநீபுரியஇச் சமயம்உசிதமே உன்னை.

2. நீரைஅடுத்தவர்க் கிலைஜலகஷ்டம்
நின்னைஅடுத்தவர்க் குண்டோநஷ்டம்
ஆரையடுக்கினும் உண்டோஅதிர்ஷ்டம்
ஐயாநினக்கன்ப னாகஎன்னிஷ்டம் உன்னை.

3. ஊரார்மெச்சிடப் பாடுவேன்பாட்டு
உன்புகழ்பாடவென் னல்வாய்ப்பூட்டு
சீராகியபெரி யோர்சபைதீட்டு
தீயோருடன்எனக் கனுதினங்கூட்டு உன்னை.

4. ஆதிமத்தியாந்த அபாவப்பிரகாரா
அண்டசராசர அகிலாதாரா
பூதநிர்மாணநிர் வாகசங்காரா
போதவேதநாயக புண்யசரீரா. உன்னை.

89. இராகம்—சுத்தசாவேரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நானே உனை நம்பினேனே—நலம்
தானே அருள் கனவானே.

அநுபல்லவி.

வானே எனச்சுகத் தேனே பொழிந்திடும்
மன்னுபிர-சன்னதினம்-என்னுவுறும்-முன்னுநிதம் நா.

சரணங்கள்.

1. காயம்பலதுவாரக் சந்தல்—அதைக்
காக்கநான்போடுவேன் வாய்ப்பந்தல்
மாய வலையிற்பட்டு மதியும் விதியும்கெட்டு
மண்டுவினை-கொண்டுமிக-அண்டுதுய-ருண்டுதினம் நா.

2. அருணகோடிப்பிரகாச காத்திரா—அதி
அற்புதவேதாகம சாஸ்திரா
கருணாநந்தநேத்திரா கனபக்த ஜனஸ்தோத்திரா
காப்பாய்முகம்-பார்ப்பாய்வினை-தீர்ப்பாய்அடி-சேர்ப்பாய் [நிதம் நா.

3. விபுதகணவந்திதச் சரணு—நாளும்
வேதநாயகன்அந்தக் கரணு
சுபமங்கள தரணு சுஜநகுலாதரணு
துபாகன-நேயாபுவித்-தாயான-சகாயாநிதம். நா.

---

90. இராகம்—சஹானு—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இந்தவேளை வந்துன் அருள் தந்தருளுவாய்.

அநுபல்லவி.

வந்தனை நிரந்தரம் புரிந்தேன் ஐயனே இந்த.

சரணங்கள்.

1. அன்னைபிதா உன்னையன்றிப் பின்னையாரையா
என்னைநிதந் தின்னும்வினை தன்னைத்தீரையா
மின்னுகின்ற பொன்னுலகந் தன்னில்வாழ்மெய்யா இந்த.

2. பூதலத்தில் ஆதரவுன் பாதஇணையே
பேதகமா யேதுனக்கிங் கோதஇணையே
தீதகலுஞ் சாதகர்க் கபேதததுணையே இந்த.

3. தீயநெஞ்சில் தூயஅறந் தோயஇலையே
மாயையெனும் பேய்செய்அநி யாயமலையே
நேயன்வேத நாயகனுக் காயநிலையே. இந்த.

---

91. இராகம்—சாமந்தா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மெய்ஞ்ஞானங் கொடுப்பாய்—ஸ்வாமி
அஞ்ஞானந்தடுப்பாய்—ஸ்வாமி.

அநுபல்லவி.

பொய்ஞ்ஞானியர் அல்லார் மேற்கருணை
பூண்டவனே என் ஆண்டவனே நீ மெய்.

சரணங்கள்.

1. ஆஸ்திகள்பாஸ்திகள் யாவையும்வேண்டேன்
அநித்தியப்பொருள்நீ அருளினுந்தீண்டேன்
சாஸ்திரஞ்சொல்லும் வழிஇனித்தாண்டேன்
தருவெனநீண்டேன்—திருவடிபூண்டேன் மெய்.

2. அகமேகட்டுக் கடங்காக்காளை
ஐயோவினை அழித்ததுநாளை
இகமேலேநம்பி னேன்மலர்த்தாளை
என்னவோநாளை—இதுநல்லவேளை மெய்.

3. அங்கியர்க்குரைப்பே னுன்உபதேசம்
அடியேன்செய்கை களேஆபாசம்
என்னசொல்வேன்என் இதயப்பாசகம்
இதற்குன்மேல்நேசம்—இல்லைலேசம் மெய்.

4. அத்தனேஎளியர்க் கன்னமும்ஊட்டேன்
அறுத்தகைக்குச் சுண்ணாம்புமேயீட்டேன்
உத்தமமார்க்கத்தில் உள்ளத்தைநாட்டேன்
உனைவரங்கேட்டேன்—இனிவிடமாட்டேன் மெய்.

5. அவன்அவள்அதுவென அடங்காமூலா
அகண்டாநித அபேதவிசாலா
சிவமுறுவேதநா யகன்அநுகூலா
ஜெகபரிபாலா—சுகமுறுசீலா. மெய்.

---

92. இராகம்—பரசு—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தேவாதிதேவபல ஜீவாதிகாரனே—உன்
சேவடியை நம்பினேனே—ஓ.

அநுபல்லவி.

நாவாரநானேபல தேவாரம்பாடவே
நாதாவரம்—நீதாகன தேவாதி.

சரணங்கள்.

1. அகஇருள்மூடினேன் மிகமிகவாடினேன்
அஞ்சாதேயென்றுசொல்லி ஆளொன்றோ
இகபரம்நாடினேன் சுகநிலைதேடினேன்
என்மேல்இரக்கம்உனக் கேனென்றோ
பகவானேநீயெனது முகம்நோக்கியேதயை
பண்ணியருள்—புண்ணியர்தொழும் தேவாதி.

2. அன்னையும்பிதாவும்நீ ஆவியும்உடலும்நீ
ஆசாரியன்கடவுள் யாவும்நீயே
முன்னும்நீபின்னும்நீ முத்திநீசித்திநீ
மூலாதிகாரணமும் மூர்த்திநீயே
நின்னேசவாரியில்நான் எந்நேரமும்படிய
நித்தியம்பல சித்தியருள் தேவாதி.

3. ஏழைநான்அல்லவோ என்னதான்சொல்லவோ
ஈசாஎன்மீதுதயை எண்ணுவாயே
பாழுடலைநம்பினேன் தாழுமனம்வெம்பினேன்
பாசாந்தகாரம்அறப் பண்ணுவாயே
சூழும்அடியார்கள்மனம் வாழும்வேதநாயகா
சுத்தமுறு சித்தம்அருள். தேவாதி.

---

93. இராகம்—பலஹம்சா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஞானமார்க்கம் நானேசேர
நல்வரம் அருளையனே.

அநுபல்லவி.

ஈனஅசேதன இருள்வழிநீங்கத்
தானமுமோனமுந் தர்மமும்ஓங்க ஞான.

சரணங்கள்.

1. நீசனானும்உன் தாசனன்அலவோ
நின்னைஅல்லால்தெய்வம் இன்னமும்பலவோ
ஈசனேஎன்குறை எவரிடஞ்சொலவோ
என்மொழிகாட்டிலே எரித்திடுநிலவோ ஞான.

2. கர்த்தனேஒழியாக் கவலைப்பிரபஞ்சம்
கண்ணியிற்பறவைபோற் கலங்கினேன்நெஞ்சம்
உத்தமகுணாந்தர உனக்குண்டோபஞ்சம்
உன்னையல்லால்இனி வேறிலைதஞ்சம் ஞான.

3. அமரர்நரர்சோபன அமிர்தபக்ஷணனே
அனந்தபேதக ஜீவாத்மரக்ஷணனே
சமரசஞானசற் குணசுலக்ஷணனே
தாசன்வேதநாயகன் பிரதக்ஷணனே. ஞான.

---

94. இராகம்—சஹாநா—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

உதவிசெய்யலாகாதா—ஜகநாதா.

அநுபல்லவி.

நிதநிதம்உனதிணையடிகளை
நெஞ்சில்நினைத்திடவரம்நீ உதவி.

சரணங்கள்.

1. அடியேன்துயர் படவேதகுமா
சுடர்முன்இருள் தானேபுகுமா
கொடிதாகிய வினையால்நிலை
குலைந்தேன்—மனம்—அலைந்தேன் உதவி.

2. மனைவாழ்வுறு துயர்தான்மலையே
உனையல்லது கதிவேறிலையே
அனையேகொடு வினையால்மனம்
அயர்ந்தேன்—தினம்—பயந்தேன் உதவி.

3. சுரசேவித பரமேசுரனே
நரபோஷக கருணாகரனே
வரவேதநா யகனேகுண
வரனே—பரம்—பரனே. உதவி.

---

95. இராகம்—சாளங்கபைரவி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உன்னைமறவாமல் எனக்கருள்வரமே
பரமே—சுபகரமே.

அநுபல்லவி.

பொன்னைநாடெளியர் போலும்எக்காலும்
அன்னைதன்னைமறவாப் பிள்ளைபோலும் உன்னை.

சரணங்கள்.

1. மங்களமாகப்பெரு வாழ்வுவந்தாலும்
சங்கடமுடன்கன தாழ்வுவந்தாலும் உன்னை.

2. பூமண்டலம்எங்கும் புகழ்ச்சிவந்தாலும்
ஈமங்கொள்மாலையென இகழ்ச்சிவந்தாலும் உன்னை.

3. மகிழ்வுறவேவெகு மானம்வந்தாலும்
இகழ்வுறவேகன ஈனம்வந்தாலும் உன்னை.

4. தலைகீழாகஇத் தரைபுரண்டாலும்
அலைகடல்பெயர்ந்ததன் கரைபுரண்டாலும் உன்னை.

5. அருமையாகிய சதானந்தநிலையே
மருவும்வேதநா யகன்மகிழ்கலையே. உன்னை.

---

96. இராகம் — கண்டா — ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வாவாவா தேவே—வந்தெனைக்
காவாயோகோவே.

அநுபல்லவி.

காவார்பூவே-கலையோர்பாவே
மூலவேதாவே வாவா.

சரணங்கள்.

1. வனவேடன்வலையே-மாட்டி-மனநோயுறுங்கலையே
எனவேதுயர் அலையே-சார்ந்தஎன்-இடர்யாவையுந்தொலை
வனமார்நிலையே-மதியோர்கலையே [யே
கனமார்குணமலையே வாவா.

2. உடல்விழுந்திடுமுனமே-பரனே-உனையேஅநுதினமே
திடமாஎன்மனமே-நினைந்தறம்-செயவேஅருள்கனமே
அடியார்தனமே-அயலார்சினமே
படியார்சமக்கினமே வாவா.

3. நினையாஎன்மதியே-உலகில்-நிசமும்செயும்சதியே
வினைதீர்இதுததியே-பரவும்-வேதநாயகன்நிதியே
அனைவோர்திதியே-அருள்வாரிதியே
தனைநேர்பரகதியே. வாவா.

97. இராகம்—உசேனி—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

தருணம்ஈதையா—இக்கால—ஹரணம்ஏதையா.

அநுபல்லவி.

கருணையால்உலகனைத்துந் தாங்குபகாரா—தீரா—உதாரா
காணும்பிரபஞ்சம்—தனிற்சிக்கிக்
கோணும்என்னெஞ்சம்—அநுதினம்
பேணும்பொய்வஞ்சம்—இனிஉந்தன்
மாணடிதஞ்சம்—எனைத்தொடர்
கருமந்தனையேநீக்க—தருமந்தனைநிலையாக்க தருணம்.

சரணங்கள்.

1. ஆண்டான்அடிமையை வேண்டாமெனத்தள்ளின்
ஐயாபுகலினிஏது—மிக
நீண்டநின்கால்களைப் பூண்டுகொண்டேன்விடேன்
நீஎங்கினிச்செல்வதோது—சற்றும்
தீண்டாதெனைத் தள்ளினாலும்விடுவேனோ
திருவே—தருவே—குருவே
தீனன் என் மீது—நினதபி
மானம்விடாது—தினமதி
யீனன்செய்தீது—தொலையமெஞ்
ஞானம்நீஓது—பழுதறு
சித்தத்தமரும்கோவே—கர்த்தத்துவமுறுதேவே
[தருணம்.

2. நீயெனைநீங்கிடில் எங்கும்உள்ளோனெனும்
நின்பெயர்க்குக்குறைவாமே—அழுஞ்
சேயர்தமக்கமு தீயாதிருப்பரோ
சிறந்தஅன்னையர்தாமே—வரம்

ஆயிரந்தரங் கேட்டுங்கொடாயிது
அழகா—குழகா—பழகா
தம்றபொன்போலே—நடையின்றி
முற்றமேன்மேலே—பலகலை
கற்றும்பொய்மாலே—கொண்டேன்எந்தன்
சிற்றறிவாலே—எனைநிதம்
ஆளாய்பலபுவிநாதா—மாளாநலமுறுநீதா தருணம்.

3. எத்தனைசொல்லினுஞ் சித்தம்நன்மார்க்கத்தில்
என்றும்பதிந்திட இல்லை—மிக
இத்தரையெங்கும் பிரசித்தனேநீசற்
றிளகச்செய்வாயிந் தக்கல்லை—உயர்
வித்தகனே வேதநாயகன்போற்றிடும்
வேதா—நாதா—அபேதா
மின்னும்பிரக்கியாதா—அடியன்மேல்
இன்னமும்வாதா—எனைஅன்றால்
என்னஒண்ணுதா—நின்காதின்
சொன்னுவழையாதா—அநுதினம்
வேதத்தமர்சர்வேசா—தீதற்றவர்மனவாசா. தருணம்.

---

98. இராகம்—பூரிகல்யாணி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நம்பினேன் உனையே—தற்காத்தருள்
வெம்பியஎனையே—அநுதினம்—நம்பினேன்.

அநுபல்லவி.

அம்பு [illegible]—பிரம்பும்பலஉயிர்க்
கின் [illegible]—உந்தன்செயலே
உன் [illegible]—அநுதினம் நம்பினேன்.

சரணங்கள்.

1. புவனகாரண—பவநிவாரண—நவஉதாரணனே
சம்பூரணனே—மெய்யாரணனே—அநுதினம் நம்பினேன்.

2. கோரவினைப்பரி—காரஅகிலவிஸ்—தாரஅதிகாரா
உபகாரா—அதிதீரா—அநுதினம் நம்பினேன்.

3. சுகுணசேகர—மிகுமனோகர—சுகிர்தசாகரனே
பராபரனே—தயாபரனே—அநுதினம் நம்பினேன்.

4. பஜிக்கும்தொண்டர்கள்—புசிக்கப்புசிக்க—ருசிக்கும்
தேன்மயமே
அதிசயமே—அருள்நயமே—அநுதினம் நம்பினேன்.

5. வேதநாயகன்—போதமுறப்பிர—சாதம்அருள்பொருளே
மனஇருளே—தொலைத்தருளே—அநுதினம். நம்பினேன்.

---

99. இராகம்–நாகத்தொனிதிசிரம்–திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

தேவாதிதேவனே—ஜீவனேபிரபாவனே.

அநுபல்லவி.

ஜீவாதிகாரனே—தீரனே—சூரனே
ஜெகத்திலே மனம்வாடிநொந்தேன்
மகத்துவே உனைநாடிவந்தேன் தேவாதி.

சரணங்கள்.

1. எங்கும்நிறையும்நீ எனக்குன்னைக்காட்டாய்
ஈதென்னகண்கட்டு மாயமோ
அங்கும்இங்குமே உனைத்தேடி
அலையவைத்தா யிதுஞாயமோ
தங்குபதேசம் செய்யாயின்னம்
தான்அடியேன் சிறுபிராயமோ
எங்குலதெய்வமே தாயேதந்தையே
இதுதான்புத்திர நேயமோ—கன தேவாதி.

2. எத்தனையோபிழை செய்தேன்அப்பிழை
எண்ணாஉன்னாலும் கூடுமோ
கத்தனேநீஅருள் செய்தால்என்னோடு
கருமப்பேய் போராடுமோ
அத்தனேஎன்பால் நீவரில்உந்தன்
அடிகள்வருந்தி வாடுமோ
இத்தலம்நீவரில் முத்தர்கள்சமுகம்
எங்கேஎன்றுனைத் தேடுமோ—உயர் தேவாதி.

3. அருளிற்பெரியனீ மருளிற்பெரியனான்
ஆதரிப்பதுன் பாரமே
பொருளிற்பிரியனா யிருளுக்குரியனாய்ப்
புரிந்தேன்துர் வியாபாரமே
ஒருமைப்பாடறு மனதுக்கேதினம்
ஊரெல்லாம் சஞ்சாரமே
திருஅற்புதனே வேதநாயகனே
செய்வாய்நீ உபகாரமே—ஒரு. தேவாதி.

---

100. இராகம்—குந்தளவராளி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நிதம்நிதம் உனையே தொழுதேனே
பதமலர் அருள்கோனே.

அநுபல்லவி.

சததவைபோகா—சகலநிர்வாகா
மதுரப்பிரவாகா—வரகுணயோகா நிதம்.

சரணங்கள்.

1. அறம்வரஇலையே—அகம்அறவிலையே
மறம்ஒருமலையே—மனமொருசிலையே
புறமயல்வலையே—புகுமதிகலையே
துறவறநிலையே—துயர்வினைதொலையே நிதம்.

2. மலம்வளர்தீயே—மனமொருபேயே
புலமொருநாயே—புலிகொடுமாயை
பலவிதமாயே—படர்வுறும்நோயே
தவமிசைநீயே—தயைபுரிவாயே நிதம்.

3. அடியவர்இனமே—அருள்மலர்வனமே
கொடியவர்சினமே—குறையறுதனமே
முடிவறுதினமே—முறையுறுகனமே
அடிதொழும்வேதநா யகன்தரிசனமே. நிதம்.

---

101. இராகம்—சாமா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னசொன்னாலும்நீ—இரங்காதிருப்பது
ஏதோகுணக்கடலே.

அநுபல்லவி.

உன்னதஏகனே—உலகநிர்வாகனே என்ன.

சரணங்கள்.

1. இகசுகம்அநுசிதம்—என்பதென்அபிமதம்
தகவுறும்உயர்பதம்—தாவெனவேநிதம் என்ன.

2. இன்னமும்என்சினம்—எனக்குநின்தரிசனம்
மன்னஎன்கண்முனம்—வாவெனவேதினம் என்ன.

3. மாயைபடாந்திரம்—மாறஓர்தந்திரம்
நீயருட்சுதந்தரம்—நீட்டெனநிரந்தரம் என்ன.

4. உலகவியாபாரமே—ஒழியாவிசாரமே
கலகசம்சாரமே—கவலைஅபாரமே என்ன.

5. அருமறைவாசகா—அடியர்பிரயோசகா
தருமப்பிரதாயகா—தனிவேதநாயகா. என்ன.

---

102. இராகம்—இந்துஸ்தான்காப்பி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நாதாஅடியேன்—மீதேன்கோபம்.

அநுபல்லவி.

ஆதாரமாகவே அகிலத்தைத்தாங்கும் நாதா.

சரணங்கள்.

1. தாரம்சுதர்இல்லாச் சந்நியாசிஎன்றேனோ
சீரூரில்லாப்பர தேசிஎன்றேனோ நாதா.

2. தந்தைதாயில்லாத தனியர்என்றேனோ
எந்தஉயிரும்பெற்ற இனியர்என்றேனோ நாதா.

3. மன்னும்கைப்பொருள்இல்லா வறியர்என்றேனோ
சின்னஅணுவும்நுழை சிறியர்என்றேனோ நாதா.

4. உரியஆண்பெண்ணல்லா ஒருத்தர்என்றேனோ
விரிபலயுகங்கண்ட விருத்தர்என்றேனோ நாதா.

5. ஆதிஅந்தம்இல்லா அநாதிஎன்றேனோ
ஜாதிகுலமில்லா நிர்ஜாதிஎன்றேனோ நாதா.

6. வீடுவாசல்இல்லாத வெளியர்என்றேனோ
ஈடன்னம்துணியில்லா எளிபர்என்றேனோ நாதா.

7. மனம்புகுந்தொளிக்கின்ற மாயர்என்றேனோ
உனும்நெஞ்சுக்கெட்டா உபாயர்என்றேனோ நாதா.

8. சகலஉலகச்சுமை தாங்கிஎன்றேனோ
மிகநரர்அன்புக்கு நீங்கிஎன்றேனோ நாதா.

9. மற்றோர்கண்ணிற்படாத மானிஎன்றேனோ
முற்றும்வாய்பேசாத மோனிஎன்றேனோ நாதா.

10. குணமில்லார்களைக்காயும் கோபிஎன்றேனோ
அணிஅங்கமில்லா அரூபிஎன்றேனோ நாதா.

11. சீர்பேர்இல்லாஅநாம தேயர்என்றேனே
ஆரும்துணைஇல்லா அபாயர்என்றேனே நாதா.

12. மாதின்றிஉலகீன்ற மாயம்சொன்னேனே
வேதநாயகாஇன்னம் வேறென்சொன்னேனே. நாதா.

---

103. இராகம்—பியாகு—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உன்னைப்போலஎனக்குற்றபேர்கள்—இந்த
உலகந்தன்னில்உண்டோ.

அநுபல்லவி.

அன்னைதந்தைகுருதேவே—இந்த—அகிலகாரணபிதாவே
[உன்.

சரணங்கள்.

1. தந்தைதாய்க்கு மனஸ்தாபம்—வரில்
சாற்றுவார்கள்பல சாபம்—மண்ணில்
எந்தநேரமுமே பாபம்—செய்யும்
எனக்குநீசெய்வது லாபம் உன்னை.

2. அண்ணான்தம்பிக்குண்டு பாகம்—அதை
அடையுமட்டும்அவர் ஸ்நேகம்—பின்பு
எண்ணுவார்கள்பல துரோகம்—நீ
ஈவைநன்மைகள் அநேகம் உன்னை.

3. மனைவிபாலர்க்கன்ன வஸ்திரம்—தரும்
மட்டுமேஅவர்கள் மித்திரம்—பின்பு
நினைவர்செய்வர்பல குத்திரம்—என்றும்
நீடும்உன்னருள் சமுத்திரம் உன்னை.

4. ஏவல்மன்னர்க்குண்டு திறையே—அதை
ஈந்திடாதவர்க்குச் சிறையே—உன்னை
மேவினோருக்கில்லை குறையே—தொழும்
வேதநாயகன்தன் இறையே. உன்னை.

---

104. இராகம்—காப்பி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நாளேநல்லநாள்—புண்ணியம்செய்யும்.

அநுபல்லவி.

ஆளும்வேதநாயகன்—தாளிணைபூசிக்கும் நாளே.

சரணங்கள்.

1. பாபமில்லாதகால—க்ஷேபமும்சுஜனசல்
லாபமுமேபரம—லாபமாகக்கொள்ளும் நாளே.

2. வேதமும்பெரியவர்—போதமும்தேவசங்
கீதமும்முதலான—நாதங்களுடன்செல்லும் நாளே.

3. ஞானமும்ஜீவாபி—மானமும்பரன்பத
தியானமுமேசெய்து—மோனநிலையில்நிற்கும் நாளே.

4. பத்திவிசுதர்கும்—பத்தவர்யாவரும்
சித்தநிர்மலமுடன்—பக்திபுரிந்திடும் நாளே.

5. கூனர்குருடர்அங்க—ஈனர்பிணிஉடையோர்
தீனர்முதலியோர்க்குத் தானதருமஞ்செய்யும். நாளே.

---

105. இராகம்—சாவேரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏதோ இன்னம் வாதோ இரங்காதோ உன்மனமே.

அநுபல்லவி.

வேதவரோதய—விமலச்சந்திரோதய
வித்தகநயகுண உத்தமசிரேஷ்டா
பத்தர்கள்பழுதறு சித்தஅபீஷ்டா ஏதோ.

சரணங்கள்.

1. ஐம்புலவேடர்வேட்டை—ஆடித்திரியுங்காட்டை
வெம்பாசப்பேய்வாழ்வீட்டை—விரும்பியேதுன்பமூட் [டை
மேவிமனம்அயர்ந்தேன்—நிலைமையில்லாப்
பூவின்சுகம்வியந்தேன்—அநுதினமும்
பாவவழிநயந்தேன்—இனிமேல்வரும்
சாவைஎண்ணிப்பயந்தேன்—நிரந்தரமும்
தரைமுதலாகஎங்கும் விரியும்சுந்தரமே
அரியகருணைமழை சொரியுங்கந்தரமே ஏதோ.

2. தீயமனோவியாபாரம்—தீர்ந்திடவேஇந்நேரம்
நீயருள்பரிகாரம்—நின்பதமேஆதாரம்
நேசஅபிமானம்—சற்றும்இல்லாமல்
பேசுவேன்ஞானம்—எனக்குலவ
லேசம்அநுஷ்டானம்—இலையேஉப
தேசசன்மானம்—கொடுத்தருள்செய்
தினமனமகிழ்வுறு கனதிரவியமே
அனவரதமும்ஒளிர் தினகரமயமே ஏதோ.

3. நீர்க்குமிழிஎனவே—நிலையாவாழ்வுகனவே
பார்க்குள்உனைஉனவே—பரிந்தருள்வாய்நனவே
பாசம்குலையாதா—எனக்குமோகா
வேசம்கலையாதா—உலகம்செய்யும்

மோசம்தொலையாதா—உன்மீதுகன
நேசம்நிலையாதா—நிலைமைபெற
நிதநிரஞ்சன அபேதசுகுணமே
வேதநாயகன்மனப் போதமர்மணமே. ஏதோ.

---

106. இராகம்—பந்து—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நீயேசர்வசக்தன்—நல்ல
நிச்சயனேகன அசூயனே.

அநுபல்லவி.

தாயுந்தந்தையுந் தமரும்அற்றாயே
மாயுந்தொழிலறு வாழ்வுபெற்றாயே நீயே.

சரணங்கள்.

1. பல்லாயிரம்அண்டம் படைப்பாய்உடைப்பாய்
எல்லாஉலகமும் எள்ளினுள்அடைப்பாய் நீயே.

2. அஸ்திவாரந்தூண் அருஞ்சுவரிலையே
பத்தியாய்நீசெய்த பகிரண்டநிலையே நீயே.

3. பலபொருள்தாங்கிடும் பர்வதம்போலே
தலையண்டகோடிகள் தாங்குவாய்மேலே நீயே.

4. திரிநெய்செப்பில்லாத் தீபங்கள்போலே
பரிதிசந்திரன்மீன் பலசெய்ததாலே நீயே.

5. அண்டம்அகண்டம் அடங்காச்சரீரம்
தொண்டர்கள்மனமலர் சுமக்குமோபாரம் நீயே.

6. பாரபூதங்கள்உன் பணிசெய்யுஞ்சரியே
சூரியன்உனதுடற் சோதிமுன்கரியே நீயே.

7. யுகம்பலகோடிகள் உனக்கரைக்ஷணமே
நிகழுமுக்காலமும் நினக்குக்கிரகணமே நீயே.

8. சகலர்க்கும்ஊட்டிநீ தானுன்றும்உண்ணுய்
நிகழ்பெருங்காவலால் நித்திரைபண்ணுய் நீயே.

9. தினகரசந்திர தீபம்ஏற்றிடுவாய்
வனமுகிற்கடத்தால் மழையூற்றிடுவாய் நீயே.

10. நடவாய்பறவாய் நாடெங்கும்இருப்பாய்
உடலாய்உயிராய் உயர்வாய்பெருப்பாய் நீயே.

11. மரங்களினுழைந்தே மலர்வாய்கிளைப்பாய்
கரங்களில்லாதே கருமங்கள்விளைப்பாய் நீயே.

12. கண்ணுப்ப்பொருள்களைக் காட்டுவாய்பார்ப்பாய்
அண்ணுசகலமும் ஆட்டியேதீர்ப்பாய் நீயே.

13. கனைகடல்உனதருட் கடலிலோர்திவலை
இனிவேதநாயகா எனக்கென்னகவலை. நீயே

---

107. இராகம்—தோடி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஞானகுருபரவடிவே—அருமறையின்முடிவே.

அநுபல்லவி.

மோனசுகாசனசம்பிரம
முத்தியளித்திடும்—நித்தியபரப்பிரம ஞான.

சரணங்கள்.

1. பாமரனுனஎன் மீதுனக்குக்கிருபை இலையா—எந்தன்
பாவம்தொலைத்தென்னை ஆள்வதுனக்கொருமலையா
தாமதம்நீசெய்ய தேகம்எனக்கென்னநிலையா—நிதம்
தஞ்சம்பத—கஞ்சம்பிர—பஞ்சம்தரு—நெஞ்சம்தொலை ஞான.

2. தீனகிருபாநிதி என்றுபேர்கொண்டநீஅலவா—அருள்
செய்தெனைஆள்வதினுல் உனக்கியாதொருசெலவா
ஆனமலர்ப்பதம் அண்டும்நான்கிள்ளைநீஇலவா—புவி
அஞ்சும்புலன்-அஞ்சும்பகை-நெஞ்சம்செயும்-வஞ்சம்
[தொலை ஞான.

3. நின்மலநித்திய நிரஞ்சனநீதவிநோதா—நாளும்
நிகிலசராசரம் யாவையும்தாங்கும்பிரக்கியாதா
தன்மவிலாச சுகாநுபவானந்தநீதா—எனைச்
சாடும்வினை-வாடும்வழி-பாடும்பர-வீடும்கொடு ஞான.

4. நம்பும்அடியவர் துன்பம்அகற்றுங்குணுளா—பவ
நாசமகேச பிரகாசவிலாசதயாளா
அம்புவியில்வேத நாயகன்போற்றும்பொற்ருளா—இங்கும்
அங்கும்புவி-எங்கும்புகழ்-தங்கும்பகி-ரங்கம்பெற. ஞான.

---

108. இராகம்—ஈசமனோகரி—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

மெய்யிது மெய்யிது மெய்யிது தேவே.

அநுபல்லவி.

ஐயையோஎன்செய்வேன் அருள்புரிகோவே! மெய்.

சரணங்கள்.

1. மலர்ந்துனைப்போற்ருத வாயனும்நானே
கலந்துநின்பணிசெய்யாக் காயனும்நானே மெய்.

2. கண்டுநீர்பெருகாத கண்ணனும்நானே
அண்டும்பாவியர்க்கெல்லாம் அண்ணனும்நானே மெய்.

3. நிதம்உனைநினையாத நெஞ்சனும்நானே
மதம்கொண்டுதிரிகின்ற வஞ்சனும்நானே மெய்.

4. கனிந்துனைச்சேவியாக் காத்தனும்நானே
தினந்தினம்வணங்காத சிரத்தனும்நானே மெய்.

5. கருதிஉன்புகழ்கேளாக் காதனும்நானே
சுருதியைமறுத்திடும் சூதனும்நானே மெய்.

6. கடுகஆலயம்செல்லாக் காலனும்நானே
முடுகியவினைக்கெல்லாம் மூலனும்நானே மெய்.

7. போதஅபேத புநிதநிஷ்கோபா
வேதநாயகன்தொழும் விமலசொரூபா. மெய்.

---

109. இராகம்—சாமா—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பரபிரமமேதிருவருள்—தரல்கிரமமேஅநுதினமும்.

அநுபல்லவி.

வரகுண சுகாநுபவ
சுரகண பூஜிதவைபவ பர.

சரணங்கள்.

1. செய்வதெல்லாம் தீவினையே
தினையளவும் உனைநினையேன்
தெய்வமே நம் பினன்உனையே
தீர்த்தருள்வாய் துயர்தனையே பர.

2. அறியேன் மேற்குக்கிழக்கு
அன்புமில்லேன் நின்கழற்கு
சிறியேன்மேல் என்வழக்கு
ஜெபதபத்தில் எனைப்பழக்கு பர.

3. பாழ்மனமோ வல்லிரும்பு
பாவம்அதற் குக்கரும்பு
தாழ்வுறுநான் சிறுதுரும்பு
சாமியென்மேல் மனந்திரும்பு பர.

4. நினையேன் தர்மம்அதர்மம்
நிலமிசைநான் மூடஜென்மம்
ஐயனே எதின்னம்வர்மம்
அகற்றிடுவாய் எனதுகர்மம் பர

5. அகண்டமண்ட லாதிபத்திய
ஆதியந்த ரகிதநித்திய
மிருந்தகுரு பரணசத்திய
வேதநாயகன் ஸ்துத்திய. பர.

---

110. இராகம்—பியாகு—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

பாதம் நம்பினேனே—போதம் அருள்கோனே.

அநுபல்லவி.

வேத முதலோனே—மாதவர் பிரானே பாதம்.

சரணங்கள்.

1. ஆதரவு நீயே—ஐயனே என் தாயே
வாதை மலநோயே—மாற்றி அருள்வாயே பாதம்.

2. தீங்குகள் அநேகம்—செய்திடும் என் துரோகம்
நீங்கிட விவேகம்—நீ அருள் அமோகம் பாதம்.

3. முத்தர்கள் சமுகனே—முக்கிய பிரமுகனே
உத்தம சுமுகனே—ஓவேத நாயகனே. பாதம்.

---

111. இராகம்—கனகவசந்தம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நீயே துணை பரனே—துன்பம்
நீங்கிட அருள்வரனே.

அநுபல்லவி.

மாயாதிமிரவி ஜயபதினகரனே
தாயாகியசர்வ சாதககரனே நீயே.

சரணங்கள்.

1. அடியேன்செய்வதெல் லாம்அரும்பாவம்
கொடியேன்மீது கொள்ளாதேகோபம் நீயே.

2. பண்ணோன் துதியே படியேன்விதியே
கண்ணேமணியே கதியேநிதியே நீயே.

3. உனையேநம்பிடில் உண்டோபயமே
அனையேவினைதீர்த் தருள்வாய்ஜெயமே நீயே.

4. மாதவம்உடையவர் மகிழ்மலரகிதா
வேதநாயகன்தொழும் விபுதர்கள்சகிதா. நீயே.

---

112. இராகம்—பைரவி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

நாதாகன—வேதாதினம்—நீதாவரமே.

அநுபல்லவி.

போதாசுக-தாதாஅதி-கியாதாபிர-சாதாபுவி நாதா.

சரணங்கள்.

1. நித்தியம்-அநித்திய-சுகத்தினை-மதித்திடு
பைத்தியம்-விடுத்தினிய-சத்தியம்-உதித்திடவே நாதா.

2. சுந்தர-மடந்தையர்கள்-சந்திர-முகந்தனை
நினைந்தெனது-சிந்தனைசெய்-தந்திரம்-ஒழிந்திடவே நாதா.

3. சொப்பனமே-ஒப்பனைகொள்-அற்பஉடலைப்பொருள்
எனப்பிரியம்-வைப்பதற-நற்பலன்-உறப்புவன நாதா.

4. மாதர்மிதி-பூதலமேல்-ஆதரம்உறுதபடி
சாதகப்பிர-போதமருள்-வேதநாய-கன்புகழும். நாதா.

---

113. இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வேதநாயகனே—மெய்-மெய்-மெய்-மெய்.

அநுபல்லவி.

பாதகம் செய்துழலும் பாழ்மதியே—ஐயன்
பாதங்கள் அன்றிநமக் கார்கதியே
பூதல வாழ்வினெடு புகழ்நிதியே—வெறும்
பொய்-பொய்-பொய்-பொய் வேத.

சரணங்கள்.

1. அத்தமி யாதொளிர் திவாகரனை—அதி
அற்புத மான சிவாகரனை
சித்த மிசைஒளிர் சுதாகரனைத்—துதி
செய்-செய்-செய்-செய் வேத.

2. பூதலம் எங்கும்இசை போனவனை—அதி
புனிதனை உயிர்க்குயிர் ஆனவனை
மாதவர் காணுகின்ற மானவனை—உன்னுள்
வை-வை-வை-வை வேத.

3. நாத பூதபௌதிக ஸ்தாபகனை—வேத
நாயகன் மீதில்என்றும் ஞாபகனை
ஒதரி தானசர்வ வியாபகனைப்—பணிந்
துய்-உய்-உய்-உய். வேத.

---

114. இராகம்—கௌளிபந்து—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஓ ஓ ஜெகநாதா—ஒருவரம்—உதவிடல் ஆகாதா.

அநுபல்லவி.

தேவேதினம்பல பாவேபாடி-என்
நாவே இளைத்தேனே ஓ ஓ.

சரணங்கள்.

1. மனம் விஷயப் பிரியம்—சகலமும்
வாசா கைங்கிரியம்
சினம் மதம் மாற்சரியம்—பூண்டஎன்
செய்கைகள் ஆச்சரியம்
இனமாகியபக்த ஜனமுடன்ஐக்கியம்
கனவிலும் நீங்காமல் ஓ ஓ.

2. பொய்யை மெய்யென நாடி—அநித்தியப்
பொருள்களையே தேடி
வையகம் எங்கும் ஓடி—நான்செய்த
வஞ்சகம் பலகோடி
மையற்கரிஇடர்கள் செய்யவேதொடருதே
ஐயோ-கூ-கூ-கூ ஓ ஓ.

3. நேசர் சிந்தா மணியே—அடியேன்
நெஞ்சகம் பூண்அணியே
ஆசையில் வரும் பிணியே—தொலைத்துநல்
அறமே விடப்பணியே
ஈசனேஉனைத்தொழும்—தாசன்வேதநாயகன்
பாசவலை உறுமல். ஓ ஓ.

115. இராகம்—தேசமுகாரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

போதம் தர என்ன விவாதம்—எனக்கமல
போதம் தர என்ன விவாதம்.

அநுபல்லவி.

வேதம் உணர்ந்தொழுகும்
நீதம் உடையவர்க்குப்
பேதம் அறவரப்பிர
சாதம் அருள்தெய்வமே போதம்.

சரணங்கள்.

1. மோகம் பெருகியமெல்ல
ரிகம் எனும்பெரும்பிர
வாகந் தனில்அழுந்தி
ஆகம் மெலிந்தேன்ஐயா போதம்.

2. நெஞ்சோர் புறம்புலன்கள்
அஞ்சோர் புறம்மின்னார்கண்
நஞ்சோர் புறம்வருத்தும்
என்சோர் வெலாம்அகலப் போதம்.

3. பெண்ணாசை யாலும்வளர்
மண்ணாசை யாலும்நிதி
எண்ணாசை யாலும்மனம்
புண்ணாகி வாடினேனே போதம்.

4. ஏதம் அறிவில்லாஎன்
மீது வர்மஞ்செய்தல்
தகாது பரமபக்தர்
ஓதும் வேதநாயகா. போதம்.

116. இராகம்—கௌளிபந்து—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சருவேசா சரணம்—எனக்குன்—தாளே ஆபரணம்.

அநுபல்லவி.

இரவும்பகலும் உனையே அநுசரணம்
இசைந்திடச்செய்யிது நல்லபிரகரணம் சரு.

சரணங்கள்.

1. நீயேசெய்வதெல் லாம்உபகாரம்
நின்மேற்சொல்ல உண்டோ விவகாரம்
தீயேன்புரிந்திடும் பிழைகள்அபாரம்
தேவாசெய்இதற் கோர்பரிகாரம் சரு.

2. புண்ணியம்செய்திலன் கடுகுப்பிரமாணம்
பொய்யன்நான்ஆயினும் இதுபிரமாணம்
எண்ணிடில்எனக்கு மின்னார்விழிபாணம்
என்சரித்திரம்பெருங் கதாபுராணம் சரு.

3. பேசுவதெல்லாம் வாசாஞானம்
பெரும்பாவியர்க்கெல்லாம் நான்பிரதானம்
நேசாசகலமும் உனதாதீனம்
நீயருள்எனக்குக் கிருபாரசபானம் சரு.

4. எமேல்தொடுக்கின்ற பாணப்பிரயோகம்
எனநீமுனிந்திடில் ஏதுநிர்வாகம்
மாமோகாதியில் மயங்கினேன்ஆகம்
வரவேதநாயகா அருள்பரிபாகம். சரு.

117. இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சமயம்வுதையா—நலம்எனக்—கமையவுதையா.

அநுபல்லவி.

அமர்செய்திவினைச்—சுமைநொறுத்தெனை
அமலன்ஆக்கிடல்நேர்த்தி—ஒரு
சமமிலாஅருட்பூர்த்தி—உறு
நிமலகாரணமூர்த்தி சம.

சரணங்கள்.

1. இன்னம்நாமசமோ—வினைசுமந்
திடஎன்றால்வசமோ—எனக்
கின்னல்சகசமோ—உனக்கருள்
ஈயஅவசமோ
அன்னமென்னடை—மின்னல்நேரிடைக்
கன்னியர்விழிஇணையே—மனம்
தன்னில்பாய்ந்திடும்கணையே—இனி
என்னசெய்வேன்நீதுணையே சம.

2. கருணைகூராயோ—எனதுளக்
கவலைதீராயோ—இந்தத்
தருணம்வாராயோ—எளியேன்
தன்முகம்பாராயோ
இரணியம்பெண்கள்—தரணிமீதந்தக்
கரணமேவமெய்துறந்தேன்—கடல்
திரைப்போலெங்கும்பறந்தேன்—உந்தன்
சரணபங்கயம்மறந்தேன் சம.

3. மாமைபரிக்காயோ—என்முகம்
மலர்ந்துநோக்காயோ—வினைத்
தீமைப்போக்காயோ—எனைஅதி
சீலன்ஆக்காயோ

நீயலாதுசகாயம்—எதிரித்
திியவர்பயங்கரனே—மல
நோய்அறஅருள்வரனே—வேத
நாயகன்தொழும்பரனே. சம.

---

118. இராகம்—இந்துஸ்தான்காப்பி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வாவா—வாவா—என்இதயந்தனில்
வந்தேமலரடி தந்தேஆண்டிட.

அநுபல்லவி.

சாவால்வருந்துமுன்—காவாகாத்திடில்
தாவா—பூவார்—ஜீவா—தேவா வா.

சரணங்கள்.

1. மின்னார்கள்விழிவலை—தன்னால்தயங்கினேன்
உன்னாதரவில்லாமல்—பன்னாள்மயங்கினேன் வா.

2. பொய்யானவாழ்வுதனை—மெய்யாகநம்பினேன்
ஐயாநின்அடிக்கன்பு—செய்யாமல்வெம்பினேன் வா.

3. சிந்தாகுலங்கெட—விரைந்தாளில்தின்மையா
எந்தாயேநீஎனை—முனிந்தேதகல்நன்மையா வா.

4. வேதநாயகன்தொழும்—சீதமலர்ப்பாதனே
ஆதவன்எனப்புவி—மீதில்வரும்நாதனே. வா.

---

119. இராகம்—இந்துஸ்தான்காப்பி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இன்னமும்என்மீ துனக்கேன்பராக்கு
நின்னருள்தந்தே யெனைநீகைதூக்கு.

அநுபல்லவி.

பன்னரியபுவன மனோகரா
உன்னதப்பிரதாப கிருபாகரா இன்ன.

சரணங்கள்.

1. ஏதுங்கதியில்லா ஏழைநானே
என்னசெய்யும்சலம் நீங்குமீனே
பாதவனஜமலரே நம்பினேனே
பாகேஅமுதே பசுந்தேனே இன்ன.

2. கானமிலனும்காய சுகபோகம்நாடிக்
கர்த்தனேசெய்தேன் வினைகோடிகோடி
வேனில்வெயிலுற்ற புழுப்போலவாடி
வேதனைவந்தேன் உந்தன்பாதம்தேடி இன்ன.

3. அண்டபகிரண்ட சர்வாதிகாரா
அவ்வியக்தமய அசகாயசூரா
தொண்டன்வேதநாயகன் மனோசஞ்சாரா
தோஷபரிகார உதாரதீரா. இன்ன.

---

120. இராகம்—சுருட்டி—சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

இப்படிப்பட்டநான்—எப்படிஉன்முகத்தே
வந்துவிழிப்பேன் ஐயா.

அநுபல்லவி.

தப்பறியாதவர்—தமதறிவினைத்தூண்டும்
தாபேதக்கதையேஎன்மேல்—நீயேஇரங்கவேண்டும் இப்.

சரணங்கள்.

1. பாதாதிகேசபரி யந்தமும்நான்விடம்
பகலும்இரவும்மாயை பண்ணும்என்நெஞ்சில்நடம்
ஏதம்அறஅந்நெஞ்சம் ஏகாஇடம்எவ்விடம்
எனினும்உன்னிடம்வர வெனில்அது முழுமுடம் இப்.

2. கத்தனேஎன்மேல்அற்பக் காற்றடிக்கினும்பொறேன்
காசினியெல்லாங்கெட்டுக் கலங்கினும்துயருறேன்
எத்தனைபொருள்பிறர் எனக்கீந்திடினுமறேன்
எச்சிற்கையாலுங்காகம் ஓட்டிநான்இழிவுறேன் இப்.

3. இகமிசைநான்சுமந் திடுவதுபழிச்சுமை
எனினும்பிறர்செய்யற்ப இடருக்குச்செய்யேன்க்ஷமை
மிகஅற்பர்தமைச்சேர்வ தல்லால்மேலவர்தமை
வேதநாயகனேநான் மேவிஅறியேன்இமை. இப்.

---

121. இராகம்—மோகனம்—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

எந்தவிதமும்உன்-கந்தமலர்ப்பதமே—அடியேன்
[அடைந்திடச்
சிந்தைமகிழ்ந்துநீ-தந்தருள்வாயிதமே.

அநுபல்லவி.

அந்தரமெங்கும்—அமர்சர்வசாக்ஷியே
வந்தனைசெய்பவர்—மானசக்காக்ஷியே எந்த.

சரணங்கள்.

1. சகசமானிடர் தமக்குப்பாவமே—பிழையாவும்பொறுத்துத்
தயைசெய்தாள் வதுநின்சுபாவமே
தகவேநின் சரித்திரப்பிரபாவமே—அநுதினமும்பாடிச்
சாதகம்பெற என்மனோபாவமே

தந்தைதீ தானே—உனக்கொரு
மைந்தனும்நானே—இவ்வாறுநான்
சொந்தமானேனே—தரிசனம்
தந்தருள்கோனே—புவிதனில்
நிகரில்லாத நியாயப்பிரசித்தனே
சகலலோக சராசரகர்த்தனே எந்த.

2. மணல்அன்னத்தில் கல்லாய்ந்திடும்வகையே—[எனைச்சோதித்திடில்என்
மனத்தில்உள்ளதெல்லாம் வினைத்தொகையே
குணம்உண்டோபுவி வாழ்வுவெறும்புகையே—[அதைவிரும்பிஎன்மனக்
குரங்கும்ஐம்புலன்களும் செயும்பகையே
கோதையர்மோகம்—தனில்வரும்
வாதைஅநேகம்—எவர்க்குமே
ஈதறுபோகம்—எனக்கினிப்
போதும்இப்போகம்—அறுதினம்
புணரும்ஆனந்த பொக்கிஷசாலையே
மனமிகுந்தருள் மலரும்சோலையே எந்த.

3. தாதைபிள்ளையைத்தள்ளல் பாந்தமா—இதுநான்குபேரும்
சரியென்றொப்புக்கொள்ளும் சித்தாந்தமா
நாதனே எனைமுனிதல் சாந்தமா—எனதுளஇரும்பையெந்
நாளும்இழுக்கும்விஷயம் காந்தமா—உனையேகதியென
நண்ணியசித்தர்—பெருந்தவம்
பண்ணியசுத்தர்—நிகரறு
புண்ணியபத்தர்—முதலிய
எண்ணிலாமுத்தர்—அடையுமுன்
பாதநிதிஅவர்க் கேபிதிராஸ்தியா
வேதநாயகன் பங்கென்னநாஸ்தியா. எந்த.

122. இராகம்—பைரவி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏகாகனயோகா அநுதினம்—எனையாண்டருள்வாயே.

அநுபல்லவி.

சேகரகுணதிவ்ய தேஜோமயகாத்திர
பாகநித்தியானந்த பாக்கியபரமக்ஷேத்திர ஏகா.

சரணங்கள்.

1. கண்டுநிகர்மொழியும்—வண்டுநிகர்விழியும்
தண்டுநிகர்புயமும்—கொண்டுமயக்குமந்தப்
பெண்டுபிள்ளைகட்குழைத்—துண்டுறங்கிநிதமும்
மண்டுவினையலாதுன்—தொண்டுசெய்தறிகிலன் ஏகா.

2. நாடேன்பெரியரொடு—கூடேன்புண்ணியந்தன்னில்
நீடேன்உனதருளைத்—தேடேன்உனதுபுகழ்
பாடேன்அநுதினங்கொண்—டாடேன்பதமலரைச்
சூடேன்அருவினையைச்—சாடேன்சுரர்புகழும் ஏகா.

3. நாதாதிவ்யவரப்பிர—சாதாஅகண்டசமு
கீதாநினைவினுக்—கதீதாஅடியர்கள்
சமேதாநிலைகொள்பஞ்ச—பூதாதிரிகர்ம
விநோதாதினந்தினமும்—வேதநாயகன்புகழ். ஏகா.

---

123. இராகம்—மோகனம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

இன்னம்பராமுகமாமோ—வினை
நின்னருள்தானின்றிப்போமோ

அநுபல்லவி.

மின்னல்உறுபுகழ் நன்னலமேவிய
வேதார்த்தா—கன—போதார்த்தா—ஓ இன்.

சரணங்கள்.

1. வன்பிழைமறைப்புக்கொண்டாலே—க்ஷமை
மன்னர்செய்வார்புவிமேலே
என்பிழையைப்பலகாலே—ஒப்பி
னேனேமுனிவேதென்பாலே
அன்பெனும்தெப்பம் இல்லாமல்வினைக்கடல்
ஆழ்ந்தேனே—துயர்—சூழ்ந்தேனே—ஓ இன்.

2. தன்பதியைப்பகையோரே—கொள்ளத்
தான்பார்த்திருப்பவன்யாரே
நின்பதிஎன்மதிதேரே—அதில்
நீங்காமல்உன்கண்முன்நேரே
உன்பகையோரெனும் காமக்குரோதாதிகள்
உற்றாரே—ஜெயம்—பெற்றாரே—ஓ இன்.

3. நெஞ்சங்கவலைக்குவீடா—ஐயா
நின்சோதனைக்குநான்ஈடா
அஞ்சாதேநீஇங்குவாடா—என்
றருளாதின்னம்வேறுபாடா
தஞ்சமெனவேத நாயகன்போற்றிடும்
தாதாவே—பெற்ற—மாதாவே—ஓ. இன்.

---

124. இராகம்—உசேனி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

ஏகநாதா—அரும்பர—போகம்நீதா.

அநுபல்லவி.

பாகவிகசித கற்பகாரண்ணிய
பதிதபாவன பரமகாருண்ணிய
தேகம்நிறைஅதி ரூபலாவண்ணிய
தியர்தமைச்சிக்ஷை செயும்நிர்த்தாக்ஷண்ணிய ஏக.

சரணங்கள்.

1. நாளுமூழ்கினன் பாபஅங்கணம்
நாடிடேன் பெரியோர்கள்வங்கணம்
ஆளும்படிதரித் தனைநீகங்கணம்
அன்போடெனைச்சேர் நல்லோர்கள்தங்கணம்
நீளும்அகண்டித மாகியோங்கிய
மாளுந்தொழிலுறு மாசுநீங்கிய ஏக.

2. அடியன்மீதுனக் கென்னபிணக்கமே
அகற்றுவாயென தகங்கொள்உணக்கமே
நெடியநின்பத மலர்க்குவணக்கமே
நிதமும்நான்செய்ய அருள்நல்லிணக்கமே
கடியதுயர்க்கடல் கடக்கஉனதிணை
அடியலாதினி அயலுண்டோபுணை ஏக.

3. உதிக்கும்பலகதிர் நிகரும்விதுரனே
உயர்நித்தியானந்த நகரச்சதுரனே
துதிக்கத்துதிக்கவே இனிக்கும்மதுரனே
சூழுஞ்சிவரா சிகள்தம்பிதிரனே
குதிக்குமாயையைக் கொன்றுதாழ்விக்கும்
மதிக்கும்வேதநா யகனைவாழ்விக்கும். ஏக.

---

125. இராகம்—புன்னாகவராளி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

தயைபுரியே—எனதுளத்—துயர்பிரியே.

அநுபல்லவி.

உயரும்தர்மசம்வர்த்தனு
உத்தமர்தம்மனநிர்த்தனு
கயவர்இழிகுலமர்த்தனு
கருதரும்புண்ணியயத்தனு தயை.

சரணங்கள்.

1. புண்ணியம்நாயேனுக்கெட்டி
பொய்களெல்லாம்வெல்லக்கட்டி
திண்ணியமெஞ்ஞானதிட்டி
சிறிதீயில்லன்னநட்டி
சின்மயமே—மெய்வேத—நன்மயமே—எனையுறு
தின்மைப்பழியோட—நன்மைப்பலன்நீட
உன்மெய்ப்பதம்நாட—கன்மப்பயிர்வாட தயை.

2. என்குறைபாராட்டாதே
இன்னம்என்னைவாட்டாதே
நின்கோபங்காட்டாதே
நிபங்கள்என்மேற்சாட்டாதே
நிச்சயமே—நிலைபெறும்—அக்ஷயமே—கனமுறு
நேசத்திடம்ஓங்க—பாசத்திடம்நீங்க
மாசற்றறம்வீங்க—வாசத்தகைதாங்க தயை.

3. அண்டசராசரரூபா
அகதிகளுக்கநுதாபா
விண்டலமண்டலபூபா
வேதநாயகன்லாபா
விண்மணியே—எனதிரு—கண்மணியே—பழிசெயும்
வேகப்பவமோட்டி—மோகப்பகைவீட்டி
பாகப்பதம்நீட்டி—யோகப்பதிகாட்டி. தயை.

---

126. இராகம்—ஜங்கலா—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நல்லவரந்தந்தாளுவாய்
நாதனேஅபேதனே.

அநுபல்லவி.

அல்லும்பகலும்உன்னைநாட
அற்புதபரமார்த்தந்தேட நல்ல.

சரணங்கள்.

1. அன்பருடனேகூடவும்—அநுதினம்துதிபாடவும்
இன்பசாகரம்ஆடவும்—ஈனரைக்கண்டால்ஓடவும் நல்ல.

2. பஞ்சப்புலனை அடக்கவும்—பாவக்கடலைக்கடக்கவும்
நெஞ்சம்ஒடுங்கிக்கிடக்கவும்—நீதிநெறியில்நடக்கவும் நல்ல.

3. தீனர்களையேதாங்கவும்—சிந்தைத்துபரம்நீங்கவும்
ஞானவழியில்ஓங்கவும்—நானுன் அடியில்தூங்கவும் நல்ல.

4. பக்தர்பரவுந்தேவனே—பரமதிவ்யசுபாவனே
வித்தகமனோபாவனே—வேதநாயகன்ஜீவனே. நல்ல.

---

127. இராகம்—பூரணச்சந்திரிகை—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இன்னம்தான் பராமுகமோ—இதுதகுமோ—ஸ்வாமி.

அநுபல்லவி.

சந்நிதானதரிசனம் அருளாமல் இன்னம்.

சரணங்கள்.

1. செந்தாமரைப்பதமே—சேரேன்நானிதமே
நொந்தேன்பலவிதமே—நோய்தீர்த்தருள்ஹிதமே
சிந்தைதனிற்பிரமை கொண்டேன்
தீமைகள்செய்து கைகண்டேன்
சந்ததமும்நலம் விண்டேன்
சஜ்ஜனசங்கமும் அண்டேன் இன்னம்.

2. பூண்டேன்அபசரிதம்—புகழேனின்சரிதம்
ஆண்டோய்என்துரிதம்—அறவேசெய்துரிதம்
நீண்டபெருந்தகை பூணேன்
நீதிதனையுமே பேணேன்
மூண்டபெருப்பழி நாணேன்
முத்திபெறும்வழி காணேன் இன்னம்.

3. அடியார் திரவியமே—அமலோதயஸ்வயமே
வடிவார் ஆலயமே—வளர்தேஜோமயமே
நிடமுறு புவனுதாரா
தினகர கோடிசரீரா
விடயமுறு அதிகாரா
வேதநாயகன் உபகாரா. இன்னம்.

---

128. இராகம்—பிலகரி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கருணலயநிதியே—தினமும்உன்
சரணம்புயம்கதியே.

அநுபல்லவி.

சருவபேத விநோதகாரண
பரமசாதக பவநிவாரண கருணலய.

சரணங்கள்.

1. நிதம்வெளுக்க வெளுக்கவெண்தூசு
நிமிஷந்தோறும் நிறையுமேமாசு
அதுபோல்எந்தன் அகமுறும்ஆசு
அகலவேஉன் அருள்ஒளிவீசு
அகிலகோடி விசாலகற்பித
சகலஜீவ தயாளஅற்புத கருணலய.

2. இங்கென்செய்கைகள் யாவும்நிகிர்ஷ்டம்
எனக்குப்புண்ணியம் என்றும்அநிஷ்டம்
பங்கம்நிர்க்கில் உனக்குண்டோகஷ்டம்
பரமனேஅருளா யோஉத்கிரிஷ்டம்
பாரமாகவே பண்ணும்பாதகம்
தீரவேநீ செய்வைசாதகம் கருணலய.

3. அமலபாஸ்கர கோடிசொரூபா
அகண்டசச்சிதா னந்தபிரதாபா
நிமலவேத வேதாந்தநிரூபா
நிர்விகற்ப நிரஞ்சனதீபா
நீதபூரண நிலயமஞ்சித
வேதநாயகன் இதயரஞ்சித. கருணாலய.

129. இராகம்—அமீர்கல்யாணி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நாதாகிடையாதாவரமே—ஜெக—நாதா.

அநுபல்லவி.

பாதாரவிந்தம்நம்பும் பாவியைமேதாவியாக்க நாதா.

சரணங்கள்.

1. எந்தநாளுமூடவிர்த்தி-இல்லையேதிரிகரணசுத்தி
மந்தமானஎன்துர்ப்புத்தி-மாறவேஅருளாயோசித்தி நாதா.

2. அகமெனுமதயானைஎன்வசம்-ஆகவேஅருள்ஞான
[அங்குசம்
சுகதுக்காதிகளில்சமரசம்-தோன்றவேஅருள்வாய்
[தயாரசம் நாதா.

3. அபயவரதகரநிர்வாக-ஆபத்பாந்தவ அருட்பிரவாக
விபவசார்வபௌமயோக-வேதநாயகன்ஸ்வாநுபோக நாதா.

130. இராகம்—அபூர்வம்—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

சருவவிநோதா—திருவருள்தாதா—சருவ.

அநுபல்லவி.

இரவுபகல்உன திணையடிநாடவும்
சருமநிர்மலசுக சாகரம்ஆடவும் சருவ.

சரணங்கள்.

1. பரிதாகசோகரோக பாபசரீரம்
கரிவுபுமலஜல காமபண்டாரம்
சுசிஅறும்இதில்வினை தோஷம்அபாரம்
நிசமயனேஅருள் நீபரிகாரம் சருவ.

2. கடல்நடுவேகரை காணுதகாகம்
இடர்உறல்போலவே எனதுநிர்வாகம்
மடம்அறஅருள்செய் நிர்மலபரிபாகம்
கடவுளேநாடினேன் கருணைப்பிரவாகம் சருவ.

3. சுரகணசேவித துரிதவிநாசன
சருவதயாபர சாபவிமோசன
கருமநிவாரண கருணவிலோசன
வரவேதநாயகன் மனகமலாசன. சருவ.

---

131. இராகம்—சரசாங்கி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எத்தனைகவிபாடினும் பலன்எதுமில்லையே.

அநுபல்லவி.

சித்தம்வாக்குக்கிரியை—அத்தனையும்தினம்
உத்தமமார்க்கத்தில்—ஒத்துநில்லாமல் எத்தனை.

சரணங்கள்.

1. சந்ததமும்பரன்—சுந்தரபாதத்தை
அந்தரங்கம்தனில்—சிந்தனைசெய்யாமல் எத்தனை.

2. மோசஞ்செயும்ஆசா—பாசங்களென்னும்
பிசாசந்தனைச்சர்வ—நாசஞ்செய்யாமல் எத்தனை.

3. கோபம்பொறுமைபோய்—லோபம்மதமுதற்
பாபங்கட்கேமனஸ்—தாபங்கொள்ளாமல் எத்தனை.

4. மும்மலபாசத்தை—நிர்மூலமேசெய்து
நிர்மலசித்தனாப்—தர்மம்செய்யாமல் எத்தனை.

5. தாபகனாம்வேத—நாயகன்றினர்
சகாயன்றனைநெஞ்சுள்—நேசம்பண்ணாமல். எத்தனை.

---

132. இராகம்—ஹம்சதொனி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஞானோதயவரம்அருளே.

அநுபல்லவி.

பானோதயபரம்பொருளே ஞானோ.

சரணங்கள்.

1. மாயாவிகாரஜெகமே தோயாமல்அருள்சுகமே
தூயர்நேசனே—ஸ்வயம்பிரகாசனே
தீயர்நாசனே—சித்விலாசனே ஞானோ.

2. தேகாபிமானம்அறவே யோகாநுசாரம்உறவே
பாகம்நீட்டுவாய்—பாதம்நாட்டுவாய்
மோகம்ஓட்டுவாய்—முத்திகாட்டுவாய் ஞானோ.

3. ஆதாரம்ஏதுமில்லையே பாதாரவிந்தம்நில்லையே
போததாயகா—புண்ணியஆயகா
வேதநாயகா—விமலதூயகா. ஞானோ.

---

133. இராகம்—தீரசங்கராபரணம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிமூலனே—நீதிநூலனே-நித்ய.

அநுபல்லவி.

வேதபோதகசாதகம்பெற—நீதயைபுரிவாய்-நித்ய ஆதி.

சரணங்கள்.

1. திட்டமாகமாயைக்கே அஷ்டதிக்கும்விஜயமா-நான்
துஷ்டன்ஆதலால்உனக்கும் என்கிட்டவரப்பயமா
கெட்ட இதயமே—அதில்—கஷ்டம்உதயமே
சிஷ்டரொடெனைக்கூட்டி ஞான—நிஷ்டன்ஆக்குவாய்-நித்ய
ஆதி.

2. துணைஉன்பாதஇணையலாதுசொல்லவேறுண்டோ
இணையிலாயொருதிணையிலாய்தெய்வம் எனக்குத்தான்இர
குணம்தருவாயே—அருள்—மணம்தருவாயே [ண்டோ
உணரொன்றாதநினதுசேவை--புணரவேஅருள்வாய்-நித்ய
ஆதி.

3. மனையைச்சுத்தஞ்செய்தினிதுறல் மனிதர்க்கும்சகசமே
நினதகமெனும்எனதுநெஞ்சம் நிதமலவசமே
புனிதம்செய்வாயே—அதில்—இனிதமர்வாயே
தநயன்வேதநாயகனுக்குன்—தரிசனமருள்வாய்-நித்ய. ஆதி.

---

134. இராகம்—பியாகு—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பிக்ஷைஅருளாயோ—ஞான.

அநுபல்லவி.

அக்ஷபரிமல—லக்ஷணனேஜீவ
ரக்ஷணனேஅதி—பக்ஷமுடன் ஞான பிக்ஷை.

சரணங்கள்.

1. சத்தியமாருத—புத்தியும்ஓயாத
பத்தியுமெஞ்ஞான—சித்தியுமுத்தியும் பிரகாச.

2. நேசருடன்சக—வாசமும்ஞானப்பிர
காசமும்உன்விசு—வாசமும்நேசமும் பிரகாச.

3. தானம்பொறைஅருள்—மானம்இதராபி
மானம்நிதானமும்—மோனமுந்தியானமும் பிரகாச.

4. பூதலமெல்லாம்—விபரீதம்உருமலே
ஆதரவுசெய்யும்—வேதநாயகனே. பிரகாச.

---

135. இராகம்—சௌராஷ்டிரம்—சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

இந்தமனம் கெட்டதையா
பந்தவலைப் பட்டதையா.

அநுபல்லவி.

சந்ததம் புண்ணியந்திரண்ட
சுந்தரதேகா நான்கொண்ட இந்த.

சரணங்கள்.

1. சொன்னபடி கேளாச்சண்டி
தோஷமூட்டை தூக்கும்பண்டி
உன்னிடம் வரவேநொண்டி
ஓடும்விஷ யத்தைஅண்டி இந்த.

2. இதரர்வாழக் கண்டால்வாட்டம்
எவருங்கெட்டாலோ கொண்டாட்டம்
மதனநெருப்புக்குக் காஷ்டம்
வாயுவினும் வேகம்ஓட்டம் இந்த.

3. சுகதுக்கபேதம் போதிக்கும்
சூழ்நலமெல்லாம் பேதிக்கும்
பகல்இரவென்று சாதிக்கும்
படுவிஷம்உண்டு சோதிக்கும் இந்த.

4. காடுங்கரையும் சஞ்சாரம்
காமப்பசாசுக் காகாரம்
நாடும்பிரபஞ்ச வியாபாரம்
ஞானம்இதற் கெட்டாத்தூரம் இந்த.

5. பாதகங்கட் கெல்லாங்குரு
பாசம்வினை விக்கும்எரு
ஏதுவில்லா விஷதரு
எனக்கனுகூல சத்துரு இந்த.

6. பஞ்சபூதாதி நிர்மாணு
பக்தர்கள் இதயவாணு
விஞ்ஞையாம் சாஸ்திரபுராணு
வேதநாயகப் பிரமாணு. இந்த.

---

136. இராகம்—மனோகரம்—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

எந்தையே உனக்கும் அடியேனுக்கும்
எத்தனை பேதம் ஐயா.

அநுபல்லவி.

சந்ததசர்வ சாம்பிராஜ்ய பிரபுத்துவ
சாசுவத தேவதேவ மகத்துவ எந்தை.

சரணங்கள்.

1. தேவனீசகல புவனேசன்
சிறியனான்உந்தன் தாசானுதாசன்
காவலனானீ ஸ்வயம்பிரகாசன்
கசடனான் அந்தகாரப்பிரவேசன் எந்தை.

2. சத்தியமாகநீ தர்மசொரூபி
தாரணிமீதிலே நான்பெரும்பாவி
நித்தியனானீ சுத்தஅரூபி
நிச்சயமாகநான் மெத்தக்குரூபி எந்தை.

3. சமமில்லாத நீயேமலரகிதன்
சாமிநான்உலகில் மலசகிதன்
விமலனேநீபல பிராணிகள்விகிதன்
வேதநாயகனேநான் எவர்க்குமேஅகிதன். எந்தை.

காவல ஸ்தோத்திரம்.

137. இராகம்—தேசிகதோடி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உனக்கே நமஸ்காரமையா—இடர்
ஒன்றும்வராமலே நன்றுசெய்தாயே.

அநுபல்லவி.

தனக்கோர்நிகர் என்றுமிலாத
தயாகரனான பராபரனே உனக்கே.

சரணங்கள்.

1. நேத்திரங்களைநீயெம்—மாத்திரமுமூடாமற்
காத்திருந்தாயெனை—இராத்திரிமுழுதும் உனக்கே.

2. சத்ருருபயமின்றி—நித்திரைசெயவெனைப்
பத்திரமாயுன்கையில்—வைத்திருந்தாயே உனக்கே.

3. மூர்த்தம் அரவம்விஷ—ஜெந்துக்களால்அபாயம்
வந்துகெடாமலே—காபந்துசெய்தாயே உனக்கே.

4. தீயும்வெள்ளமுங்காற்றும்—பேயும்விலங்கும்பல
நோயும்வராமற்காத்தாய்—தாயும்தந்தையும்போல
உனக்கே.

5. நாங்களோர்சடையின்றித்—தூங்கஇராமுழுதும்
விங்கிருட்போர்வைதனைத்—தாங்கினின்றாயே உனக்கே.

6. இருட்டுமோழிவிடியும்—பொருட்டுநீபுவிதனை
உருட்டிஇராமுழுதும்—புரட்டிநொந்தாயே உனக்கே.

7. பூதநாயகனேபிர—போதநாயகனேசங்
கீதநாயகனேநல்—வேதநாயகனே. உனக்கே.

---

138. இராகம்—தோடி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆளாயோ எனையே—நம்பினேன் நெடு
நாளாக உனையே.

அநுபல்லவி.

நீரேழ்புவனாதாரா—நேயருக்குபகாரா
நிகரறும்—இகபர—சுகமருள்—வரதா
அகம்அற—சுகுணர்கள்—புகழ்அந—வரதா ஆளா.

சரணங்கள்.

1. எத்தனைபதங்களுக் கெடுப்பேன்கற்பனைநிதம்
எல்லாஞ்செலவாய்ப்பாட்டுக் கினிமேல்இலை ஆஸ்பதம்
அத்தனேஇரங்கிநீ அருள்வாய்பரமபதம்
அன்றேற்பழம்பாட்டன்றி அறியேனான்புதுப்பதம்
அல்லல்வினையகல நல்லவரந்தந்தெனை ஆளுவாய்—அநே
தல்லவெனிற்பதங்கள் சொல்லநல்வாக்குதவிமுனுவாய்
அகனிதசுகுணபிரமுகபரமேசா [—கன
ஜெகமயல்—அகலமெய்—திகழ்உபதேசா ஆளா.

2. கனியினால்மரத்துக்குப் பலனுண்டோஅதுபோலே
காசினிமீதடியேன் பேசினநீதிநூலே
இனியபயன்பிறருக் கீயினும்அதனாலே
எள்ளளவுநலந்தான் எனக்குண்டோபுவிமேலே
இலக்கஅந்நூலின்மிசை விலக்கியதுர்க்குணங்கள்
யாவுமே—வெகு
கலக்கமுறஎன்மன மலர்க்கண்அநுதினமுமேவுமே
இதய—மதமயலை—முதல்அறநீக்கி [—எந்தன்
நிதம்நிதம்—உனதிரு—பதமலர்தேக்கி ஆளா.

3. ஓங்ககிலாண்டகோடி தாங்கிடும்பரிசன்னியா
உத்தமமூர்த்திகர சுத்தபிரமசைதன்னியா
நீங்கருமாமகிமை வீங்கிவளர்சௌஜன்னியா
நித்தமுந்துதிபுரி பக்தர்தமக்கன்னியோன்னியா
நீதநெறிவிலகு பாதகம்அறஅருளூட்டுவாய்—பெருங்
கோதகல்இகபர சாதகஞானநிலைகாட்டுவாய்—அரு
நிதிபர—கதியெனும்—விதிஉபதேசா
துதிசெய்—வேதநாயகன்—மதிஅமர்நேசா. ஆளா.

ஈசுரவருடத்துப் பஞ்சத்தைப்பற்றிப் பாடியது.

139. இராகம்-உசேனி-திசிரஜாதி-மட்டியதாளம்.

பல்லவி.

பஞ்சந்தீர் ஐயா—உனையன்றித்
தஞ்சம் ஆர்—ஐயா.

அநுபல்லவி.

வஞ்சக மேகம் உலோபர்கள்போலே
மண்ணில் மழை பொழியாமையினாலே
சஞ்சலமாகித் தளர்ந்தோ மேன்மேலே
சாமி கதிஉந்தன் தாமரைக்காலே பஞ்சம்.

சரணங்கள்.

1. எட்டுநாள் பத்துநாள் பட்டினியோடே
இடையிலே கந்தை இருகையில்ஓடே
ஒட்டி உலர்ந்த உடல் என்புக்கூடே
ஒருகோடிபேர்கள் வசிப்பதுகாடே
ஊரும் இல்லாமல்—குடிக்கத் தண்
ணீரும் இல்லாமல்—அன்னமெனும்
பேரும் இல்லாமல்—பசிதீர்க்க
ஆரும் இல்லாமல்
பாரில் அநேகர் பரதேசி ஆனாரே
ஊரில் அனேகர் உயிர்மாண்டு போனாரே பஞ்சம்.

2. தாரங்களையே புருஷர் கைவிட்டார்
தந்தைதாய் பிள்ளைகளை விலையிட்டார்
வேரும்இலையுங் கிழங்கும் சாப்பிட்டார்
வெறுங்கையராய் வெளியே புறப்பட்டார்

வேலியும் அற்றார்—பெண்சாதிகள்
தாலியும் விற்றார்—வேலைசெய்து
கூலியும் பற்றார்—பலபல
சோலிகள் உற்றார்
தோலும் எலும்புமாய்த் தோன்றியே சோம்பினர்
பாலரும் தாய்முலைப் பால்அற்றுத்தேம்பினர் பஞ்சம்.

3. பஞ்சம் இதுபோலக் கண்டதில்லையே
பலபேர் அடுப்பில் வையார்கள் உலையே
நஞ்சம்போல் நாட்குநாள் ஏறும் விலையே
நாங்கள் படுந்துன்பம் நாறாறுமலையே
நரர்கள் மெய்வாடி—மனமிக
உருகித் தள்ளாடிக்—தண்ணீர் ஆறாய்ப்
பெருகியே ஓடிப்—பிச்சைகேட்க
வருபவர் கோடி
இரவு பகல் எங்கும் ஏழைகள் சத்தமே
பரனே கலியொடு பண்ணினர் யுத்தமே பஞ்சம்.

4. ஏரி குளம் நதியாவும் நீர்சுண்ட
ஏகமாய்க் கோடைக்கனல் எங்குமண்ட
சேரி மாடாடுகள் செத்துப்போய்வெண்ட
ஜெகமுழுதும் உதராக்கினி அண்ட
தீனர்கள் நாட—அவர்களை
ஈனர்கள் ஜாட—தங்கள் கத
வானதை மூட—அதுகண்டு
மானிகள் வாட
மேனி குலைந்து மெலிந்தாரே இப்படி
கோன் உனையன்றிக் குடியாவதெப்படி பஞ்சம்.

5. மண்ணில் அனேகர் என் கண்ணின்முன் மாய்ந்தார்
மரஞ்செடி புல்லையும் மாடுபோல் மேய்ந்தார்
எண்ணில்லாப் பேர்கள் சருகுபோற் காய்ந்தார்
இளைத்துக் களைத்துத் தவித்துடல் ஓய்ந்தார்

ஏங்கிடுவாரும்—களைகொண்டு
தூங்கிடுவாரும்—அன்னம் உண்ண
வாங்கிடுவாரும்—உடன் உயிர்
நீங்கிடுவாரும்
ஈங்கிந்த வண்ணம் இருண்டது மேதினி
தாங்கும் வேதநாயகா தஞ்சம் ஏதினி. பஞ்சம்.

நீதோபதேசக் கீர்த்தனைகள்.
கடவுளைத் தியானிக்கும்படி வற்புறுத்தல்.

---

140. இராகம்—குந்தளவராளி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மனமேநீ—ஈசனுமத்தைவாழ்த்துவாய்—தினம்
வாழ்த்துவாய்.

அநுபல்லவி.

அனவரதமும்நீ அரும்பதம்பாடிக்
கனசுகமேவிடக் கலந்துகொண்டாடி மனமே.

சரணங்கள்.

1. வம்புவார்த்தை களைபெரும் பாபம்
வாய்க்குச்சேத மல்லால்என்னலாபம்
எம்பிரான்திரு மகிமைப்பிரதாபம்
எடுத்துப்பேசுவது சத்காலக்ஷேபம் மனமே.

2. ஏகமாகஉள் ளுருகியேபரிய
இருகண்ணானந்த பாஷ்பங்கள்சொரிய
தேகபரவசம தாயன்புவிரிய
சிரகராதிகள் அஞ்சலிபுரிய மனமே.

3. கரும்புதின்னக்கைக் கூலியும்ஏனோ
கற்கண்டோஅமுதோ பசுந்தேனோ
விரும்பும்பிரமானந்த மேயதுதானோ
வேதநாயகன்பேர்க் கிணைசொல்லானோ. மனமே.

இதுவும் அது.

141. இராகம்—அடாணு—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மனமேநீமறவாதே—ஐயன்பதத்தை.

அநுபல்லவி.

கனவிலும்—நிதமுறு—நனவிலும்பலபல
நினைவிலும்—ஒழியாமல்—அனவரதமுமே மனமே.

சரணங்கள்.

1. மண்ணுஞ்சராசரமும் விண்ணும்படைத்தளித்துநீக்கும்
பராபரன்தன்
வண்ணமலர்ப்பதத்தைக் கண்ணும்பொழுதில்இன்பந்தேக்கும்
ஆகையினாலே
உண்ணும்பொழுதும்வேலை-பண்ணும்பொழுதும்ஒன்றை
எண்ணும்பொழுதுந்துன்பம்-நண்ணும்பொழுதுமே மன.

2. கல்லும்பெருமரமும் புல்லும்புனமுமேசஞ்சாரம் செய்யுமந்திபோல்
தில்லும்புல்லும்திரியா வரமுஞ்செய்தென்னசாரம் வெளியிலேதான்
செல்லும்பொழுதும்வார்த்தை-சொல்லும்பொழுதும்பகை
வெல்லும்பொழுதும்பின்னும்-அல்லும்பகலுமே மன.

3. அஷ்டதிசையும் ஓடிக் கெட்டலைந்தோம்புவோம்சரீரம் இருப்பிடத்தை
விட்டகலாமல்தியான நிஷ்டைசெய்வதில்என்னபாரம் பலவியாதி
குஷ்டம்வந்தாலும்துரைப்-பட்டம்வந்தாலும்பெரும்
கஷ்டம்வந்தாலும்பிறர்-வெட்டவந்தாலுமே மன.

4. கெடுக்கும்பவவினையை ஒடுக்கும்வேதநாயகனும்மம் துயர்வராமல்
தடுக்கும்இகபரமுங் கொடுக்குந்தினமும்உண்டுக்ஷேமம் நித்திரைசெய்யப்
படுக்கும்பொழுதுந்துகில்-உடுக்கும்பொழுதும்ஒன்றைத்
தொடுக்கும்பொழுதும்சுகம்-அடுக்கும்பொழுதுமே. மன.

இதுவும் அது.

---

142. இராகம்—கல்யாணி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இனியாகிலுமனமே—ஐயனை நீ—நினையாயோ தினமே
இகபரசித்திபெறவே.

அநுபல்லவி.

தனியிளம்பருவமுந் தாண்டிப்போனேமே
பனிபோல்வளர்ந்துகிழப் பருவமானேமே இனி.

சரணங்கள்.

1. ஆசைக்கொரு கறுப்புமயிரேனும் இல்லையே
ஐயையோ கொக்குப்போல் நரைத்தது தலையே
காசுக்குதவாக் கிழமென்பது நிலையே
கன்னியர்க்கும் இனி நாம் கசக்கும் வேப்பிலையே இனி.

2. கண்கள் இரண்டும் மூக்குக்கண்ணாடி தேடும்
காலூசலாடும் ஓர்கழியைக் கைநாடும்
தண்கொள்ளும் வேரற்றுத் தந்தங்கள் ஆடும்
தடுத்தாலும் நில்லாமல் யௌவனம் ஓடும் இனி.

3. பசிவந்தபின் நெல்லை விதைப்பது மதியோ
படுந்தாகம் வந்தபின் வெட்டுதல் நதியோ
விசயஞ்செய்திடச் சாகுங்காலமே கதியோ
வீணையுனக்குக் கெட்டுப்போகச் சம்மதியோ இனி.

4. காலந்தனக் கென்னசெய்தோம் அபசாரம்
கனத்த ஆயுளை அறுதினஞ் செய்யும் சோரம்
மேலுமேலும் உடலில் விளைக்கும் விகாரம்
வேதநாயகன் சொல்லே வேதாந்தசாரம். இனி.

துர்க்குணங்களை வெளியிடல்.

143. இராகம்—எதுகுலகாம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நெஞ்சே இந்த நாடெங்குந்தேடினும்
நீசர் நமைப்போலுண்டோ.

அநுபல்லவி.

அஞ்சாமல்நாளும் அகந்தைகள்நீடுவோம்
சஞ்சலப்பேயால் தலைசுற்றிஆடுவோம் நெஞ்சே.

சரணங்கள்.

1. தேகம்உயிர்முதல் யாவையுமேதந்த
தேவன்றனை மறப்போம்—கரு
மேகநிழல்போல் மறையும்பொய்வாழ்வை
விரும்பிநலந் துறப்போம்
மோகவிகாரத்திலே தடுமாறுவோம்
முன்னொன்றும்பின்னொன்று மாகப்பொய்கூறுவோம்
ஏகமாய்எங்கும் பிறர்களைத்தூறுவோம்
எப்படிஐயைபோ நாங்கரையேறுவோம் நெஞ்சே.

2. கோயில்குருக்கள் ஜெபதபம்யாவும்
கொடுவிஷம்போல் வெறுப்போம்—தினம்
நேயமதாகவே தூயமறைசொல்லும்
நீதிகளை மறப்போம்
ஆயிரம்பாவம் அடிக்கடிபண்ணுவோம்
அன்னியமாதரை ஆசையாய்எண்ணுவோம்
ஈயாஉலோப குணத்தையேநண்ணுவோம்
ஏழைபசியோ டிருக்கநாமுண்ணுவோம் நெஞ்சே.

3. உள்ளபடிநமக் கெள்ளளவென்கிலும்
உத்தமந்தான் இல்லையே—பாவ
வெள்ளம்நிறைந்திடும் பள்ளம்தனிலே
விழுந்துகெட்டோம் நில்லையே
வள்ளலைப்போல்வெறு மாயக்கூத்தாடுவோம்
வந்தஎளியர்க்கு வாசலைமூடுவோம்
உள்ளேபகையும் உதட்டன்பும்நீடுவோம்
ஊரைஅடித்தே உலையிலேபோடுவோம் நெஞ்சே.

4. உற்றகலைஎல்லாம் கற்றமெஞ்ஞானிபோல்
ஊரை மயக்கிடுவோம்—பழு
தற்றமெஞ்ஞானத்தில் பற்றுதலின்றி
அலைய உடம்படுவோம்

மற்றவரைக் கெடுத்துப்பழிவாங்குவோம்
வாழ்வோரைக்கண்டால் வயிறுப்பிவீங்குவோம்
நற்றவம்செய்யாமல் நாளெல்லாம்தூங்குவோம்
நல்வேதநாயகன் பாதத்தைநீங்குவோம். நெஞ்சே.

மனமயக்கந் தவிர்த்தல்.

144. இராகம்-எதுகுலகாம்போதி-அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

நீமலைக்காதே—நெஞ்சே—நீமலைக்காதே.

அநுபல்லவி.

நேமத்துடன்ஐயன்—நாமத்தைப்போற்றிடில்
க்ஷேமத்தைக்கொள்ளுவோம்—காமத்திலேசிக்கி நீமலை.

அநுபல்லவி.

1. மோகத்தையும்அவி—வேகத்தையும்தரும்
போகத்தையும்உத்தி—யோகத்தையும்நம்பி நீமலை.

2. ஆட்டையும்மந்தையின்—மாட்டையுங்கட்டிய
வீட்டையுமுன்கெட்ட—கேட்டையுமேஎண்ணி நீமலை.

3. கீச்சுக்கீச்சென்றோடும்—மூச்சுப்போனால்ஒரு
பேச்சுக்காகாமலப்—பீச்சுக்குழல்நம்பி நீமலை.

4. நாட்டைக்கொள்ளையிடும்—வேட்டைக்காரன்நமன்
காட்டைக்கலைத்துயிர்க்-கூட்டைக்கொள்வான்ஐயோ நீமலை.

5. கேட்டைத்தருஞ்சோற்று—மூட்டைதனைஒன்ப
தோட்டைப்பாண்டத்தைக்கற்-கோட்டையெனநம்பி நீமலை.

6. கொண்டையிலேரத்னத்—தண்டையிலேவிழிக்
கெண்டையிலேமதன்—சண்டையிலேசிக்கி நீமலே.

7. சேலையென்றும்முத்து—மாலையென்றும்தினம்
வேலைகொள்ளும்பெண்கள்—காலைத்தழுவியே நீமலே.

8. சொத்துதமக்கென்று—கத்துவதன்றி
ஆபத்துக்குதவாத—புத்திரரைநம்பி நீமலே.

9. நாயகனைவேத—நாயகனைவிட்டு
மாயவலைபட்டுத்—தூயநெறிகெட்டு. நீமலே.

நற்புத்தி கூறல்.

145. இராகம்—சுருட்டி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

போனதுபோகட்டும் நீஇனியாகிலும்
புத்தியாய்வாழ்மனமே.

அநுபல்லவி.

ஞானமில்லாத நடக்கையைத்தொட்டாயே
நம்பினஎன்னை நட்டாற்றிற்கைவிட்டாயே போனது.

சரணங்கள்.

1. எத்தனைநாள் இருந்தாலும்ஒருநாள்
இறப்பதுசத்தியமே—அப்போ
தென்னவரும் புண்ணியபாவம்அல்லாமல்மற்
றெல்லாம்அநித்தியமே
பித்தஉடம்பை வளர்த்திடச்செய்கிறாய்
பிரேதவபித்தியமே—என்றும்

பேதமில்லாப்பரன் பாதம்பணிந்தோர்க்குப்
பேரின்பம் சாஸித்தியமே
பத்தர்சங்கத்தைநீ நித்தம்பிரிந்தாயே
பங்கம்புரிந்தாயே—எங்குந்திரிந்தாயே போனது.

2. தன்றாரம்அன்றிப் பரதாரந்தாய்க்குச்
சமானம்இதுநேரே—கெட்ட
தாசியைக்கண்டால் நமஸ்காரஞ்செய்துநீ
தப்பவழிபாரே
இன்றுநாளையென்று நாள்போக்காமல்வினை
இக்ஷணமேதீரே—பின்னும்
எந்தஉயிரையும் சொந்தஉயிரென
எண்ணித்தயைகூரே
என்றும்பணப்பேய் தனைநீகும்பிட்டாயே
ஏச்சுக்குட்பட்டாயே—சீச்சீநீகெட்டாயே போனது.

3. நாதனைப்பேசிடும் நாவினால்அற்ப
நரஸ்துதிபாடாதே—நாளும்
நானெனதென்றபி மானம்பிடித்துநீ
நாடெங்கும்ஓடாதே
சாதகபாதகம் என்னவந்தாலும்
தவம்விடக்கூடாதே—கோடி
தர்மம்உனக்குண்டு கர்மம்விளைக்கும்
தனத்தினைத்தேடாதே
போதவேதநா யகன்தாள்விடுத்தாயே
பொன்னைஅடுத்தாயே—என்னைக்கெடுத்தாயே. போனது.

நித்தியானந்தந் தேடல்.

146. இராகம்—இந்துஸ்தான்காப்பி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நித்தியானந்தத்தைநாடு—பர
நின்மலசுகந்தேடு—மனமே.

அநுபல்லவி.

சத்தியமார்க்கந் தனிலேகூடு
சற்சனசங்கத் துடன்உறவாடு நித்தியா.

சரணங்கள்.

1. இந்திரஜாலம் உலகவைபோகம்
இன்றைக்கிருப்பது வோசந்தேகம்
அந்தரமின்னல்போல் அழியும்தேகம்
ஐயோஅதனுடன் உனக்கென்னஸ்நேகம் நித்தியா.

2. தனதானியமுத லானசம்பத்து
சாசுவதமோஅதற் காயிரந்தத்து
தினமுங்கவலை விளைத்திடும்வித்து
சிச்சிஅதனை விரும்பல்விபத்து நித்தியா.

3. மெய்யேஒன்றுக்கும் உதவாப்பண்டம்
மிருகாதிகள்சூழ் மாமிசகண்டம்
பொய்யோஇதற்கிங்கு நித்தியகண்டம்
புண்ணியஞ்செய்யுனக் காயிரந்தண்டம் நித்தியா.

4. காண்பதெல்லாம்நிலை யல்லஅநித்தியம்
காயம்இறந்திட வேண்டும்அகத்தியம்
வீண்பொருள்மீதுனக் கென்னவைத்தியம்
வேதநாயகன் சொல்லேசத்தியம். நித்தியா.

கள்ளஞானம்.

147. இராகம்—இந்துஸ்தான்காப்பி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

புண்ணியம்போல் பாபம்—மனமே
புரிந்தோம்நாம் தினமே.

அநுபல்லவி.

திண்ணமாகக்குளிக்கப் போயுந்தன்மேலே
சேற்றைப்பூசிக்கொண்டு திரும்புதல்போலே புண்ணியம்.

சரணங்கள்.

1. கையிலேநாம்பிடிப் பதுஜெபமாலை
கக்ஷத்தில்வைப்பது வோகன்னக்கோலை
மெய்யாகத்தினம்படிப் பதுதர்மநூலை
மேலுமேலும்நமக்கு துன்மார்க்கவேலை புண்ணியம்.

2. ஒருபெண்வேண்டாமென்று கொள்வோம்சந்நியாசம்
ஊரில்உள்ளபெண்கள் மீதெல்லாம்நேசம்
பருகப்பசியில்லாத போதுபவாசம்
பசித்தால்ஒருபானைப் பருக்கையும்நாசம் புண்ணியம்.

3. கடவுளைத்துதிப்பது போல்வாய்பாடும்
கண்ணுங்கருத்துங்கண்ட இடமெங்கும்ஓடும்
திடமாகக்கோயிற்குள்ளே தேகம்போய்க்கூடும்
சிந்தனைவெளியிலே திரிந்துதிண்டாடும் புண்ணியம்.

4. ஆனதலையில்வளர்ப் பதுஜடைமுடியே
அனுதினமும்கெடுப்ப தாயிரங்குடியே
தானம்பிறர்அறியக் கொடுப்பதோர்நொடியே
தனியேவந்தவனுக்குத் தான்தடிஅடியே புண்ணியம்.

5. அடித்திடுங்கொடுமையிற் புலிக்குநாமேலே
ஆனையினால்ஆசனம் புலித்தோலே
நடித்திடுங்குரங்குநாம் சேஷ்டையினாலே
நமக்குள்ளகுறைவுபின் புறத்தொருவாலே புண்ணியம்.

6. அங்கமெல்லாங்கரு மேகவியாதி
அதனைமறைக்கமெய்யில் அணிவோம்விபூதி
நங்கையில்இல்லாப் பொருள்மனையாதி
நாம்துறந்தோம்நல்ல துறவறநீதி புண்ணியம்.

7. ஏகஅன்னம்தள்ளிப் பிடிப்போம்ஒருசந்தி
இதரபக்ஷணங்களால் நிறைப்போம்தொந்தி
தேகபலம்ஒடுங்கில் விரக்தியாம்பிந்தித்
திடமானால்நம்செய்கை சிரிக்குமேசந்தி புண்ணியம்.

8. உள்ளத்தின்அழுக்கை எந்நாளுமேகழுவோம்
உடலைக்கழுவநீரில் அடிக்கடிவிழுவோம்
கள்ளத்தனமாகச்சந் நிதிமுன்னேஅழுவோம்
காசுக்குநாயையும் கைகட்டித்தொழுவோம் புண்ணியம்.

9. பசியில்லாதவருக்குச் செய்வோம்அன்னதானம்
பசித்துவந்தோரைச் செய்வோம்அவமானம்
சுசியாகப்பிறர்க்குப தேசிப்போம்ஞானம்
துர்க்குணக்கடலிலே தினஞ்செய்வோம்ஸ்நானம்
புண்ணியம்.

10. பெருமையாய்அணிவது காவிவஸ்திரமே
பிரதிஷ்டைசெய்வது தர்மசத்திரமே
பரவியநமது துர்க் குணம்சமுத்திரமே
பாடோம்வேதநா யகன்சரித்திரமே. புண்ணியம்.

பொருளாசை யொழித்தல்.

148. இராகம்—கனகவசந்தம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

பொருளை விரும்பவேண்டாம்—மனமே
பொருளை விரும்பவேண்டாம்.

அநுபல்லவி.

ஒருவரிடமும்இல்லா தூரெங்கும்பறக்கும்
திருவேதநாயகன் சேவடிதுறக்கும் பொருளை.

சரணங்கள்.

1. பணமுள்ளவர்க்குநமன் பயப்படுவானோ
குணமுடன்அவர்களைக் கும்பிடுவானோ பொருளை.

2. தனவான்களைத்துயர் சாரஅஞ்சிடுமோ
கனசுகம்அவருடன் கலந்துகொஞ்சிடுமோ பொருளை.

3. பார்க்கஒட்டாமலே பார்வையைக்கெடுக்கும்
வார்த்தைசொல்லாமலே வாயையுந்தடுக்கும் பொருளை.

4. மண்டலத்தில்நமக்கு வயிறொருகுதிரா
கண்டபடிஉண்ணநாம் கபந்தனுக்கெதிரா பொருளை.

5. ஊரில்நம்மிருப்பிடம் ஒருமுழமட்டே
பாரிலேநமக்கேன் பலமனைக்கட்டே பொருளை.

6. உலகில்வயிறுநமக் குள்ளதுசாணே
மலைமலையாய்க்குவித்து வைக்குதல்வீணே பொருளை.

7. சங்கையில்லாமற்பணந் தலைவெட்டும்ஒருவாள்
தங்கைவருவாள்பின்பு தமக்கையும்வருவாள் பொருளை.

8. வித்தாரமாகப்பொருள் வேண்டுதல்தாழ்வு
செத்தால்தெரியுமே செட்டியார்வாழ்வு பொருளை.

9\. அருளுடன்எழைக்குத வாப்பலாம்பிணமே
பொருள்அதைக்குழிவெட்டிப் புதைக்குதல்
குணமே பொருளே.

10\. பூதமாளுலும்உண்ணப் போதுமாகாணி
ஆகலால்நமக்கேன் ஆயிரங்காணி பொருளே.

11\. கெண்டைச்சேலக்காரிதான் கிழவியாகாளோ
கொண்டைப்பூமுடித்திடும் குமரிசாகாளோ பொருளே.

12\. வெறுங்கழுத்தாயிருந்தால் விக்குமோதொண்டை
உறுந்தலேஅணிபோனுல் உடையுமோமண்டை பொரு.

13\. கடுக்கன்இல்லாவிட்டாற் காதுகேளாதோ
உடுப்புகள்இல்லாவிட்டால் உடம்புநீளாதோ பொரு.

14\. கந்தலேஅணிந்தவள் கர்ப்பம்ஆகாளோ
விந்தைநகைஉள்ளவள் மெலிந்துபோகாளோ பொரு.

15\. பொருந்தச்செலவிடாமல் புதைத்திடும்பணமே
இருந்தென்னபோயென்ன இதில்என்னமணமே பொரு.

16\. நிதிவெள்ளியாதிகள் நிச்சயம்மண்ணே
புதையல்தன்னினமென்று புசிப்பள்மன்
பெண்ணே. பொருளே.

செல்வச் செருக்கு.

149\. இராகம்—தேவமநோஹரி—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

வீண் கர்வம் ஏன் மனமே—உனக்கு
வீண்கர்வம் ஏன் மனமே.

அநுபல்லவி.

காண்பொருள்சகலமுங் கடவுள்ஆதீனம்
கனதொண்டமானுங் கோட்டியுமேசமானம் வீண்.

சரணங்கள்.

1. நம்முடன்பிறந்ததுண் டோஉத்தியோகம்
நமக்குமுன்னேஅது பலர்அநுபோகம்
அம்மஅதற்குக்காத் திருப்பர்அநேகம்
அனைவர்க்கும்உண்டு ராஜீகதெய்வீகம் வீண்.

2. தாசிகள்போல்செல்வம் பலருடன்கூடும்
தனமிருந்தஇடத்தில் தரித்திரம்நாடும்
கூசாமல்யானையைக் கொசுகுமேசாடும்
குப்பைஉயர்ந்து கோபுரத்தையுமூடும் வீண்.

3. கனவில்கண்டகத்திரிக் காட்கறிக்காமோ
கல்லால்இரும்பால் காயங்கொண்டோமோ
தினம்அசையாமல்மண்ணில் வேர்கொண்டநாமோ
சினந்துநாம்சபித்திடில் திசையெல்லாம்வேமோ வீண்.

4. தம்பொருளென்பர் மனைவியர்மைந்தர்பேரர்
தப்பினல்விடுவரோ தாயாதிக்காரர்
வெம்பிச்சமயம்பார்த் திருப்பார்சோரர்
மிச்சத்தைச்சுருட்டுவார் மேல்அதிகாரர் வீண்.

5. இடையிற்கோவணமின்றிப் பிறந்தோமெய்யே
இறந்திடுங்காலத்தும் நாம்வெறுங்கையே
உடைமைநமதுசொந்தம் என்பதுபொய்யே
ஊரார்பொருளைநாம் சுமந்தோம்ஐயே வீண்.

6. ஜெகமுழுதும்நமக்குச் சர்வமானியமா
சிந்தித்தகாரியம் எல்லாம்ஜயமா
சுகதுக்கபேதம் இல்லாதிவ்யமயமா
துஷ்டன்இயமனுக்கு நமைக்கண்டால்பயமா வீண்.

7. நீடுந்தங்கையுந்தமக் கையும்அதிநேசம்
நிதமுங்கைமாறிக் கொள்வார்அவர்வாசம்
சூடுண்டமாடுபோல் துள்ளல்ஆபாசம்
துள்ளினமாடுபொதி சுமக்கும்பிரகாசம் வீண்.

8. தாய்வயிற்றில்இருந்து ஜனித்திட்டபோது
சட்டைதலைப்பாகுடன் நாம்வந்ததேது
மாயப்பிரபஞ்சத்தின் வாழ்வெல்லாஞ்சூது
மாவேதநாயகனை மறக்கலொண்ணாது. விண்.

உலகவாழ்வை வெறுத்தல்.

150. இராகம்—இந்துஸ்தான்காப்பி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

வாழ்வை நம்பாதே—மனமே—வாழ்வை நம்பாதே.

அநுபல்லவி.

தாழ்வில்லாத நமதுஸ்வாமி
தாளைத்தேடு பாடுபூமி வாழ்வை.

சரணங்கள்.

1. தேகமாம்பல மூட்டை—பல
ஜெந்துவுக்கும்நல்ல வேட்டை—அதில்
ஒகோஅநந்தம் ஓட்டை—உயிர்
ஓடிடஎத்தனை பாட்டை—இந்த வாழ்வை.

2. இன்றைக்காளுவார் நாடு—நாளை
எடுப்பர்கையிலே ஓடு—உடல்
ஒன்றுக்குதவாத கூடு—இதை
உற்றுப்பார்த்தால்வெட்கக் கேடு—புவி வாழ்வை.

3. பெண்டுபிள்ளைக்கென்ன வாட்டம்—நம்மைப்
பிடுங்கித்தின்பதில் நாட்டம்—கையில்
உண்டாகும்போது கொண்டாட்டம்—செல்வம்
ஓய்ந்தால்சகலரும் ஓட்டம்—புவி வாழ்வை.

4. இந்தஉலகத்திற் பிறந்தார்—முன்னம்
எத்தனையோபேர்கள் இறந்தார்—பெற்ற
தந்தைதாய்பாட்டரும் பறந்தார்—நாலு
தாரங்கள்போய்நம்மை மறந்தார்—புவி வாழ்வை.

5. இன்றுபல்லக்கினிற் போவார்—நாளை
எடுக்கும்ஆள்களும் ஆவார்—நரர்
என்றவர்யாவருஞ் சாவார்—மதி
ஈனர்நரகத்தில் வேவார்—புவி வாழ்வை.

6. கூத்தில்அரசனைப் போலே—வேஷம்
கொண்டவர்க்குண்டோசெங் கோலே—புவி
சாத்தியநாடக சாலை—அந்தச்
சாலையில்நாம்எந்த மூலை—இந்த வாழ்வை.

7. வண்டியும்ஓடத்தில் ஏறும்—ஓடம்
வண்டியில்ஏறும்நாள் தோறும்—நாம்
கொண்டபொருள்கள் கைம்மாறும்—வேதம்
கூறுஞ்சொல்லேநிறை வேறும்—புவி வாழ்வை.

8. எண்ணிக்கையில்லாமல் இங்கே—முன்னம்
இருந்தவரெல்லாம் எங்கே—நாமும்
நண்ணிப்போகவேண்டும் அங்கே—வேத
நாயகன்பாதம்நம் பங்கே—புவி. வாழ்வை.

உடலை வெறுத்தல்.

151. இராகம்—இந்துஸ்தான்காபி—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

உடலை நம்பாதே—மனமே.

அநுபல்லவி.

குடலுந்தசையும் எலும்பும்நரம்பும்
கொழுத்துப்பழுத்துப் புழுத்துநிரம்பும் உடலை.

சரணங்கள்.

1. இந்திரியம்மல மூத்திரம்—கசை
இரத்தம்நிறைந்த பாத்திரம்—பாச
பந்தப்பேய்வளர் க்ஷேத்திரம்—வெறும்
பவந்தநாடக சூத்திரம்—இந்த உடலை.

2. ஆசைப்பக்ஷியின் கூடு—பல
அசுத்தஞ்சேர்குப்பை மேடு—இதை
ஏசிப்போபோவென்னும் வீடு—கிட்ட
எட்டிவாவாவென்னுங் காடு—இந்த உடலை.

3. கண்ணிற்பீளைகள் வடியும்—இரு
காதிற்குறும்பி படியும்—சளி
வண்ணமூக்கில்வந் திடியும்—நல்ல
வாயும்எச்சிலாய் முடியும்—இந்த உடலை.

4. பயனின்றிவிழு மட்டை—கொடு
பாம்புகழற்றுஞ் சட்டை—போலே
உயிர்போனால்வெறுங் கட்டை—இதை
உற்றுப்பார்த்தால்லொட லொட்டை—இந்த உடலை.

5. காகம்நாய்நரி கூட்டம்—பல
கழுகுக்கும்நல்ல ஊட்டம்—கரு
மேகநிழல்போல் ஓட்டம்—இது
மெய்யல்லபொம்ம லாட்டம்—இந்த உடலை.

6. எத்தனைபேர்புவி யாண்டார்—அவர்
எல்லவருமுன்னே மாண்டார்—இங்கே
செத்தவரில்எவர் மீண்டார்—தெய்வ
சித்தம்ஒருவருந் தாண்டார்—இந்த உடலை.

7. மோடியேன்ஒருக் காலே—உடல்
முழுதும்எலும்பு தோலே—அதில்
நாடிஒடுங்கி னாலே—பின்பு
நமக்கிங்கேஎன்ன வேலை—இந்த உடலை.

8. கணவன்தெய்வமென்பாள் பாரி—அவள்
காரியத்திற்கெட்டிக் காரி—செத்த
பிணமுன்வருவாளோ நேரில்—சுகம்
பிரிந்ததற்கல்லோ ஒப்பாரி—இந்த உடலை.

9. கிருமிகட்குப கரணம்—தசை
கிழிந்துவடியும் இரணம்—சிறு
கருமமேற்கொள்ளுந் திரணம்—இது
கரணந்தப்பினுல் மரணம்—இந்த உடலை.

10. வேதநாயகன் கூறும்—சொல்லை
மீறினுல்நல மாறும்—பல
காதந்துர்க்கந்தம் நாறும்—பித்தம்
கபமலஞ்சலம் ஊறும்—இந்த. உடலை.

பண தூஷணை.

152. இராகம்—சங்கராபரணம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பணமேஉன்னுல்என்னகுணமே—தண்டம்
பண்ணினேன்சற்றும்என் கண்ணின்முன்னில்லாதே பண.

அநுபல்லவி.

மணமில்லாமத மோகங்குரோதந்துன்
மார்க்கமுமூர்க்கமும் யார்க்குமேபோதிக்கும் பணமே.

சரணங்கள்.

1. தேடிஉனைவைத்து மூடியவர்க்குநீ
தீர்க்காயுசுதருவாயோ—இனி
நாடியமன்வந்து சாடிடும்போதுநீ
நானென்றுமுன்வருவாயோ

கூடியபேர்கள் குடியைக்கெடுப்பாயே
கொல்லச்சொல்லிப்பின்னுங் காட்டிக்கொடுப்பாயே
ஓடிஓடிஅற்பரைப் போயடுப்பாயே
உத்தமரைக்கண்டால் ஓட்டமெடுப்பாயே பணமே.

2. மத்தியில்உன்னைப் படைத்ததல்லால்முன்
வரும்போதுகூடவந்தாயோ—இஷ்ட
சித்தியும்சத்தியும் நித்தியங்கைகூடச்
சிலாசாசனம்நீதந்தாயோ
புத்தியிருக்கும் இடம்விட்டுநீங்குவாய்
பொய்யும்புரட்டும் உள்ளஇடத்தோங்குவாய்
எத்திசையுங்கெடுத் துப்பழிதாங்குவாய்
ஈயாதவர்கை யகப்பட்டுத்தூங்குவாய் பணமே.

3. மண்ணில்உன்னை நரர் பண்ணினதன்றி
மனிதரைநீபண்ணினையோ—உயர்
விண்ணினைமண்ணினைப் பண்ணினோன்நேசம்
விலகச்செய்சத்துருநீயோ
எண்ணிறதான இடமெங்குமோடுவாய்
இந்திரஜாலஞ் செய்துவிளையாடுவாய்
வண்ணநரர்கள் மனக்கண்ணைமூடுவாய்
வைத்துப்புதைப்பவர் வாயில்மண்போடுவாய் பணமே.

4. வஞ்சகமாயப்பிர பஞ்சமெல்லாம்நீ
வளைத்துச்செய்வாய்கொடுங்கோன்மை—கெட்ட
நஞ்சம்நிகருனை நெஞ்சம்எண்ணுதமெஞ்
ஞானிகட்கல்லவோமேன்மை
பஞ்சமாபாதகங் கட்குநீஆலயம்
பாரில்துன்பமென்ப தெல்லாம்உன்தன்மயம்
மிஞ்சஉனையுடை யோர்க்கொழியாப்பயம்
வேதநாயகன்மே லுனக்குண்டோஜபம். பணமே.

பரஸ்திரீகமனம் விலக்கல்.

153. இராகம்—கமாஸ்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மாதரை நினையாதே—நெஞ்சே.

அநுபல்லவி.

பூதலமேல்பெரும்—பாதகமும்விப
ரீதமுமேவரும்—ஆதலினல்மறு   மாதரை.

சரணங்கள்.

1. அருமஞ்சட்பூச்சல்ல வோமுகக்காந்தி
அடிக்கடிபெண்கள்நிற மாறும்பச்சோந்தி
ஒருமையாய்அவர்களை விரும்புதல்பிராந்தி
உடற்குட்புகுந்துபார்த் தால்வரும்வாந்தி   மாதரை.

2. முன்னழகும்பின் னழகுமேபட்டு
முகஅழகானது நெற்றியிற்பொட்டு
அன்னநடையென்பது கவிஞர்கள்கட்டு
அழகுநில்லாமற் பறந்திடுஞ்கிட்டு   மாதரை.

3. மரித்திடுமாதர்கள் சுகம்அரைக்ஷணமே
மறுநிமிஷத்தில்உண் டாந்துன்பரணமே
பிரித்திடில்மலஜலம் எலும்புதோல்நிணமே
பிராணன்போனல்நரிநாய் பிடுங்கிடும்பிணமே   மாதரை.

4. மேனிமுழுதும்வெளி வேஷத்தின்தளுக்கு
மினுக்கெண்ணெய்பூசியே காட்டுவார்சளுக்கு
ஈனம்அறவேதினந் தினந்தண்ணீர்முழுக்கு
இல்லாவிடில்கப்பல் ஏற்றலாம்அழுக்கு   மாதரை.

5. இடையில்மயக்குவது சாலியன்சேலை
இருகாதில்ஜொலிப்பது தட்டான்வேலை
கடையிலேவிற்பது கொண்டைப்பூமாலை
கன்னிக்குச்சொந்தமெல் லாம்வெறுந்தோலே மாதரை.

6. கன்னியர்விழிஉயிர் பிளந்திடும்அம்பு
கனதனம்நமன்குழல் உனைக்கட்டுந்தும்பு
அன்னியமாதர்கள் விஷமெனநம்பு
அவருடன்பேசுவ தேபெரும்வம்பு மாதரை.

7. இதமாகவேமனைஞ் செய்தசிமாட்டி
இகபரம்இரண்டுக்கு மேவழிகாட்டி
இதரமின்னார்களைச் சேர்வோன்காமாட்டி
என்றைக்கும்அவனுக்கு மூத்தவள்பேட்டி மாதரை.

8. என்றுங்காமாதுரர்க்கு ரோகங்கள்நிலையே
எனும்போட்டக்கையில் வேண்டும்வேப்பிலையே
அன்றுகொண்டவன்அழிக் தால்வருங்கொலையே
அற்பசுகத்தில்வரும் ஆபத்துமலையே மாதரை.

9. கழுவிவாசனைஊட்டா விடில்கெட்டவீச்சு
காதவழிஅடிக்கும் இதுநிசப்பேச்சு
தொழும்அழகென்ப தெல்லாம்மேற்பூச்சு
தோகையர்கிழமா னல்கனவச்சு மாதரை.

10. அழகழகென்பதெல் லாம்வெறும்ஜாலம்
அணியுந்துணியும்போ னால்அலங்கோலம்
விழல்கிர்சுகத்தினை வெறுப்பதுசீலம்
வேதநாயகன் சொல் அநுகூலம். மாதரை.

இதுவும் அது.

154. இராகம்—கௌளிபந்து—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மனமேஉனக்குமகாசுகிர்தம்—மறு
மாதரையினையாதே.

அநுபல்லவி.

தினமென்சொற்படி கேட்டால்உனைத்துதி
செய்வேன்மறுத்திடில்—வைவேன்—வைவேன் மனமே.

சரணங்கள்.

1. சட்டிமுகத்தைச் சந்திரபிம்பமென்றும்—வெறும்
சதைக்கட்டிகளைத் தங்கக்கும்பமென்றும்
முட்டிக்கால்களைச் சொர்னஸ்தம்பமென்றும்—மாதர்
முன்கமலைக்குஞ் சபாக்கம்பமென்றும்
மொட்டைத்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும்பிணைத்தே
முடிந்தாயேவினை—படிந்தாயேகெட்ட மனமே.

2. உச்சிட்டத்தை அமிர்தக்கட்டியென்றும்—நாறும்
ஊத்தைவாயைப் பவளப்பெட்டியென்றும்
மச்சம்பீளை வடியுந்திட்டியென்றும்—தே
வாங்குருவை ஆபூர்வசிட்டியென்றும்
பிச்சைக்காரன்கந்தையை மெச்சிக்கொள்வதுபோல்
பிடித்தாயேபொய்யைப்—படித்தாயேகெட்ட மனமே.

3. செட்டிகளால் அல்லவோ இடையழகு—எண்ணெய்ச்
செக்கர்களால் அல்லவோசடையழகு
தட்டார்களால் அல்லவோநடையழகு—மாதர்
தம்மழகெல்லாம் பலகடையழகு
துட்டிச்சுவரில்முட்ட வெள்ளெழுத்தோநீ
துதித்தாயேபெண்ணைத்—துதித்தாயேகெட்ட மனமே.

4. சொத்தைப்பற்களை முத்தாச்சரங்களென்றும்—மிகச்
சூம்பியதோளை மூங்கில்மரங்களென்றும்
சித்ரமாகக் கமலங்கரங்களென்றும்—நாறும்
சிக்குமயிரைச் சலதரங்களென்றும்
பித்தன்போல்வர்ணித்து வேதநாயகன் அடி
பிரிந்தாயேதுன்பம்—புரிந்தாயெகெட்ட. மனமே.

இதுவும் அது.

155. இராகம்—சௌராஷ்டிரம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

பெண்ணாசையே பெருப்பித்து—அதில்
பிரமிப்பதெல்லாம் விபத்து.

அநுபல்லவி.

கண்ணாலேவலை பூட்டிஅற்பசுகம்
காட்டிப்புருஷரை வாட்டிவதைக்கும் பெண்.

சரணங்கள்.

1. கலகலெனஅசைப் பார்அவர்தண்டை
காட்டுமிருக மயிரேகொண்டை
உலகைமயக்கும் அவர்சேலைக்கெண்டை
உற்றுப்பார்த்தால்நன்மை ஏதவர்அண்டை பெண்.

2. கேவலம்அங்கமெல் லாம்பிணநாற்றம்
கிருமிநிறைமயக் கர்தலைக்கேற்றம்
ஓவியமேனி மினுக்குப்பொய்த்தோற்றம்
உள்ளேதிருப்பிப்பார்த் தால்முழுமாற்றம் பெண்.

3. கட்டிகட்டியாகக் கண்பீளைசாரும்
காதிற்குறும்பிசளி எச்சில்சேரும்
கொட்டும்வியர்வைதலைப் பேனும்ஈரும்
கும்பிநாற்றமாங் குளித்திட்டபீரும் பெண்.

4. மண்ணில்எலும்புதோல் அல்லவோமாது
மற்றதெல்லாஞ்செட்டி தட்டார்செய்சூது
பெண்ணில்லாவிட்டால் பிழைப்பவர்க்கேது
பெண்ஜெபமும்அவர் போனால்செல்லாது பெண்.

5. மண்ணிற்பரஸ்திரீயைச் சேரும்நிமித்தம்
வாழ்வுஞ்சுகமுந் தனமும்அநர்த்தம்
எண்ணில்லாத்துன்பமும் புண்களும்சித்தம்
ஈளறும்புக்கு மகோற்சவம்நித்தம் பெண்.

6. இரவிற்கூத்தாடிகள் வேஷம்எடுப்பார்
இருட்டில்எவரும் மயங்கிக்கொடுப்பார்
தரையில்மின்னார்பகல் வேஷம்தொடுப்பார்
ஜாலவித்தைசெய் துலகைக்கெடுப்பார் பெண்.

7. உண்டால்விஷம் வெட்டினாற்கொல்லுங்கத்தி
உன்னினோர்கண்டோரைக் கொல்லும்பெண்சத்தி
அண்டாமல்ஆடவர் ஓடுதல்புத்தி
அமர்வேதநாயகன் சொற்கேட்டால்சித்தி. பெண்.

உய்யும் வழி.

156. இராகம்—சங்கராபரணம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

உய்யும்வகையிது நெஞ்சமே—வேறு
செய்யும்உபாயங்கள் வஞ்சமே.

அநுபல்லவி.

மையல்தரும்ம் மலங்களோடீக்கு
ஐயன்பொற்பாதத்துக் குன்னை ஆளாக்கு உய்யும்.

சரணங்கள்.

1. நிந்தைகலந்த மூவாசையே—நாளும்
நிக்கிரகஞ்செய்அப் பசாசையே
எந்தவிதத்திலு மாசையே—ஒழித்
தென்றென்றுஞ்செய் தெய்வபூசையே உய்யும்.

2. நானெனதென் றபிமானமே—மிக
நாட்டுவது மதியீனமே
ஏன்உனக்கிந்த அஞ்ஞானமே—நீதான்
என்றுஞ்செய்வாய் ஜெபத்தியானமே உய்யும்.

3. பெண்டுபெண்ட பதார்த்தமே—பெரும்
பீடையாம்அந்தச் சங்கார்த்தமே
கொண்டஅறந்தான் யதார்த்தமே—அதைக்
கூடில்உண்டாம் பரமார்த்தமே உய்யும்.

4. மையல்மிகுந்து கெடாதே—புவி
வாழ்வென்பது வெறும்சூதே
நையும்மெய்யன்பு விடாதே—வேத
நாயகனை நிதம்ஓதே. உய்யும்.

நெஞ்சொடு பிணங்கல்.

157. இராகம்—அசாவேரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அநுதினம்இந்தப்படி—உன்னுடன்போர்கொடுக்க
யாராலாகும்நெஞ்சே.

அநுபல்லவி.

கனபக்தரோடுநள்ளாய்—கர்மானுபந்தந்தள்ளாய்
தினமும்என்னுரைகொள்ளாய்—சீச்சி இதென்னபிள்ளாய்
அநுதி.

சரணங்கள்.

1. அனந்தமுறைநான் சொல்லக்கேளாய்
அகந்தை அழியாயோ
தினந்தினமும் நீபுரிந்திடுந்துற்
செய்கைகள் ஒழியாயோ—நீ
நினைந்ததே திடமா—உன்னால்
நிதமுஞ் சங்கடமா
சினந்தகவலைக்கு நீ இருப்பிடமா
செய்வதெல்லாம் ஹடமா அநுதி.

2. படித்ததனிவே தந்தான்சொல்லிய
படிநீ நடவாயோ
கடித்தவிஷம் ஒப்பாகியவினையின்
கடலைக் கடவாயோ—நீ
பிடித்ததே பிடியா—ஆசைப்
பேயுன்னிடங் குடியா
உடுத்தமாயைக்கு நீமிதியடியா
உன்தொழில் இப்படியா அநுதி.

3. கடந்தமேலோர் பகர்ந்தமொழியைக்
கனவினு மதியாயோ
நடந்தபொய் யாகியவழிநீங்கி
நல்வழி மிதியாயோ—நாம்
அடைந்தஉடல் சதமா—புவிவாழ்
வானது சாசுவதமா
தொடர்ந்துவேத நாயகன்ஹிதமாய்ச்
சொல்லியுமே மதமா. அநுதி.

துர்க்குணம்போன்ற நற்குணங்கள்.

158. இராகம்—தன்னியாசி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

செய்யவேண்டுமானால்நீ அநுதினம்
செய்—செய்—செய்—மனமே.

அநுபல்லவி.

ஐயோவெறுத்தாய் நற்செய்கைகளையே
ஆகையிற்பின்சொலுந் துர்ச்செய்கைகளையே செய்ய.

சரணங்கள்.

1. எதிர்உதவிகருதி ஈயாலோபம்
ஈனர்கள்காற்றடிக் கினும்அதில்சோபம்
வதிதீவினைமேல் தீராக்கோபம்
வருவதுவரட்டும் இப்படிப்பாபம் செய்ய.

2. பரன்அடிமீதில் அடங்காமோகம்
பலதெய்வங்களைப் பணியாத்துரோகம்
இரவும்பகலும்புண் ணியந்தன்னில்இராகம்
இப்படியேதான் பாபம்அநேகம் செய்ய.

3. பலருக்கும்உதவிசெய் வதில்பலவந்தம்
பரஸ்திரீக்கிடம் ஈயாதநிர்ப்பந்தம்
தலமிசைபிறர்க்கிடர் செய்வதில்மந்தம்
தளராதிவ்வகை தோஷம்அனந்தம் செய்ய.

4. பொய்கொலைகளவுகள் செயஅறியாமை
புனிதர்போல்நாம்இலை யென்னபொறுமை
மெய்விலகியஅவ துறுதராமை
மேன்மேல்இப்படி யேபலதீமை செய்ய.

5. தற்குணந்துர்க்குணம் எனச்சொலும்அசத்தியம்
தன்காரியம் பேணுதஅபத்தியம்
நற்கதிபெறுவதில் ஒழியாப்பைத்தியம்
நானிலத்திவ்வித மானதுஷ்கிருத்தியம் செய்ய.

6. நன்மைதின்மைகள்மேல் காமக்குரோதம்
நாளும்அச்செய்கை யிலேபிடிவாதம்
தன்மநிமித்தம்சர்வ லோகவிரோதம்
தளராதிவ்வா றேஅபராதம் செய்ய.

7. ஆட்கொள்வேதநாயகன் பாதமுத்தாரம்
அணியெனஉனக்குரைத் தேன்சவிஸ்தாரம்
கேட்கிலைஆதலிற் கொடுத்தேன்உத்தாரம்
கெட்டசெய்கைகள்உன திஷ்டப்பிரகாரம். செய்ய.

மனவஞ்சகத்தைப்பற்றி.

159. இராகம்—பந்துவராளி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

புரட்டெல்லாம்எங்கே படித்துக்கொண்டனை
புகலுவாய் மனமே—இந்தப்.

அநுபல்லவி.

முரட்டுமார்க்கம் சென்றிழைகிறாய்—அனு
முனையின்உள்ளும்நீ நுழைகிறாய்—இந்தப் புரட்.

சரணங்கள்.

1. பொருளைத்தந்தவன் அருளைமறந்து
பொருளுக்கே உபசாரம்—செய்யும்
மருளர்போல்அற்பப் பொருளைவிரும்பி
வான்பரன் உபகாரம்—தன்னை

மறந்தாய்—என்னைத்—துறந்தாய்—பொன்னைச்
சிறந்தாய்—பின்னைப்—பறந்தாய்—பாரில்
உருவில்லாமல் தேரோட்டுகிறாய்—பானு
உதயம்இரவிற் காட்டுகிறாய்—கன
இருள்கொள்பாசத்தில் மாட்டுகிறாய்—நாளும்
என்னைப்பம்பரம் ஆட்டுகிறாய்—இந்தப் புரட்.

2. மண்டலந்தனில் கண்டபொருளெலாம்
வண்மையென்றுநீ குறித்தாய்—பிர
சண்டஆசைக்கள் உண்டதாலேநீ
தலைமயங்கியே வெறித்தாய்—தனத்
தாசி—எனப்—பேசி—வினை
பூசி—னையே—சீச்சீ—பார
அண்டங்களைக்கை அடக்குகிறாய்—கால்போல்
ஆழ்கடல்மீதும் நடக்குகிறாய்—பல
எண்டருவின்னுங் கடக்குகிறாய்—புண்யம்
என்றால்எழாமற் கிடக்குகிறாய்—இந்தப் புரட்.

3. என்னசொல்லினும் உன்னல்செய்யாயுனக்
கேனிந்தத்தலை யரட்டை—நாளும்
முன்னமேனுபோ பின்னஞ்செய்கிலை
மூளுந்தீவினைத் திரட்டை—இது
மோசம்—எய்தும்—நாசம்—லவ
லேசம்—விசு—வாசம்—இன்றி
அன்னம்போலெங்கணும் பறக்கிறாய்—கல்லின்
ஆவிடத்தும்பால் கறக்கிறாய்—சுக
நன்னலந்தனைத் துறக்கிறாய்—வேத
நாயகன்சொல்லை மறக்கிறாய்—இந்தப். புரட்.

மனமயர்கம்.

160. இராகம்—வசந்தா—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மயங்கிறாய்மனமே—ஐயோவீணே.

அநுபல்லவி.

மயங்கிறாய்மனமே—வாழ்வுசொப்பனமே
மாறுமல்தினமே—ஐயோவீணே மயங்.

சரணங்கள்.

1. ஏகனைமோக்ஷத்—தியாகனைக்கருணைப்பிர
வாகனைப்பணியாமல்—ஐயோவீணே மயங்.
2. எண்ணியபெரியோர்—நண்ணியபொருளாம்
புண்ணியம்புரியாமல்—ஐயோவீணே மயங்.
3. நேயம்உள்ளோர்கள்—தாயகன்வேத
நாயகனைத்தொழாமல்—ஐயோவீணே. மயங்.

கால தூஷணம்.

161. இராகம்—தர்பார்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஓகோகாலமே-உன்போல்எவர்க்-குண்டிந்திரஜாலமே.

அநுபல்லவி.

போகமாகவேஅண்டம் பூவெல்லாமேய்வாய்
பூனைபோலிருந்துநீ புலியைப்போற்பாய்வாய் ஓகோ.

காலனங்கள்.

1. ஊரெல்லாந்தூங்கினும் உனக்கில்லைதூக்கம்
ஓயாமலோடுவா யுனக்குண்டோதேக்கம்
ஆர்கெட்டால்உனக்கென்ன அறியாய்நீநோக்கம்
அதிகவட்டிகள்கொடுப் பவர்க்குன்மேல்ஏக்கம் ஓகோ.

2. பாலரைக்கிழவராய்ப் பண்ணியேகெடுப்பாய்
பகைமதன்ஜெபம்நட வாமலேதடுப்பாய்
காயிரண்டுடையார்க்குக் கோலொன்றுகொடுப்பாய்
காலனுக்குயிரெல்லாங் காட்டியேவிடுப்பாய் ஓகோ.

3. ஆயுதமில்லாமல் யாவையும்அறுப்பாய்
அழுதாலுந்தொழுதாலும் அகன்றெம்மைவெறுப்பாய்
சாயுந்திராசுபோலே சகலமும்நிறுப்பாய்
சகலஉயிரையுஞ் சட்டியிலிட்டுவறுப்பாய் ஓகோ.

4. கல்லைப்போல்உடம்பையும் வில்லைப்போல்வளைப்பாய்
கணந்தினம்மதிவாரம் ஆண்டெனக்கிளைப்பாய்
வில்லைப்போல்வதனத்தைச் செல்லைப்போல்துளைப்பாய்
விங்கழகியர்க்குத் தேவாங்குருவிளைப்பாய் ஓகோ.

5. தாக்கம்உற்றவர்க்குநீ தொலையாமற்கிடப்பாய்
சுகமுள்ளபேர்க்குநீ துரிதமாய்நடப்பாய்
விக்கலும்இருமலும் வேதையுங்கொடுப்பாய்
மிஞ்சுங்கருமயிரைப் பஞ்சுபோற்கெடுப்பாய் ஓகோ.

6. மலைகள்மண்டபங்களை வலிமையாய்இடிப்பாய்
வாரிஎழுகடலும் வற்றிடக்குடிப்பாய்
தலைதடுமாறநீ தான்கொள்ளைஅடிப்பாய்
தனிவேதநாயகன் தயையாலேநடிப்பாய். ஓகோ.

உத்தியோக சம்பந்தக் கீர்த்தனைகள்.

நியாய பரிபாலனஞ்செய்ய வரம் வேண்டல்.

162. இராகம்—சாவேரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நானேபொதுநீதி—தானேசெலுத்திட
நல்வரம் அருள்கோனே.

அநுபல்லவி.

தானேயாகிய சாக்ஷாத்காரமே
தேனேஅமுதமே திவ்யஞானசாரமே நானே.

சரணங்கள்.

1. வட்டஉலகில்யாரும் பொதுவில்அநுபவிக்கும்
மழைகால்வெயில்பூதாதி போலவே
இஷ்டர்அநிஷ்டர்தமர் எளியர்செல்வர்பெண்பூமான்
என்னும்பேதம்உன்னுமல் ஏலவே
திட்டமாச்சரிநீதி செலுத்தலின்மனம்நாட்டிச்
சிறியவழக்கும்பெரு வழக்கெனத்திண்ணம்நீட்டி
சட்டசாஸ்திரங்கள்மிக உணர்ந்தறிவினைத்திட்டி
சகலஉயிர்களும்என் தன்னுயிர்போல்பாராட்டி
சிட்டபரிபாலன னெனுமுடிசூட்டித்
தீயர்மொழிபுகாமற் செவிவழிபூட்டிக்
கொட்டஞ்செய்துட்டர்கண்ணில் விரலைவிட்டாட்டிக்
கூகூஎனப்பொய் கதறும்படிமாட்டி நானே.

2. அருணன்சந்திரனிலை நீங்கினுந்தரைமேல்கிழ்
ஆயினும்அறத்தைநான் விட்டாமல்
வருணன்போற்பொருள்மாரி வழக்கர்பெய்யினும்அதை
வாங்கயாசகன்போற்கை நீட்டாமல்

வரும்வழக்கர்மனத்தை வன்சொற்களாற்சுடாமல்
மற்றைக்கிழ்உத்தியோகஸ்தர் வம்புக்கிடங்கொடாமல்
அருமடியால்வழக்கா ராய்ச்சியில்பின்னிடாமல்
அப்பன்பாட்டன்சொன்னாலும் அறநெறிகைவிடாமல்
தருமதேவதைஞாய ஸ்தலந்தனில்நடிக்கத்
தப்புச்சாக்ஷிகள்கிடு கிடெனவேதுடிக்க
இருமையகல்அநீதி யேஓட்டம்பிடிக்க
இலஞ்சம்வாங்கிகள்வெட்கத் தால்உயிர்மடிக்க நானே.

3. அந்தவிலங்குமுடங் கூன்குருடுமைமுத
லானஜென்மம்வராமல் தடுத்தாயே
முந்தமாவிடஜென்மந் தந்ததுமன்றிப்பின்னும்
முன்சிபதிகாரமுங் கொடுத்தாயே
இந்தஉபகாரத்தை இதயத்தெழுதித்தேக்கி
எவர்க்கும்பெரியவனு னெனும்அகங்காரம்நீக்கி
நந்தாவிளக்கம்போல் நவையிருளினைப்போக்கி
நான்செய்தநீதிநூற்கென் நடையைத்திட்டாந்தமாக்கித்
தொந்தமெனவேவினை யாடிஉண்டுதூங்கிச்
சுகஉடலம்வளர்க்குஞ் சோம்பினைநீங்கி
விந்தைதன்முயற்சியில் மேன்மேல்ஓங்கி
வேதநாயகன்நல்லோன் எனஇசைதாங்கி. நானே.

துர்வழக்காளிகளைப்பற்றி.

163. இராகம்—சௌராஷ்டிரம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

இந்தவழக்குக்கெல்லாம் நாம்தானு—கோர்ட்டில்
வந்தவன்எல்லாம்நமக் கெஜமானு.

அநுபல்லவி.

நந்தன்வலியச்சண்டை பிடித்தானும்—அந்த
நாகனைத்திட்டிஅவன் அடித்தானும் இந்த.

சரணங்கள்.

1. தந்தைதுர்மார்க்கஞ்செய்து கெட்டானும்—பிள்ளை
தாரங்களைத்தெருவில் விட்டானும்
முந்தஅதிகக்கடன் பட்டானும்—நிலம்
முழுதுந்துர்விநியோகம் இட்டானும் இந்த.

2. அண்ணன்தன்தம்பிகளை வெறுத்தானும்—அவர்க்
காஸ்திபாகங்கொடாமல் மறுத்தானும்
கண்ணான்வயலைப்பொன்னன் அறுத்தானும்—கடைக்
காரன்கெட்டசரக்கை நிறுத்தானும் இந்த.

3. கனைப்பூவந்திமகன் கொய்தானும்—அதைக்
கண்டுகுருடன்அம்பால் எய்தானும்
ஜெகமிசைஊமையனும் வைதானும்—அதைச்
செவிடன்கேட்டுநகை செய்தானும் இந்த.

4. துங்கன்வாதியைக்கண்டு சிரித்தானும்—சிங்கன்
தும்மிஇருமிநெட்டி முரித்தானும்
தங்கன்இரண்டுகையும்விரித்தானும்—அந்தச்
சாந்தனுந்தன்முகத்தைச் சுரித்தானும் இந்த

5. கரமிலான்வாதியைப் பிடித்தானும்—இரு
காலிலான்உதைத்துதைத் திடித்தானும்
சிரமில்லாதவன்கடித் தடித்தானும்—பதம்
செப்பும்வேதநாயகன் படித்தானும். இந்த.

உத்தியோக சங்கடம்.

164. இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அப்பாஇதென்ன அதிகாரம்—ஐயோ
எப்போதும்பக்திசெய்ய இல்லையேநேரம்.

அநுபல்லவி.

சுப்பையரோ அபத்தமூட்டை—அந்தச்
சுந்தரையர்வழக்கிலே தொள்ளாயிரம்ஓட்டை
அப்பையர்கற்பிப்பார் பொய்ச்சீட்டை—அந்த
அனந்தையர்கட்டுவார் ஆகாசக்கோட்டை அப்பா.

சரணங்கள்.

1. சிலர்கேட்பார் கற்பகச்சோலை—வேறு
சிலர்கேட்பார்நமன்அறு காமலோலை
பலர்கேட்பார் நாறுபுலிப்பாலை—அல்லும்
பகலும்உலகில்நமக் கிதுதானுவேலை அப்பா.

2. அண்டப்புரட்டன் அந்தவாதி—அகி
லாண்டப்புரட்டன்அப்பா அவன்பிரதிவாதி
சண்டப்பிரசண்டன் நியாயவாதி—நாளும்
சகஸ்திரப்புளுகன்சாக்ஷிக் காரனெனும்கியாதி அப்பா.

3. எப்போதும் பொய்வழக்கர்கூட்டம்—அவர்க்
கிந்திரலோகங்கிடைத்தாலும் இன்னமுந்தான்வாட்டம்
தப்புச்சாக்ஷிகள் வாய்நீட்டம்—பொய்ச்
சத்தியம்ஆனையென்றால் அவர்க்குக்கொண்டாட்டம் அப்.

4. பேராசைக்காரன் குப்பன்செட்டி—அவன்
பிரமாதிகளிடத்தும் வாங்குவான்வட்டி
சோரன்வழக்கில் சிங்கக்குட்டி—இவர்
சூதால்வேதநாயகன் பதந்தொழஅட்டி. அப்பா.

இதுவும் அது.

165. இராகம்—புன்னாகவராளி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

போதும்போதும்உத்தியோககனமே—இதில்
ஏதுசுகம்நமக்குமனமே.

அநுபல்லவி.

ஓதக்கடலின் அலைக் கோய்வுண்டோ ஆரவாரம்
வேதநாயகன்நாமம் விளம்பஉண்டோநேரம் போதும்.

சரணங்கள்.

1. சிலர்நிலவழக்குகள் கொடுப்பார்—வேறு
சிலர்பணவழக்குச்செய் தடுப்பார்
பலரும்நம்முடன்சண்டை தொடுப்பார்—அல்லும்
பகலும்நம்பிராணனை எடுப்பார்
உலகில்வழக்கிழந்தோர் ஊரெங்குந்தூற்றுவார்
நலமில்அப்பீல்கோர்ட்டார் நந்தீர்ப்பைமாற்றுவார் போது.

2. ஒருவன்கேட்பான் அளகாபுரியை—வேறு
ஒருவன்கேட்பான் மேருகிரியை
ஒருவன்கேட்பான் அருணன்பரியை—வேறு
ஒருவன்கேட்பான் வெள்ளைக்கரியை
நரர்பக்ஷந்தீர்த்தால்விண் ணாட்டோர்க்குமனஸ்தாபம்
சுரர்பக்ஷந்தீர்ப்புச்செய்தால் துஷ்டநரர்க்குக்கோபம்
போதும்.

3. எந்தநேரமும் ஓயாவேலை—இதில்
என்னபெற்றோம் முத்துமாலை
அந்தஉத்தியோகமே ஆலை—அதில்
அகப்பட்டநாம் கரும்புபோலே
சந்ததமும்உழைத்துந் தணிந்ததுண்டோக்ஷாமம்
இந்தக்கூழுக்குத்தானா இருபதுபட்டாகிராமம் போதும்.

4. எழுதினெழுதினென்ன கிரீடம்—பெற்றோம்
இங்கிதம்தெரியார் நிர்மூடம்
பழுதுசொல்வதிவர்க்குப் பாடம்—பஞ்ச
பாதகங்களுக்கிவர் பீடம்
அழுதாலும்தொழுதாலும் அவர்துர்க்குணம்போமோ
கழுதைக்குவாழ்க்கைப்பட்டுக் கடிஉதைக்கஞ்சலாமோ
போதும்.

பெரியதுரையாகிய கடவுளுக்கும் மனுஷத்துரைகளுக்கும் உள்ள பேதம்.

166. இராகம்—சௌராஷ்டிரம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அந்தப்பெரியதுரைக்—கிந்தத்துரைகள்சரியா
மூடமனமே
விந்தைப்பொன்னுக்குநிகர்—நிந்தைக்குரியகரியா.

அநுபல்லவி.

இந்தப்புவியில்நமைச்—சொந்தப்பொருளாச்செய்து
தந்தைக்குநிகராகச்—சிந்தைக்குள்உறையும் அந்த.

சரணங்கள்.

1. அந்தத்துரைநாம்செய்யும் எந்தப்பிழைகளையும்
இரக்கமின்றி [பொறுப்பான்
இந்தத்துரைநாம்செய்யும் எந்தப்பிழைக்கும்தலைஅறுப்பான்
வேலைகொள்ளாமல்
அந்தத்துரைதான்நமக் கெந்தப்பொருளுந்தந்துநிறுப்பான்
வேலைவாங்கியும்
இந்தத்துரைநமது சொந்தப்பொருளையுமேமறுப்பான்
விளையாட்டாக

அந்தத்துரைஉலகம் அமைத்தளிந்தழிப்பான்
இந்தத்துரைகந்தலை இரண்டாகக்கிழிப்பான்
அந்தத்துரைதனிமை யாய்ப்பகைஒழிப்பான்
இந்தத்துரைபடைகள் இருந்துமேவிழிப்பான் அந்த.

2. அந்தத்துரைவாகன மின்றிஅண்டங்களெல்லாம்கடப்பான்
முடவன்போலே
இந்தத்துரைவாகனம் இல்லாவிட்டால்விழுந்துகிடப்பான்
எக்காலமுமே
அந்தத்துரைதானென்றும் அருந்தாமல்நமக்கன்னம்
சோறுங்கறியும் படைப்பான்
இந்தத்துரைதான்நமக் கீயாமல்தன்வயிற்றில்அடைப்பான்
பலவகையில்
அந்தத்துரைதான்நமக் கனுதினம்உழைப்பான்
இந்தத்துரைதான்நம்மை ஏவல்கொண்டுபிழைப்பான்
அந்தத்துரைஎன்றைக்கும் அழிவின்றித்தழைப்பான்
இந்தத்துரையைஇனி இயமன்வந்தழைப்பான் அந்த.

3. அந்தத்துரைசகல அந்தரங்கங்களையுந்தெரிவான்
குருடன்போலே
இந்தத்துரைஉலகில் ஏதுந்தெரியாமலேதிரிவான்
துஷ்டரையெல்லாம்
அந்தத்துரைஅடக்கி முந்தச்சிஷ்டருக்கருள்சொரிவான்
பொய்யரையெல்லாம்
இந்தத்துரைஉயர்த்தி வந்தநல்லவர்க்கிடர்புரிவான்
சத்தியமாக
அந்தத்துரைதான்சுத்த அமலசொரூபி
இந்தத்துரைஉலகில் இணையில்லாப்பாபி
அந்தத்துரைவேதநா யகன்மனவியாபி
இந்தத்துரைஎவர்க்கும் ஈயாதலோபி. அந்த.

கோட்சொல்லும் உத்தியோகஸ்தர்களைப்பற்றி.

167. இராகம்—அசாவேரி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

எந்தநாளிலுந்தர்மமேஜெயம் என்மயங்குகிறாய்—பெண்ணே.

அநுபல்லவி.

நிந்தனைபலர் கூறட்டும்—அவர்
நினைவெல்லாம்நிறை வேறட்டும்—பின்பு
சிந்தனை தடுமாறட்டும்—அவர்
சிரிப்பார்சிரித்து நாறட்டும்—பெண்ணே எந்த.

சரணங்கள்.

1. எரிகிறவீட்டில் பிடுங்குவதுலாபம்
என்றுசொல்வார்அந்த வண்ணமே
பெரியகோட்சொல்லிநம் உத்தியோகத்தைப்
பிடுங்குவதிவர் எண்ணமே
சரியிவர்எண்ணம் முடிக்கட்டும்—லஞ்சம்
சர்வகொள்ளைகள் அடிக்கட்டும்—உண்மை
துரைமகன்கண்டு பிடிக்கட்டும்—அந்தத்
துஷ்டரைடஜன் அடிக்கட்டும்—பெண்ணே எந்த.

2. வரும்இடரெல்லாம் வரட்டும்நாம்அதில்
வருத்தங்கொண்டென்ன சாரமே
சருவமூடர்கள் வாழும்நாட்டினில்
சாதுக்கட் கபசாரமே
துரைமகன்நம்மைக் கெடுக்கட்டும்—அந்தத்
துஷ்டர்க்குத்தியோகங் கொடுக்கட்டும்—அவர்
தரையில்கெட்ட பேரெடுக்கட்டும்—பின்பு
தம்பிமார்களை முடுக்கட்டும்—பெண்ணே எந்த.

3. வல்லவனுக்குப் புல்லும்ஆயுதம்
வாழ்வதுநமக் கருமையா
நல்லவர்க்கிது காலமா இங்கு
நாமிருப்பது பெருமையா
கல்லில்நார்இவர் உரிக்கட்டும்—அவர்
காலில்விலங்கு தரிக்கட்டும்—கண்ட
எல்லவருமே சிரிக்கட்டும்—மிக
என்சொல்அப்போது சரிக்கட்டும்—பெண்ணே எந்த.

4. கோளும்பொய்களும் கூறட்டும்நாய்
குலைத்துநத்தம் பாழாகுமா
மூளும்சூரியன் ஒளியைக்கையினால்
மூடமறைந்து போகுமா
நீளுந்தீயர்கள் குதிக்கட்டும்—அவர்
நெஞ்சில்வஞ்சகம் பதிக்கட்டும்—நமை
நாளுமே அவமதிக்கட்டும்—வேத
நாயகன்சிக்ஷை விதிக்கட்டும்—பெண்ணே. எந்த.

சுவாமியை நினைக்க நேரமில்லையென்று முறையிடல்.

168. இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நினைப்பதெப்போது நெஞ்சே—ஐயன்பதத்தை
நினைப்பதெப்போது நெஞ்சே.

அநுபல்லவி.

தனத்தையும்மாதர்பௌ—வனத்தையும்உத்தியோக
கனத்தையும்எண்ணிப்பல—தினத்தையும்கழித்தால் நினை.

சரணங்கள்.

1. பாட்டிலும்பலவினை—பாட்டிலும்தர்விஷயக்
காட்டிலும்புத்திதனை—நாட்டிநாள்கழித்தால் நினை.

2. தாரத்தைப்பிள்ளைகள்சம்—சாரத்தைஎண்ணித்தர்வியா
பாரத்திலேநமது—நேரத்தைக்கழித்தால் நினை.

3. தரைக்குள்ஒருசாண்குக்ஷி—இரைக்காகவெள்ளைக்காரத்
துரைக்குக்கைகட்டிச்சாகும்—வரைக்கும்நாம்
உழைத்தால் நினை.

4. பாருக்குள்வரும்ககஷிக்—காரர்க்கும்பின்னும்இந்த
ஊருக்கும்உழைத்துநம்—வீரத்தைக்குலைத்தால் நினை.

5. தொண்டைகிழித்துக்கொண்டு—சண்டைசெய்யும்
வக்கீல்கள்
அண்டையில்இருந்துநம்—மண்டையைஉடைத்தால் நினை.

6. ஞாலத்தில்பெண்கள்செய்யும்—சாலத்தைநம்பிஅவர்
மூலத்திலேநமது—காலத்தைக்கழித்தால் நினை.

7. உழக்கில்தெற்குவடக்கு—கிழக்குமேற்கென்றுசொல்லும்
வழக்கர்பெருஞ்சமுத்திர—முழக்கத்திலிருந்தால் நினை.

8. வேதநாயகன்திருப்—பாதங்களைமறந்து
பூதஉடல்வளர்க்கக்—காதங்கள்அலைந்தால். நினை.

உத்தியோகத்தை வெறுத்தல்.

169. இராகம்—மோகனம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இந்த உத்தியோக மென்னபெரிதா—நெஞ்சே
இதுபோனால் நாம் பிழைப்பதரிதா.

அநுபல்லவி.

எந்தஇடம்போனாலுங் கந்தப்பொடிவாசிக்கும்
அந்தவிதமாய்நம்மை அகிலமெல்லாம்பூசிக்கும் இந்த.

சரணங்கள்.

1. நல்லபிரபுக்களெல்லாம் நாட்டைவிட்டேஅகன்றார்
ஞானசூனியரெல்லாம் நமக்கதிபதியென்றார்
இல்லாததோஷம்நம்மேல் எடுத்தவர்முடிகின்றார்
இரவியினுங்களங்கம் இருக்குமென்பகன்றார் இந்த.

2. ஆகாதகாலம்இதில் அசடர்தலைஎடுத்தார்
அருங்குணசீலர்கள் அதிகாரங்கைவிடுத்தார்
போகாமற்கோளரும் பொய்யரும்வந்தடுத்தார்
பூவிற்றகடையிலே புல்லுவிற்கத்தொடுத்தார் இந்த.

3. இந்தஉலகுக்கெல்லாம் இவரேஅதிபதியா
இவருக்குழைக்கநமக் கென்னதலைவிதியா
அந்தமாகவேபடி அளப்பதிவர்பொதியா
ஆயிரந்தொழிலும்நாம் அறியாதசங்கதியா இந்த.

4. பாரில்இவரைக்கண்டோ படித்திட்டோம்பலபாடை
பட்டதற்கென்னதந்தார் பாக்கியம்கூடைகூடை
ஊரில்உத்தியோகம்போனால் ஒழியும்பிடித்தபீடை
உயர்வேதநாயகன் உதவுவான்அன்னம்ஆடை. இந்த.

துன்பத்துக்கு அஞ்சாமை.

170. இராகம்—முகாரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னவந்தாலும் மனமே—ஐயன்
இருக்கையில் என்னவிசனமே.

அநுபல்லவி.

மன்னர்பகைக்கில்லுயிர்—தன்னைவதைப்பர்வே
றென்னசெய்வார்நிதம்—பன்னரும்இடர்கள் என்ன.

சரணங்கள்.

1. உத்தமமான சஞ்சீவி—கையில்
உடையவரைக்கொல்லுமோ நாவி
அத்தனைநம்பும் மேதாவி—தன்னை
அலைக்குமோதுயரமு மேவி
கத்தனைமறந்தவர்—சித்தமேகவலைகள்
வைத்தபாத்திரமாகும்—நித்தமும்துன்பம் என்ன.

2. சடமுகாவுடன் ஓடை—அரு
கிருக்கையில்என்செய்யுங் கோடை
மாடகூடகோபுர மேடை—தனில்
வசிப்பவர்க்குண்டோகுளிர் வாடை
தேடரியபுண்ணியபொற்—பீடம்அமர்ந்தன்பெனும்
கிரீடந்தரித்தோர்க்கின்பம்—நாடகம்செயும்நோய் என்ன.

3. ஓதரும்தேவதா பத்தி—நாளும்
உலகில்யாவையும்வெல்லும் சத்தி
போதமுடன்அதுவே முத்தி—அதில்
புருஷார்த்தங்களெல்லாம் சித்தி
வேதநாயகன்பத்தர்—மீதடருந்துன்பங்கள்
ஆதவன்முன்பனிபாம்—ஆதலில்துயரம். என்ன.

பிறர்மேற் குறைகூறாமை.

171. இராகம்—பைரவி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஒருவர்மேலுங்குறைநீ கூறாதே—திரு
உளச்செயற்காப்பிறரைச் சீறாதே.

அநுபல்லவி.

வருவதுவந்தொழிய மாறாதே—கரு
மஞ்சுக்கிணைகிருபேசன்—கஞ்சக்கழல்மறந்து
வஞ்சகக்கடலில்விழும்—நெஞ்சக்குரங்கேநீ ஒருவர்.

சரணங்கள்.

1. துன்பம்என்பதெவர்க்கும் சுதந்தரமே—அதைத்
தொலைப்பதற்குண்டோஒரு தந்திரமே
இன்பம்உற்றவரெவர் நிரந்தரமே—பிறர்
இடிக்கவந்தாலுங்கட்டி—அடிக்கவந்தாலும்பழி
முடிக்கவந்தாலும்உயிர்—மடிக்கவந்தாலும்நீ ஒருவர்.

2. பொறுமைஎக்காரியமும் சாதிக்குமே—அதைப்
பூண்டவர்க்கேசுகம் ஆதிக்கமே
மறுமையின்துயரத்தைப் பேதிக்குமே—மிக
மகிழ்ந்தபோதிலும்துயர்—நிகழ்ந்தபோதிலும்பிறர்
புகழ்ந்தபோதிலும்உனை—இகழ்ந்தபோதிலும்நீ ஒருவர்.

3. மற்றவர்தாம்செய்யினும் பெருந்தீங்கு—அதை
மனதிற்கொள்ளாதிருப்பதே பாங்கு
குற்றமாகியவழி தனைநீங்கு—மிகக்
கோத்தபலபுவனம்—காத்தபரன்அடியை
ஏத்தும்வேதநாயகன்—வார்த்தையின்படிநீ. ஒருவர்.

பரிதான கண்டனம்.

172. இராகம்—சௌராஷ்டிரம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சீச்சிநீர் லஞ்சம்வாங்கல் ஞாயமாமோ—அதனால் உமைச்
சேர்ந்ததரித்திரம் விடிந்துபோமோ.

அநுபல்லவி.

விச்சினும்வின் பகட்டுப்—பேச்சினும்பணம்வாங்கும்
தேர்ச்சியுடையவிளைப்—பூச்சிலுப்பவரே சீச்சீ.

சரணங்கள்.

1. வரவேண்டியகடனை வகையுடன்கேட்டுவாங்கக்கூசிப்
பலரிருக்க
வலியநீர்கேட்டுவாங்க மனம்எப்படிவந்ததோசீசீ
உலகில்நீங்கள்
பரவியபெருந்தவம் பதினாயிரம்வருஷம்ஊசி
முனையில்நின்று
பண்ணினும்போமோ அந்தப்பாவம்ஒருமுந்திரிவாசி
இலஞ்சந்தனைக்
கரம்வாங்கினோர்கள் தந்தோர்க்குப்பாதகராசி
கள்ளர்க்கும்வேண்டும் நடுஇரவமாவாசி
இரவும்பகலும் உமக்கேஏகராசி
எவரையும்மயக்கிடும் நிர்புருஷதாசி சீச்சீ.

2. தனதுகேடறியாமல் சகலர்க்கும்சாஸ்திரஞ்சொல்லும்பல்லி
கழுநீர்விழுந்து
சாகுதல்போல யாவுந்தெரிந்தமகிமைக்கொத்துமல்லி
ஆகியநீங்கள்
மனமயங்கும்எளியரிடம் வாங்கலாமோதனம்இல்லிக்
குடநீர்போலே
வாழ்வுந்தனமுங்கெட்டுத் தாழுமென்பதுள்ளங்கைநெல்லி
ஆகையால்வழை

ஜனம்அழவாங்கிடுந் தனம்உயிர்கொல்லி
சாய்க்குமேஅதுவாழ்வின் வேரினைக்கெல்லி
தினமுமேஅடிக்கிறீர் நீர்ஜெகஜல்லி
திருட்டுத்தொழில்நீங்கள் ருத்திராக்ஷப்பில்லி சீச்சீ.

3. இழிவுக்காலயமான உமையஃ்டமச்சனிபற்றுதோ
பொல்லாத்துஷ்டர்நீர்
என்றுசனிபிடிக்க அஞ்சிறும்பாதகஞ்சுற்றுதோ
புண்ணியங்கைவிட்டு
வழிகெட்ட உங்களுக்கு வளநிதியாவுமேவற்றுதோ
ஒருசாண்கும்பி
வளர்த்திட உங்களுக்கு வருமாதச்சம்பளம்பற்றுதோ
குண்டோதரன்போல்
ஒழிவில்உம்முதரந் தூராப்பெருங்குழியா
உம்மாற்சகலஉத்தி யோகர்க்கும்பழியா
விழியவியாதோஉமக் கென்னகெட்டசுழியா
வேதநாயகன்உரைப்பது வீண்மொழியா. சீச்சீ.

இதுவும் அது.

---

173. இராகம்—சங்கராபரணம்—சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

ஏதுக்குவாங்கிறீர் லஞ்சம்—உமக்
கிதைவிடவேறுண்டோ பஞ்சம்.

அநுபல்லவி.

வாதுக்குவீணே வழக்குரைபேசி
வாங்கிறீர்என்ன பிழைப்பிதுசீசீ ஏதுக்கு.

சரணங்கள்.

1. நீசப்பொருளினை ஆசைப்பட்டேநல்ல
நீதியை நீக்குகிறீர்—ஐயோஅபக்
கியாதியைத் தூக்குகிறீர்—உமக்கும்பொய்த்
தாசிக்குமேஎன்ன பேதம்—நீர்தான்
சாதிப்பதென்ன பிரமாதம்—பிறர்
காசுக்கேன்இந்த விவாதம்—அப்பு
காத்தான்முதலோர்க்கு நீர்முதற்பாதம் ஏதுக்கு.

2. மணமுமலரும்போன்ற நேயர்களிடத்திலும்
வாங்குவீர் பரிதானம்—உமைவிட்டு
நீங்குமோ அவமானம்—அலக்ஷியம்
பணமென்னகாணும் பாஷாணம்—பிறர்
பணமென்றால்விடுகிறீர் பிராணம்—அதில்
குணமுண்டோகடுகுப் பிரமாணம்—வாங்கக்
கூசுகிறீரில கிடையாதோநாணம் ஏதுக்கு.

3. பாழில்இறைத்த ஜலம்போல்உமக்குப்
பரிசளித்தாவ துண்டோ—துரைதீர்ப்புப்
பண்ணுவதும்மைக் கொண்டோ—வெட்கமின்றி
ஏழைகளிடத்திற் கைக்கூலி—வாங்க
இச்சைகொண்டீர் என்னகேலி—வந்து
சூழுமேபலபல சோலி—நிஜம்
துரையறிந்தால்உங்கள் உத்தியோகம்காலி ஏதுக்கு.

4. உழக்கிற்கிழக்குமேற் குண்டாக்கிஒருக்காலே
ஊரைப் புரட்டுகிறீர்—விவாதிக்கும்
பேரை மருட்டுகிறீர்—நிச்சயமுண்டோ
வழக்குச்சேற்றினில்நட்ட கம்பம்—பிச்சை
வாங்கியும்உமக்கென்ன டம்பம்—ஞாயம்
இழக்கின்றபேர்படுந் துன்பம்—உமக்
கிசைந்திடுஞ்செல்வத்தை அறுத்திடும்ரம்பம் ஏதுக்கு.

5. சிலையில்கார்உரிப் பதுபோலேஎவரையும்
திட்டமாய் எத்துகிறீர்—கைகளில்அகப்
பட்டதைச் சுற்றுகிறீர்—பெரிதான
மலையோஉமதுகாய ஸ்தூலம்—நீர்தாம்
வாழ்வதுண்டோகோடி காலம்—ஊரில்
கொலைஞர்கள்வர்கள் விசாலம்—ஆனல்
கொடுக்கவேண்டுமுந்தி உமக்குத்தாம்பூலம் ஏதுக்கு.

6. ஆடுங்கறங்கென வாடும்பஞ்சைகளிடம்
அடிக்கிறீர்சர்வ கொள்ளை—உமைவந்து
பிடிக்குமேபெரிய சள்ளை—வாங்கினபின்பு
போடுகிறீர்பட்டா ராமம்—ஒரு
போதும்விடியுமோ க்ஷாமம்—உமை
நாடிமிஞ்சாதொரு ரோமம்—வேத
நாயகன்சொற்கேட்டால் உமக்குண்டு க்ஷேமம். ஏதுக்கு.

இதுவும் அது.

174. இராகம்—பியாகடை—சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

ஆர்வேணுமோஅவர் வாங்கட்டும்நீலஞ்ச
ஆசைவையாதே நெஞ்சே.

அநுபல்லவி.

சீர்வளரும்குளத்தூ ரெனுப்பதிஉள்ளார்
செல்வன்வேதநாயகன் சொல்லும்உரையைக்கொள்ளார்
ஆர்.

சாவங்கள்.

1. சம்பளமிருக்கப்பின் மேல்வருமானம்
தகைநாடிஎன் அதன் மேல்நித்தியதியானம்
அம்புவிமிசைவிளைந் திடும்அவமானம்
அதைவிடஎடுக்க லாமேடபாதானம்
அஞ்சிடும்பல பஞ்சையோர்களையே-நிதம்-தான்பஞ்செய்து
மிஞ்சவேஅவர்—லஞ்சமேதர
வஞ்சமேபுரி—பஞ்சபாதகர் ஆர்.

2. கக்ஷிக்காரருக்குன்றல் எதுபகாரம்
கனதுரைதீர்ப்பான் தன்மனதுப்பிரகாரம்
ரக்ஷிப்பேனெனப்பொய் சொல்வதில்என்னசாரம்
லஞ்சமென்பதுபட்டப் பகலிற்செய்சோரம்
ரத்னராசியும் அர்த்தநாணயமும்—தந்தால்—உன்காரியம்
சித்தியென்றுப—யத்திராளையும்
எத்திவாங்கிடும்—உத்தியோகர்கள் ஆர்.

3. அபலார்பொருளின்மேல் நமக்கென்னசொந்தம்
அகதியையமடிபிடித் தேன்பலவந்தம்
இபலவாங்கிக்கெட்ட குடிகள்அநந்தம்
இகபரம்போம் வரும்நரகநிர்ப்பந்தம்
இக்கணத்தில் உன்பக்கமாகிடவே-செய்வேன்-தந்தா
லென்று
அக்கிரமத்தில்—அலைக்கழித்து
வழக்கரைத்தொடர்—துற்குணத்தர்கள் ஆர்.

4. ஒருகாசாகிலும் வாங்குதல்துரோகம்
ஊர்கொள்ளைஅடிக்கவோ உனக்குத்தியோகம்
தருபவர்க்கென்ன உன்னாலேநிர்வாகம்
தனக்குக்கேன்செய்கிறாய் நீபிராணத்தியாகம்
சட்டம்நீதி புரட்டிவாதியையே—தினம்—தெட்டித்தங்கக்
கட்டிவெட்டி—உருட்டிஒட்டிய
பெட்டிகொட்டி—மருட்டுமட்டிகள். ஆர்.

பிரபுத்துவ தூஷணை.

175. இராகம்—தன்னியாசி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஓஓபிரபுத்துவமே—தினமும்
உன்னால்கன உபத்திரவமே.

அநுபல்லவி.

காவளர்பூமியில் என்னிடத்துன்தொழிலைக்
காட்டாதேஎன்னை வாட்டாதே ஓஓ.

சரணங்கள்.

1. அன்னத்தைக்கண்டால் விஷம்போல்வேம்புபோல்
அருவருத்துண்ணத் துணியாய்
ஆயிரம்பக்குவஞ்செய் தொருவாய்சாதம்உண்
டாலும்நீ ஜீரணியாய்
என்னத்துக்கிந்தஅன்ன மென்றெண்ணிஏழைகளுக்
கீந்தவர்பசி தணியாய்
இறுமாப்போதிமிர் வாதமோ
ஈசன்வந்தாலும் எழுந்துபணியாய் ஓஓ.

2. பார்க்கச்சகியாஅங்க ஈனர்அழகரென்று
பலருந்துதிக்க விதிப்பாய்
பலசாலிநானென்று துள்ளிக்கொண்டுசெத்த
பாம்பையுமே மிதிப்பாய்
ஊர்க்குள்ளவருஞ்சொல்லும் நிந்தையைஅறியாமல்
உன்னையேநீ துதிப்பாய்
உண்மைசொல்வோரைத்தள்ளிப் பொய்சொல்லுவோர்களை
உற்றவரென்று மதிப்பாய் ஓஓ.

3. காரியமில்லா விண்டம்பவிஷயத்தில்
காசெல்லாம் செலவழிப்பாய்
காலத்தையுமுனது காயத்தையும்விஷய
காமத்திலே கழிப்பாய்
பாரில்சுகம்எளிய ராவென்றுநினையாமல்
பாவிஅவரைப் பழிப்பாய்
பத்துப்பேர்நித்தம்உனைத் தாங்கஇல்லாவிட்டால்
பரக்கப்பரக்க விழிப்பாய் ஓஓ.

4. பாலையும்விஷஞ்செய்யும் பாம்புபோற்சுகமெல்லாம்
பாழாக்கிக் கெடுப்பாய்
பலநோய்களுக் கிருப்பிடமாய்வைத்தியர்
பலருக்குவேலை கொடுப்பாய்
காலையுமாலையுங் காரணமின்றிக்கடு
கடுத்துச் சிடுசிடுப்பாய்
கைப்பொருள்போனால்ஒரு வேலையுந்தெரியாமல்
கையிலே ஓடெடுப்பாய் ஓஓ.

5. சீமையிற்கவிசொல்லக் கம்பனும்நிகரல்ல
சேஷன்நானென்று விரிப்பாய்
சேஷனீயென்பதற்குச் சாக்ஷியாகவிஷத்தைத்
தேகமுழுதுந் தரிப்பாய்
ஊமைக்குளறுவாயன் சண்டப்பிரசண்டனென
ஓயாமல் விவகரிப்பாய்
உயர்கவிஞரைக்கண்டால் ஒன்றும்பேசாமல்நீ
ஓட்டத்தை அனுசரிப்பாய் ஓஓ.

6. பெருநோண்டிபோல்உனைத் தூக்கச்சொல்லிப்பல
பிராணிகள் கழுத்தொடிப்பாய்
பெருந்தொழில்செய்து களைத்தவன்போல்உடம்பெல்லாம்
பிடிக்கச்சொல்லி அடிப்பாய்
அரும்பலசாலிநான் தூக்கிவிட்டால்பிணக்
காடாக்குவேனென்று நொடிப்பாய்
ஐயன்வேதநாயகன் அடியைமறந்துபெண்கள்
அடிகளையே பிடிப்பாய். ஓஓ.

குடும்பசம்பந்தக் கீர்த்தனைகள்.

தாய்தந்தையரை நமஸ்கரித்தல்.

176. இராகம்—பியாகு—ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்.

1. உற்றவரேஎனைப் பெற்றவரேதினம்
உமக்கே நமஸ்காரம்
முற்றுமேநீர்செய்த உதவிக்குநான்என்ன
மொழிவேன் உபசாரம்

2. பத்துமாதம்என்னை வயிற்றிலேசுமந்து
பலதுயர் சகித்தீரே
எத்தனைபிராண சங்கடமுடனேஎனை
ஈன்றுயிர் வகித்தீரே

3. பெற்றீர்வளர்த்தீர் பெயருமிட்டீர்ஜீவப்
பிரதிஷ்டை செய்வித்தீரே
உற்றஉம்உதிரத்தை முலைப்பாலாகவே
ஊட்டியே உய்வித்திரே

4. தேனினும்அமிர்தினும் இனிதேஎனக்குநீர்
செப்பிய தாலாட்டு
வானினும்அமரர்க்கு வருமோஇதுபோல்
மங்களத் திருப்பாட்டு

5. மாந்தவியாதிகள் எனை அணுகாமலே
மருந்துகள் கொடுத்திரே
வாந்தியும்மலஜல அசுத்தமும்சகித்தெனை
மார்புற எடுத்திரே

6. உடல்உயிர்சகலமும் நீர்தந்ததேயன்றி
உண்டோ இனிவேறு
அடரும்உலகெலாம் உடைக்களித்தாலுமே
ஆமோ கைம்மாறு

7. சிவன்போல்நீர் என்னை வளர்த்திட்டஅருமையைச்
செப்ப என்றால்ஆமோ
நாவேஆயிரம் இருக்கினும்நீர்செய்த
நன்மையைச் சொலப்போமோ

8. கவலைஎல்லாம்என் கவலையல்லால்வேறு
கவலையொன் றறியீரே
புவியிலேஎன்சுகம் அல்லதுவேறொரு
பொருளையுங் குறியீரே

9. பாலவியாதிகள் எனைஅணுகாமலே
பத்தியம் பிடித்தீரே
காலமெல்லாம்பல விரதங்கள்அநுஷ்டித்துக்
கருமங்கள் முடித்தீரே

10. இரவுமுழுதுமே தூங்காதிருந்துநீர்
மந்தனைக்காத்தீரே
அரவுமுதற்பல ஜெந்துக்களால்வரும்
ஆபத்தைத் தீர்த்தீரே

11. தரணியில்என்சுகம் வேண்டியேநீர்பல
தருமங்கள் செய்தீரே
கருணைசெய்யும்படி கடவுளைத்துதித்துநற்
காணிக்கை பெய்தீரே

12. சற்றுநீர்என்னைமுன் மறந்திருந்தால்நான்
சடலம் பெருப்பேனோ
உற்றஉலகிலே இந்நாள்மட்டும்நான்
உயிர்வாழ்ந் திருப்பேனோ

13. காணாத்தெய்வத்தின் அருளாலேவந்த
கண்கண்டதெய்வம் நீரே
ஆணாப்பெண்ணாயிரா அந்தத்தேவையும்
அனைதந்தை என்பாரே

14. எனக்கொருசுகம்வரில் உமக்குவந்ததுபோல்
எக்களிப் படைந்தீரே
எனக்கொருதுயர்வரில் உமக்குவந்ததுபோல்
ஏங்கிஉள் ளுடைந்தீரே

15. பாலும்சோறும்பக்ஷ ணங்களும்எனக்கிட்டுப்
பழஞ்சோ றுண்டீரே
காலமெல்லாம்நல்ல சோமனுன்உடுக்கநீர்
கந்தையைக் கொண்டீரே

16. சப்பிரமஞ்சத்தில் நான்படுத்துறங்கநீர்
தரையிலே படுத்தீரே
கைப்பொருளெல்லாம் என்னிமித்தம்பரி
காரிக்குக் கொடுத்தீரே

17. வாக்கால்உளரும்என் மழலைச்சொற்கேட்டுநீர்
மகிழ்ந்தே துதித்தீரே
காக்கைக்கும்தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சென்பதுபோல
கரிசனம் பதித்தீரே

18. குற்றம்எத்தனையோ செய்தேன்அவற்றைக்
குணமாய்க் கொண்டீரே
சற்றுநான்நோய்கொள்ளில் அன்னம்நித்திரையின்றித்
தளர்ந்துமெய் துவண்டீரே

19. தோளினும்மார்பினும் இடையினுமேயெனைத்
தூக்கிக்கொண் டலைந்தீரே
நீள்பஞ்சகாலத்தில் உள்ளசோறெனக்கிட்டு
நீர்பசித் துலைந்தீரே

20. சுயநலம்வேண்டி இங் கொருவருக்கொருவர்
துணைசெய்வர் மெய்தானே
பயனென் றும்வேண்டா தெனைநீர்வளர்த்திட்ட
பக்ஷம்என் சொல்வேனே

21. உறவினரெல்லாம் உம்மாலேவந்த
உறவினர் தாமலவோ
அறநெறிகாட்டும் குருவுமேநீரெனில்
அயலினி என்சொலவோ

22. பலபொருள்எனக்குச் சம்பாதித்துவைக்கவே
பலவிதம் உழைத்தீரே
நிலமிசைஉம்முயிர்க் குயிர்நானேஎன்று
நினைத்துநீர் பிழைத்தீரே

23. தாரம்போனால்மறு தாரம்வருவர்பெற்ற
தநயரும் அப்படியே
நீர்போனால்வேறு தாய்தந்தையர்வந்து
நேருவ தெப்படியே

24. தக்கபருவத்தில் எனை அடக்கிப்பாட
சாலையில் விட்டீரே
பக்கமெல்லாந்திரிந் தென்னாலேபல
பாடுகள் பட்டீரே

25. இளந்தைப்பருவத்தில் என்னால்வருந்துன்பம்
எல்லாம் பொறுத்தீரே
தளர்ந்தபருவத்தில் உம்மால்வருந்துன்பம்
சகிப்பது பெருஞ்சீரே

26. துக்கங்களெல்லாம் நீர்வகித்துக்கொண்டு
சுகம்எனக் களித்தீரே
மக்களேசகல பாக்கியமென்றெண்ணி
மனம்மிகக் களித்தீரே

27. மண்பிள்ளையாயினுந் தன்பிள்ளையென்றெனை
மகிழ்ந்தா தரித்தீரே
பண்புடன்என்பொருட் டாகநீர்பலரையும்
பணிந்துப சரித்தீரே

28. தெரியாமல்நான்செய்த பிழைபொறுத்தென்னிடம்
திருவருள் பதிப்பீரே
அரும்வேதநாயகன் அருள்செய்யும்படிஎன்னை
ஆசீர் வதிப்பீரே. உற்றவரே.

தகப்பன் மகனுக்குப் புத்திகூறல்.

177. இராகம்—மோகனம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மார்க்கம் இது மகனே—சந்திரன்
தோற்கும் எழில் முகனே—சன்.

அநுபல்லவி.

மூர்க்கருடனே உறவாடாதே—பழி
மூண்டிடும்சூது விளையாடாதே—இந்தப்
பார்க்குள்ஒருபொய் சொல்லக்கூடாதே—மது
பானம்விரும்பி மனம்வாடாதே—சன் மார்க்கம்.

சரணங்கள்.

1. நித்தியன்பொன்னடி யிணையே—துயர்க்கடலை
நீக்குதற்குதவும் புணையே
பத்திமான்கட்குண்டோ இணையே—கடவுள்நேசம்
பரகதிக்குவழித் துணையே

சத்தியமார்க்கத்தைப் பிரியாதே—பல
தப்புவழியைஅறு சரியாதே—சுய
புத்தியில்லாமல்எங்குந் திரியாதே—இந்தப்
பூவில்எவர்க்கும்இடர் புரியாதே—சன் மார்க்கம்.

2. புண்ணியபாவங்கள் இரண்டே—நிச்சயம்அந்தப்
புண்ணியவழியைநீ அண்டே
மண்ணினுமேமகிமை கொண்டே—பிழைப்பதன்றி
மறுமையினும்பாக்கியம் உண்டே
கன்னியமாகஎன்றும் பிரகாசி—நல்ல
கனதந்தைதாய்பெரியர் அடிபூசி—தினம்
அன்னன்தம்பிசோதரி கனேசி—நிதம்
அன்னம்எளியர்க்கிடு நயம்பேசி—சன் மார்க்கம்.

3. சத்தியம்அடக்கம் பொறையே—முதலாகிய
சற்குணங்களொடு நிறையே
சித்திபெறில்ஒரு குறையே—அணுகாதுனைச்
செப்பினேன்நான்நீதி முறையே
சுத்தமாகவேதினம் நீராடு—நல்ல
தூயவஸ்திரங்களைக் கையாடு—கன
புத்திமான்களுடனே தினம்கூடு—கெட்ட
புல்லரைக்காணில் அஞ்சியேஓடு—சன் மார்க்கம்.

4. கல்விநமக் கவசியமே—கற்றவர்க்கிந்தக்
காசினிஎல்லாம் வசியமே
செல்வமுடன்வரும் நயமே—கற்றவர்க்கென்றும்
ஜீவனத்துக்கில்லை பயமே
பல்வகைப்படிப்பையும் நீங்காதே—உன்
பாடம்படிக்காமலே தூங்காதே—நீ
நல்வழிநடக்கப்பின் வாங்காதே—எந்த
நாளும்நீகடன்வாங்கி ஏங்காதே—சன் மார்க்கம்.

5. பாடமெல்லாம்நெஞ்சில் இருத்து—எழுதப்பேசப்
பாடவும்பழக்கம் பொருத்து
நீடுகையெழுத்தும் திருத்து—கற்றபடிநீ
நிற்கவேண்டும்ஈதென் கருத்து
ஏடுங்கையுமாயிரு வாடாதே—நீ
என்றும்பிறர்பொருளை நாடாதே—சர்வ
மூடரைக்கூடிவிளை யாடாதே—என்றும்
மூக்குத்தூள்புகையிலை போடாதே—சன் மார்க்கம்.

6. சீலத்தைக்கை விடாதே—துர்ப்போதனை
செய்பவர்க்கிடங் கொடாதே
ஜாலத்துக்குட் படாதே—மாதுஷ்டனென்று
தாரணியிற்பேர் எடாதே
காலத்தைவிருதாவிற் கழிக்காதே—உன்
கைப்பொருள்வீணிற்செல வழிக்காதே—இந்த
ஞாலத்தொருவரையும் பழிக்காதே—வேத
நாயகனைமறந்து விழிக்காதே—சன். மார்க்கம்.

தகப்பன் மகளுக்குப் புத்திகூறல்.

178. இராகம்—சஹாநு—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

புத்தி இது மகளே—உனக்கு நற்—புத்தி இது மகளே.

அநுபல்லவி.

நித்தியமும்பரன் நேசம்விடாதே
சத்தியமார்க்கத்தைத் தாண்டிக்கெடாதே புத்தி.

சரணங்கள்.

1. ஆலயங்குருக்களை அசட்டைபண்ணாதே
அடிக்கடிஜெபஞ்செய்யா திருக்கஒண்ணாதே
காலந்தனைவீணிற் கழிக்கவொண்ணாதே
கண்ணேபிக்ஷை யிடாமலுண்ணாதே புத்தி.

2. மாதாபிதாக்களை மகிழ்ந்துநீதாங்கு
மண்ணில்நல்லபிள்ளை யென்றுபேர்வாங்கு
தீதுகள்உனக்குச்செய் தோர்க்குமேதீங்கு
செய்யாமலிருப்பது திருவுளப்பாங்கு புத்தி.

3. ஞானபுஸ்தகங்களை நாளும்நீவாசி
நல்லவருடன்கூடி நாதனைநேசி
ஈனர்தமக்குஞான மேஉபதேசி
என்றுங்குணவதி யேமகராசி புத்தி.

4. உயிர்போனாலும்நீ ஒருபொய்சொல்லாதே
உன்வீடுகடந்தயல் வீடுசெல்லாதே
பயில்மறுபுருஷர்கள் பார்க்கநில்லாதே
பாவத்தைக்கனவிலும் நினைத்தல்பொல்லாதே புத்தி.

5. அம்புவிழியே அறங்கைவிடாதே
அற்பப்பொருள்விரும்பி ஐயோகெடாதே
வம்புக்காரிகளுடன் வார்த்தைகொடாதே
மற்றவர்பொருளைக்கண் டாசைப்படாதே புத்தி.

6. வாழ்வுவந்தாலும்நீ மயங்கித்துள்ளாதே
மற்றவர்இழிவைஉன் வாயால்விள்ளாதே
தாழ்வுவந்தாலும்நீ சலித்துக்கொள்ளாதே
சகலமும்பரன்செயல் தடுத்துத்தள்ளாதே புத்தி.

7. மாமிநாத்திகளை மதித்துறவாடு
மகளுந்தாயும்போலே மகிழ்ந்துநீகூடு
சாமியாகுங்கணவன் தயவைநீதேடு
தலையணைமந்திரம் ஓதுதல்கேடு புத்தி.

8. தப்பாமல்எளியரைத் தாங்கிக்கைதூக்கு
தானதருமம்ஜெப தபத்தில்நாள்போக்கு
கைப்பாகத்தாலேஉன் கணவனுர்மூக்கு
கம்மென்றுமணமேறக் காய்கறியாக்கு புத்தி.

9. விடியுமுன்எழுந்துநீ வேலையைநாடு
வீட்டைக்கண்ணாடிபோல் விளக்கிக்கையாடு
உடலும்ஆடையும்அழுக் கொழியநீராடு
உடலம்பெருக்கத்தீனி உண்பதுகேடு புத்தி.

10. சொந்தவேலைகள்செய்யச் சோம்பிநையாதே
துன்பஞ்செய்தவர்க்குமநீ துன்பஞ்செய்யாதே
வந்தஎளியவரை வாட்டிவையாதே
மாவேதநாயகன் வார்த்தைபொய்யாதே. புத்தி.

உத்தமஸ்திரீயின் லக்ஷணம்.

179. இராகம்—சாரங்கா—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எவளோஅவளே குலநாரி—அவள்
இகபரம்இரண்டுக்கும் உபகாரி.

அநுபல்லவி.

அவனிதனைவிதிக்கும்—ஆண்டவனைத்துதிக்கும்
அநேகபூஷணி—அமிர்தபாஷணி
கனகதூஷணி—கலகதவேஷணி எவளோ.

காவனிகள்.

1. நித்திரையிலுங் கணவன் தியானம்—என்றும்
நீங்காதபெரிய அபிமானம்
பத்திவிகளுக்கெல்லாங் குருஸ்தானம்—அவள்
பரபுருஷருக்கு மாதாசமானம்
சத்தியம்பொறைஅருள்—சாந்தம்அவட்குப்பொருள்
தர்மகஞ்சனி—சமயரஞ்சனி
கர்மபஞ்சனி—கனநிரஞ்சனி எவளோ.

2. உத்தமகுணங்களே ஆபரணம்—ரத்ன
ஓலைமுதல்நகைகள் ஒருதிரணம்
பத்தாவைப்பிரிவது வேமரணம்—வரும்
பந்துஜனங்கட்கெல்லாம் ஆதரணம்
சுத்தசித்தம்உடையாள்—தூயஅன்னநடையாள்
துதிகொள்சுந்தரி—சுபநிரந்தரி
மதியில்மந்திரி—வசனதந்திரி எவளோ.

3. சந்திரபிம்பம்போலுந் திருமுகமே—அவள்
தரிசனம்பிர்மா னந்தசுகமே
எந்தவேளையுமிருது வாசகமே—சீலம்
ஈவாள்அருந்ததிக்கும் யாசகமே
வந்துதனை அடுக்கும்—வறியர்க்கெல்லாங்கொடுக்கும்
மலநிவாரணி—வடிவபூரணி
குலசிரோமணி—குணஉதாரணி எவளோ.

4. குணஅழகொன்று லக்ஷாந்தரமே—கொல்லுங்
கொடுவிஷம்குணமில்லாள் சுந்தரமே
உணர்வில்லாள்வீடு வனாந்தரமே—ஞானம்
உத்தமிக்கென்றுஞ் சுதந்தரமே
அனுகும்பர்த்தாகுரூபம்—அவட்குத்திவ்யசொரூபம்
அதிகாயவதி—அமிர்தகிரணமதி
புதியசுபகதி—புருஷர்தவநிதி எவளோ.

5. சகலமுந்தெரிந்த வித்தியாதீபம்—என்றும்
தலைவன்ஊழியமே காலக்ஷேபம்
பகரவொண்ணு மகிமைப்பிரதாபம்—அவள்
பாக்கியங்கணவன் பிரியசல்லாபம்
நிகரில்வேதநாயகன்—நேசமேபேசுஞ்சுகம்
நிதியநவமணி—நிகர்வகுணஅணி
அதிகவிதரணி—அரியகிரகணி. எவளோ.

பெண்பார்க்கத் தூதனுப்புதல்.

180. இராகம்—உசேனி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நல்லபெண்ணைப்பார் நீதூதா
நல்லபெண்ணைப்பார் நீதூதா.

அநுபல்லவி.

அல்லடாகேள்இந்தப் பூமியின்மேலே
ஆயிரங்காலத்துப் பயிராகையாலே நல்ல.

சரணங்கள்.

1. அதிகபேச்சுக்காரி பெரும்வம்பி
ஆயிரமானாலும் அவள்வேண்டாந்தம்பி
நிதம்நிதம்ஊரெல்லாம் நீட்டுவாள்கம்பி
நிச்சயம்அவள்ஆகாள் நீஎன்சொல்நம்பி நல்ல.

2. எழுத்துவாசகம்அறியாதவள்மட்டி
ஏதும்அறியாள்அவள்-சுரண்டுவாள்சட்டி
கழுத்திலேஅவளுக்குத் தாலியைக்கட்டிக்
காரியமில்லை அது காசுக்குநஷ்டி நல்ல.

3. அழகுங்குணமுமுள் ளவள்நல்லஜோடு
அழகில்லையாயினும் குணத்தையேதேடு
பழகுநற்குணமில்லா அழகியின்வீடு
பாம்புபுலிகரடி வாழ்ந்திடுங்காடு நல்ல.

4. வீட்டுவேலைதெரி யாதவள்வேம்பு
மினுக்கும்அவள்குலுக்கு மேவெறும்வீம்பு
கூட்டுநற்குணமில்லாக் கொடியவள்பாம்பு
குலத்தைக்கெடுக்கவந்த கோடாலிக்காம்பு நல்ல.

5. நகைகள்தரித்துமஞ்சள் வாடைகள்பூசி
நாடெங்குந்தெரியவே நகைத்துக்கைவீசி
சொகுசுடன்நடப்பவள் ஆயிரந்தாசி
சும்மாவந்தாலும்அவள் வேண்டாம்சீசீ நல்ல.

6. தேவதாபத்திஇல் லாதவள்கள்ளி
திருட்டுக்கும்புரட்டுக்கும் அவள்ஒருபள்ளி
தாவில்புருஷன்குடிக் கவள்பெருங்கொள்ளி
சனியனைவிலைக்கு வாங்காமல்நீதள்ளி நல்ல.

7. உடைமைகளுடன்பணங் காசின்மேல்இச்சை
உள்ளவள்சண்டைக்குக் கட்டுவாள்கச்சை
இடைவிடாமல்கெடு மேளன்லச்சை
இவளைக்கொள்ளுவதிலும் எடுக்கலாம்பிச்சை நல்ல.

8. சந்ததங்கணவன்மேல் ஒழியாப்பத்தி
சாந்தம்பொறுமைதயை தானம்நற்புத்தி
எந்தவேளையும்உடல் ஆத்துமசுத்தி
இல்லாதவள்அவன் கழுத்துக்குக்கத்தி நல்ல.

9. நல்லவள்ஏழை யானாலுந்தடாதே
நானூறுபோனாலும் நீபின்னிடாதே
பொல்லாதவள்கையில் காட்டிக்கொடாதே
புலியைக்கொண்டுவந்தென்னைத் தெருவில்விடாதே நல்ல.

10. சகலகாரியமுந் தெரிந்தவள்சிலாக்கியம்
தரித்திரதசையிலும் அவள்பெரும்பாக்கியம்
இகபரம்இரண்டுக்கும் அவளேயோக்கியம்
என்றுசொன்னான்வேத நாயகன்வாக்கியம். நல்ல.

தூதன்
பெண்பார்த்துவந்து சொல்லல்.

181. இராகம்—சௌராஷ்டிரம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

பஞ்சவர்ணக்கிளி போல்ஒருபெண்ணைநான்
பார்த்துவந்தேன்சாமி.

அநுபல்லவி.

கொஞ்சமுஞ்சந்தேக மில்லாமலேஅந்தக்
கோலமயிலைநீர் கொள்ளும்—அநு
கூலம்வந்ததென்று துள்ளும்—நல்ல
காலம்கவலையைத் தள்ளும் பஞ்ச.

சரணங்கள்.

1. பூரணசந்திரன் போலும்முகத்திற்குப்
பூமியிலுண்டோ சமானம்—தெய்வப்
பூவையர்சுந்தரம் வேண்டில்அவளிடம்
போய்வாங்கவேண்டுமே தானம்—அந்த
நாசிகண்வாய்செவி மூக்குக்குவமையை
நாட்டுவது மதியீனம்—அவள்
நடைஅழகுக்கும் சடைஅழகுக்குமே
நான்என்சொல்வேன் உபமானம்—அந்த
மாவின்சொல்லே தேவகானம்—இடை
தானுண்டென் பதனுமானம்—நாறும்
மீனங்கண்ணினில் அவமானம் பஞ்ச.

2. பாக்கியவதிஅவள் பக்கத்திருந்தாலும்
பாவம்எல்லாம்பறந்தோடும்—அவள்
பால்வடியும்முகம் பார்த்தாலும்போதும்சௌ
பாக்கியம்வந்து விளையாடும்—திரு
வாக்கால்அவள்மழை பெய்யென்றால்பெய்யுமே
வர்ஷிக்கயாராலே கூடும்—கிட்டி
வந்ததுமக்குத் துரந்தரயோகம்
வருத்தத்தைநீர்தள்ளிப் போடும்—இனிக்
கருத்தில்அவளையே நாடும்—மிகு
திருத்தமாகக் கவிபாடும்—நல்ல
பொருத்தம்ஆனந்தக்கூத் தாடும் பஞ்ச.

3. வெள்ளியும்தங்கமும் அள்ளிக்கொடுத்தாலும்
வேறொருவர்முகம் பாரான்—நல்ல
மேன்மைத்துரைமகள் ஆனாலும்விட்டு
வேலைக்குப்பின்னிட்டுச் சோராள்—நிதம்
தள்ளிநீர்வைதடித் தாலும்கைநோகுமே
சாமிஎன்றுதொழுஞ் சீராள்—பெற்ற
தாய்தகப்பன்அழைத் தாலும்உமைவிட்டுச்
சற்றும்பிரிந்திட நேராள்—பழு
தற்றநவமணி நேராள்—நாளும்
குற்றமுள்ளோர்சபை சேராள்—செய்த
நற்றவத்தால்அன்றி வாராள் பஞ்ச.

4. காரியம்பார்ப்பள் கணக்கும்எழுதுவள்
காய்கறிஆக்கவும் கெட்டி—அவள்
கைபட்டால்வேம்புங் கரும்பல்லவோருசி
கண்டுநீர்மண்டுவீர் சட்டி—அவள்
ஊரிலேமாமியார் நாத்திமார்எல்லாம்
உவந்திடுகற்கண்டுக் கட்டி—தினம்
ஓயாவிருந்துவந் தாலும்சலியாமல்

உண்ணச்சொல்வாள் அன்னங் கொட்டி—அந்த
வண்ணக்குயிலைநீர் கிட்டி—இரு
கண்ணிற்கண்டாற்படும் திட்டி—துரை
பெண்ணைக்கொள்ளஎன்ன அட்டி பஞ்ச.

5. சிந்தாமல்மங்காமல் வீட்டுப்பொருள்களைச்
சிவன்போல்காக்கும் நிர்வாகி—தினம்
செலவைக்குறைத்து வரும்படியில்மிச்சம்
சேர்த்துவைக்கும் மதியூகி—நிதம்
சுந்தம்உறவேதன் வீட்டையுந்தன்னையும்
சுசுத்தம்செய் நாகரீகி—காணும்
கனவில்நனவில்எப் போதும்தெய்வத்தைக்
கணவனைத்தியானிக்கும் ஸ்நேகி—நகை
பணம்விரும்பாத விவேகி—சாந்த
குணமுடையகன தியாகி—நல்ல
உணர்வுடையஉப யோகி பஞ்ச.

6. ஆபத்துவேளையில் அறிவுசொல்மந்திரி
அரும்பிணிக்கவளே சஞ்சீவி—துன்பம்
அணுகும்போதாறுதல் தரித்திரகாலத்தில்
அருநிதியாம்அந்தத் தேவி—உம்மைப்
பாபத்தில்வீழாமல் போதிக்கும்சற்குரு
பாடவும்வல்ல மேதாவி—தெய்வ
பக்திநற்புத்தி இரக்கம்பொறுமை
பரவியசற்குண வாவி—கொள்ளும்
ஒருவருக்கேஅவள் ஆவி—மற்றப்
புருஷருக்கவள்வற்ச நாவி—அவள்
பெருமைக்கோர்குறைசொல்வோன் பாவி பஞ்ச.

7. சங்கீதம்பாடியும் இங்கிதம்பேசியும்
தாள்பிடித்தும்துயர் தீர்ப்பாள்—நாளும்
தன்வேலைக்காரர் பலர்இருந்தாலும்
சகலமும்தன்கண்ணாற் பார்ப்பாள்—வீட்டில்

அங்கும்இருப்பாள்பின் இங்கும்இருப்பாள்—உம்
அண்டையிலும்கட்டிக் காப்பாள்—உமக்
கற்பவருத்தம் இல்லாமல்கவலைகள்
அத்தனையும்தலை ஏற்பாள்—திருச்
சித்தமென்னவென்று கேட்பாள்—மொழிப்
புத்தமுதைச்செவி வார்ப்பாள்—உம்மை
உத்தமமார்க்கத்தில் சேர்ப்பாள் பஞ்ச.

8. நீர்மகிழ்ந்தால்அவள் தான்மகிழ்வாள்துன்பம்
நீர்கொள்ளில்அவட்கும் விசாரம்—அன்னம்
நீர்உண்ணில்அவள்பசி தீரும்இருவர்க்கும்
நிர்சயம்ஏக சரீரம்—இந்த
ஊரில்நீர்இல்லாத போதுறங்காள்அன்னம்
உண்ணாள்பண்ணாள் அலங்காரம்—நீர்
ஊமைகுருடர் ஆனாலும்செய்வாள்உமக்
குரிமையாய்ராஜோப சாரம்—ஆனால்
பரமாதருடன்நீர் சஞ்சாரம்—செயில்
வரும்அவளுடைய நிஷ்டூரம்—அதற்
கொருநாளும்இலை பரிகாரம் பஞ்ச.

9. பாவம்நீர்செய்யச் சொன்னாலும்செய்யாள்வேறே
பண்ணாள்உமக் கபசாரம்—பெறும்
பாலர்க்குநல்வழி காட்டித்தினமும்
படிப்பிப்பாள்வேதாந்த சாரம்—வந்து
தாவும்எளியவர்க் கில்லைஎன்னாமலே
தாய்போல்செய்வாள் உபகாரம்—செல்வம்
தாழினும்ஏழைக்குத் தான்உண்ணும்அன்னத்தைத்
தந்துமெலிவாள் சரீரம்—சம
யந்தியுமேநமஸ்காரம்—செய்யும்
சுந்தரிசீலம் விஸ்தாரம்—உமக்
கந்தமின்னேநல்ல தாரம் பஞ்ச.

10. பாயும்படுக்கையு மாகநோய்கொண்டாலும்
பர்த்தாவேலைக்குப்பின் வாங்காள்—உந்தம்
பக்ஷம்ஒன்றேகோடி லக்ஷம்என்றெண்ணிப்
பலதுன்பம்வந்தாலும் ஏங்காள்—பெற்ற
தாயும்பிதாவும் நிகர்வேதநாயகன்
தாமரைப்பாதத்தை நீங்காள்—நல்ல
சத்தியநிரந்தரை புத்தியின்மந்திரி
சட்டக்குடித்தனப் பாங்காள்—வேலை
முட்டமுடியுமுன் தூங்காள்—என்றும்
கெட்டவள்என்றுபேர் தாங்காள்—உமக்
கிஷ்டமுள்ளாள்பழி ஓங்காள். பஞ்ச.

தலைவியிடத்து வைக்கவேண்டிய நேசத்தைப்பற்றித் தலைவன் கூறுதல்.

182. இராகம்—சௌராஷ்டிரம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

பத்தினிபோல்நமக் கித்தரைமீதினில்
உற்றவர்யார்மனமே.

அநுபல்லவி.

சத்தியமாகவே தாய்க்குப்பின்தாரம்
தாரத்தினால்அநுகூல வோசமுசாரம் பத்தினி.

சரணங்கள்.

1. இல்லாளும்நாமுமே ஏகசரீரம்
என்பதுவேமனு நீதியின்சாரம்
நல்லவளோநம் மனைக்கலங்காரம்
நாட்டிலேமற்ற உறவெல்லாம்தூரம் பத்தினி.

2. கைப்பொருள் இல்லா விட்டாலும்நற்பாரி
கைவசமானால் அவளேபொன்மாரி
எப்பொருளும்இருந் தாலும்ஓர்நாரி
இல்லாதவீடு தண்ணீரில்லாஏரி பத்தினி.

3. பெண்ணொன்றுற்பேயும் இரங்குமென்பாரே
பெண்ணை அடித்தால் வரும்கெட்டபேரே
கண்ணை இமைகாப் பதுபோலநேரே
காதலிதன்னைக் காப்பாற்றுதல்சீரே பத்தினி.

4. பந்துஜனமெல்லாம் வீண்பரிவாரம்
பாரில்அவரால் உண்டோஉபகாரம்
அந்தரந்தன்னில் உதவுவாள்தாரம்
ஆபத்துவேளைக் கவளேஆதாரம் பத்தினி.

5. தாய்தந்தையாரையும் விட்டுவந்தாளே
சம்சாரபாரத்தைத் தாங்கிநின்றாளே
தோய்சூல்பிரசவந் தன்னில்நொந்தாளே
துன்பத்தைத்தான்கொண்டு சுகத்தைத்தந்தாளே. பத்தினி.

தலைவனுடைய மேன்மையைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறுதல்.

183. இராகம்—பிலகரி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

நாயகர் பக்ஷமடி—எனக்கது
ஆயிரம் லக்ஷமடி.

அநுபல்லவி.

நீயறிவாயோ அவர்குணம்மானே
நாயறியுமோ ஒருசந்திப்பானை நாயகர்.

சரணங்கள்.

1. பத்தாவின்பக்ஷம் உள்ளாள்மகராசி
பத்தாவின்பக்ஷம் இல்லாள்பரதேசி
வித்தாரமாகத் திரவியராசி
மேன்மேலிருந்தும் பலனென்னசீசீ நாயகர்.

2. ஏழையானாலும் எனக்கெசமானே
என்றும்அடிமை அவருக்குநானே
கூழைஉண்டாலும் எனக்கதுதேனே
கொண்டார்இருக்கக் குறைவென்னமானே நாயகர்.

3. மாலைபொன்னோலைகள் வண்ணமுத்தாரம்
மற்றநகைகளெல் லாம்பெரும்பாரம்
சீலமுங்கற்புமே தேகசிங்காரம்
திவ்யமாணிக்கத்துக் கேன்அலங்காரம் நாயகர்.

4. ஆயிரந்துன்பங்கள் வந்தாலும்நானே
ஐயர்கிருபைஉண் டானல்அஞ்சேனே
பாயேர்பிடித்தவன் என்னசெய்வானே
பானைபிடித்தவள் பாக்கியந்தானே. நாயகர்.

துன்பஞ்செய்தாலும் தலைவனே கதியென்று தலைவி தோழிக்குச் சொல்வது.

184. இராகம்—சாவேரி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அடித்தாலும்வைதாலும் அவரேதுணையல்லால்
ஆர்துணையடிமானே.

அநுபல்லவி.

மடித்தாலும்அவருடன் வாய்மதமிஞ்சலாமோ
வானத்தின்கீழிருந்து மழைபிடிக்கஞ்சலாமோ அடி.

சரணங்கள்.

1. குற்றங்குறைகள்கண்டால் கொண்டவர்பொறுப்பாரோ
குணமாகநாம்நடந்தால் கோபித்துவெறுப்பாரோ
இற்றைக்குச்சொல்வோரெல்லாம் என்கடன்இறுப்பாரோ
இழவுக்குவந்தவரெல்லாந் தாலியறுப்பாரோ அடி.

2. அடிக்கும்ஒருகைஅரவணைப்பதும்ஒருகையே
அழுதழுதும்பிள்ளை அவள்பெறவேண்டுமெய்யே
இடிக்குங்கணவருடன் எதிர்த்தால்வாழ்வதுபொய்யே
எரிகிறநெருப்பிலே இடலாமோபின்னும்நெய்யே அடி.

3. என்னஅவர்சொன்னாலும் எதிர்மொழிவிள்ளலாமோ
எரியும்அக்கினிதன்னை இருகையால்அள்ளலாமோ
சின்னமதியாலேநம் செல்வத்தைத்தள்ளலாமோ
தின்கிறசோற்றிலே மண்போட்டுக்கொள்ளலாமோ அடி.

4. நன்மையாகநடந்தால் நமக்குண்டாம்அவர்நேயம்
நல்லஉத்தமிக்கெந்த நாளுந்தெய்வசகாயம்
சென்மம்உள்ளமட்டுக்குஞ் சேருமோஓர்அபாயம்
சிவனும்உடனும்போற் சேர்ந்துவாழ்வதுபாயம் அடி.

5. ஆனைகட்டச்சங்கிலி தான்எடுத்துக்கொடுக்கும்
அப்படிப்போல்நமது வாயேநம்மைக்கெடுக்கும்
ஞானமாகநடந்தால் நன்மைஎல்லாம்அடுக்கும்
நல்லவள்தெய்வமென்று நாடெல்லாங்கையெடுக்கும் அடி.

6. மதயானைமேலெடுத் தெறியலாமோமண்ணுண்டை
மணவாளர்இடத்திலே வளர்க்கலாமோசண்டை
முதலாளிஇல்லாவிட்டால் மூத்தவளேநம்அண்டை
மொட்டைத்தலையிலேநாம் முடிக்கலாமோகொண்டை. அடி.

தவஸவன்செய்த நன்மையைத் தவஸவி கூறல்.

185. இராகம்—அசாவேரி—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

எத்தனை ஆனாலும்—பத்தாவைப்போல்எனக்
கிசைந்தவர் ஆரடி.

அநுபல்லவி.

வித்தாரக்கள்ளிநீ வீண்வம்புபடியாதே
ஒத்துவாழாக்குடி ஒருநாளும்விடியாதே எத்த.

சரணங்கள்.

1. மாணிக்கச்சிலைபோலப் பெண்கள்பலிருக்க
மானேஅவரையெல்லாம் விட்டாரே
மைத்துனியேசொந்தப் பத்தினியென்றென்னை
மாலையிடஉடன் பட்டாரே
காணிக்கையாகநான் புத்தியறியுமட்டும்
காத்திருந்தென்னைக்கை தொட்டாரே
கால்முதல்தலைமட்டும் பொன்காய்த்தமரம்போலக்
கனத்தநகைகளெல்லாம் இட்டாரே
ஆணிப்பொன்னேஅறி யேன்நான்ஒருகஷ்டம்
அத்தானால்அல்லவோ எனக்கித்தனை அதிர்ஷ்டம்
பாணிக்கிரகணஞ்செய் தவருடனேஇஷ்டம்
பாராட்டினால்நமக் குண்டோஒருநஷ்டம் எத்த.

2. தங்கக்கிண்ணியில்சோறும் வெள்ளிக்கிண்ணியில்பாலும்
சட்டம்சட்டமாக உண்டேனே
தாதியர்கால்பிடிக்க மேல்மாடியில்நல்ல
சப்பிரமஞ்சத்துயில் கொண்டேனே
அங்கமாய்நான்ஏற பண்டிபல்லக்குகள்
அற்பவருத்தமும் அண்டேனே

அன்னத்துக்கில்லாமல் என்னோடொத்தபெண்கள்
அழுதுவலியன்குத்தக் கண்டேனே
மங்களமாகவே சிங்காரமனைக்கட்டு
வகைவகையாய்உடுக்க ஜெகமோகனப்பட்டு
எங்கும்பஞ்சமானாலும் எனக்குண்டோஒருதட்டு
இத்தனைபாக்கியம் எல்லாம்அவரைத்தொட்டு எத்த-

3. கோபம்உள்ளவிடத்தில் குணமும்இருக்கும்அவர்
கோபித்தோர்வார்த்தைசொல்ல லாகாதா
கொண்டவர்இடத்திலே திண்டுமிண்டுஞ்செய்தால்
கோதையேகுடிகெட்டுப் போகாதா
சோபனஞ்செய்தெனைக் காத்தவர்மேலொரு
தோஷஞ்சொன்னாலும்வாய் வேகாதா
சூரியனைக்கண்ட பனிபோல்அவர்முன்னென்
துன்பமெல்லாம்பறந் தேகாதா
ஆபதந்தீர்ப்பவர் அவர்பெருநிதியடி
அடித்தாலும்வைதாலும் அவரேகதியடி
பாபபுண்ணியம் பாராதவள்மிதியடி
பாலுந்தேனும்போல் வாழ்வதுமதியடி எத்த-

4. ஏரியைக்கோபித்துக் கால்கழுவாவிட்டால்
ஏரிக்குண்டோநஷ்டம் ஓதடி
எசமானைக்கோபித்தால் எனக்கேநஷ்டம்அல்லால்
எசமானுக்குநஷ்டம் ஏதடி
சூரியனைக்கல்லால் அடிப்பதுபோலத்
துணைவரைப்பகைத்தால் தகாதடி
துள்ளினமாடே பொதிசுமக்கும்கெட்ட
துஷ்டைகளுக்கென்றுந் தீதடி
நீருள்ளமட்டுக்கும் மீனுக்குக்கொண்டாட்டம்
நீர்வற்றினால்பின்பு நிற்குமோமீன்கூட்டம்
பாரியர்க்குப்பத்தா வாலேஆட்டபாட்டம்
பத்தாவுக்குப்பின்பு சோற்றுக்குத்திண்டாட்டம். எத்த-

மாமி நாத்தி முதலானவர்களின் கொடுமையைப்பற்றி ஒரு ஸ்திரீ முறையிடுதல்.

186. இராகம்—கல்யாணி—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

ஊருக்கெல்லாம் ஏச்சாசகியே—இது
ஆருக்கும் ஒருபேச்சா.

அநுபல்லவி.

பாருக்குள்ளேஎந்தன் கணவரும்நானுமே
பாசமாய்விசு—வாசமாய்அதி
நேசமாய்ச்சக—வாசஞ்செய்வது ஊருக்.

சரணங்கள்.

1. பத்தாவுடனேநான் கூடிச்சல்லாபம்
பண்ணினல்மாமியார்க் கென்னடிகோபம்
ஒத்திருந்தால்அவட் கேன்மனஸ்தாபம்
ஓகோசகியே இதுவென்னபாபம்
ஓதடி இது—சூதடிபெரும்
வாதடிகன—நீதடிஇது ஊருக்.

2. நானும்அவரும்பேசில் நாத்திக்கேன்சலிப்பு
நாங்கள்பிணங்கிக்கொண்டால் அவட்கென்னகெலிப்பு
ஆனாலும்எனைக்கண்டால் அவளுக்கேன்வலிப்பு
ஐயையோஊரெங்கும் இதுவேஞமலிப்பு
அன்னமேயடி—சொன்னமேமொழி
பன்னவேதடை—இன்னம்ஏதடி ஊருக்.

3. கலியாணஞ்செய்தும் உண்டோசந்நியாசம்
கடவுளுடன்வாங்கியும் என்உபவாசம்
பலமாகவேகங்கைக் கரையிலேவாசம்
பண்ணியுங்குளிப்பதற் கென்னபிரயாசம்
பாபமோ இது—சாபமோதெய்வ
கோபமோபரி—தாபமோ தினம் உருக்.

4. சட்டமாய்ப்பேரா விட்டால்வாழ்க்கைப்பட்டு
சபலம்என்ன இது பிரமாணக்கட்டு
கட்டளையாகக் கலத்தினிற்சோறிட்டுக்
கையைப்பிடிப்பது போல்என்னதட்டு
காந்தமரோடதி—சாந்தமாக
ஏகாந்தமாகவே—சேர்ந்துவாழ்வது உருக்.

5. பிரபலமாக முகூர்த்தமுங்கோலிப்
பேசாதிருக்கவோ கட்டினர்தாலி
அரசர்க்கும்எனக்கும் உண்டோநடுவேலி
ஆறுனுங்கோழி இதுவென்னகேலி
அக்கரைப்படு—சக்களத்திகள்
அக்களிப்பொடு—கெக்களிப்பட. உருக்.

கணவனைப் பகைத்த ஸ்திரீயை அவள் தாய் கண்டித்தல்.

187. இராகம்—காம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மார்க்கம்அல்லடிமானே—கணவருடன்
மூர்க்கஞ்செய்வது தானே.

அநுபல்லவி.

தீர்க்கமாய்ச்சொல்லச்சொல்லத் தினம்வாதுசெய்யலாமோ
ஜென்மக்குணத்தைச்செருப் பால்அடித்தாலும்போமோ மார்க்.

சரணங்கள்.

1. அரும்பிழைசெய்திபத்தா அன்பைமுறிக்கலாமோ
அணைகடந்தால்வெள்ளத்தை யாருமறிக்கலாமோ
கரும்புருசியென்றுவே ரோடுபறிக்கலாமோ
கண்ணனவரைப்புண் ணாக்கிப்பிரிக்கலாமோ மார்.

2. தலைவன்முகங்கோணினால் சகலவாழ்வுமேகோணும்
சபையிலேயுனைச்சேர்க்கச் சகலர்மனமும்நாணும்
தொலையாவிசாரமெல்லாஞ் சூழ்ந்துவந்துனைக்காணும்
சுவரைவைத்துக்கொண்டல்லோ சித்திரம்எழுதவேணும்
மார்.

3. தணல்என்பதேஇல்லாமல் தானேஉண்டாமோபுகை
சரியாகநீநடந்தால் தலைவற்குண்டாமோபகை
குணபூஷணிகட்கு வேண்டுமோவேறுநகை
குப்பையிற்கிடந்தாலும் மாணிக்கம்பெருந்தொகை மார்.

4. கணவனைப்பகைத்தவள் கரையேறுவதேதடி
கடல்கொதித்தால்விளாவத் தண்ணீர்எங்கேஓதடி
உணர்வாகநீநடந்தால் உண்டோஒருதீதடி
உறுதிநான்சொல்லச்சொல்ல உனக்கேன்இன்னம்வாதடி
மார்.

5. கனமோடிசெய்துதுயர்க் கடலிலேமுழுகிறாய்
கலியாணவீட்டிலே கட்டிக்கொண்டழுகிறாய்
உனதுமனதுபோன படியெல்லாம்ஒழுகிறாய்
உற்சாகத்தாலேநீ மச்சேறிவிழுகிறாய். மார்.

தங்களுக்குப் படிப்பிக்கும்படி ஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டுதல்.

188. இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வித்தையைப் படிப்பியுங்கள்—தயைசெய்து
வித்தையைப் படிப்பியுங்கள்.

அநுபல்லவி.

உத்தமவான்களே—சத்தியபூமான்களே
உங்கட்குக்கண்களான பெண்களாம்எங்களுக்கு வித்தை.

சரணங்கள்.

1. திருத்தமாய்வேலைகள்எல் லாம்முடிப்போம்—வேலை
தீர்ந்தபின்புஸ்தகங்க ளேபடிப்போம்
வருத்தம்நீர்படக்கண்டால் மனம்துடிப்போம்—கீத
வண்ணங்கள்பாடிக்கொண்டு கால்பிடிப்போம்—பாட
மாட்டோமோ—வீணை
மீட்டோமோ—நயம்
காட்டோமோ—சுகம்
ஊட்டோமோ—நல்ல வித்தை.

2. வரவுசெலவுகணக் கெழுதிவைப்போம்—பல
வகைவகைஉடுப்புகள் உமக்குத்தைப்போம்
பரவும்பலதொழில்நீர் பண்ணஒப்போம்—நல்ல
பக்ஷணம்கறிகளும் செய்யத்தப்போம்—நாங்கள்
படியோமோ—இருள்
விடியோமோ—அருள்
முடியோமோ—அருள்
பிடியோமோ—நல்ல வித்தை.

3. வாணியும்நீரும்ஒரு கோத்திரமா—அவள்
வரப்பிரசாதம்உமக்கு மாத்திரமா
வீணில்அவட்கெங்கள்மேல் க்ஷாத்திரமா—நாங்கள்
மெஞ்ஞானமார்க்கத்துக் கபாத்திரமா—உம்மை
வெல்லோமோ—கல்வி
கல்லோமோ—கவி
சொல்லோமோ—புத்தி
இல்லோமோ—நல்ல வித்தை.

4. கொஞ்சம்நீர்கோபம்செய்யில் அஞ்சிடுவோம்—எங்கள்
குற்றம்பொறுக்கச்சொல்லிக் கெஞ்சிடுவோம்
தஞ்சமதாகஉமை நம்பிடுவோம்—உம்மேல்
சாகித்தியம்செய்துதினம் கும்பிடுவோம்—நாங்கள்
தாழ்ந்தோமே—துயர்
ஆழ்ந்தோமே—உம்மைச்
சூழ்ந்தோமே—காலில்
வீழ்ந்தோமே—நல்ல வித்தை.

5. அடித்தாலும்இகழ்ந்தாலும் கதிநீரே—உம்மை
அன்றிஎங்களுக்கினித் துணையாரே
படித்தால்பிழைத்துப்போவோம் பெரியோரே—இந்தப்
பஞ்சைகள்முகம்பாரும் துரைமாரே—உங்கள்
பதம்பூண்டோம்—அபி
மதம்நீண்டோம்—உங்கள்
இதம்தாண்டோம்—அசங்
கதம்வேண்டோம்—நல்ல வித்தை.

6. படியாதஆண்களுட னேநேசம்—சற்றும்
பண்ணாநீர்சம்மதியீர் லவலேசம்
மடம்உறும்எங்களுடன் சகவாசம்—செய்ய
மட்டும்உமக்கில்லையோ சங்கோசம்—இது

மதிமோசம்—வரும்
அதிஹாசம்—மனம்
பதிபாசம்—அற
இதிகாசம்—உடன் வித்தை.

7. வித்தையில்லாப்புருஷன் செய்கையைப்பாரும்—அந்த
விதமல்லவோபடி யாமடவாரும்
உத்தமியையேவிரும்பு வீர்நீரும்—கல்வி
உணராவிட்டால்குணம் எப்படிச்சேரும்—இதை

ஓரீரோ—முகம்
பாரீரோ—துயர்
தீரீரோ—தயை
கூரீரோ—நல்ல வித்தை.

8. உத்தியோகந்தந்தாலும் ஒருகைபார்ப்போம்—தினம்
உதவிசெய்துங்கள்தொழில் களைத்தீர்ப்போம்
பத்தியாய்க்குடித்தனம் தலையேற்போம்—கல்வி
பாலர்க்குப்போதித்துநல் வழிசேர்ப்போம்—எங்கள்

பதிநீரே—சர்வ
நிதிநீரே—தினம்
கதிநீரே—கன
மதிநீரே—நல்ல வித்தை.

9. படித்தால்மிருகம்போல்நாள் கழிப்போமோ—என்றும்
பரபுருஷர்முகத்தில் விழிப்போமோ
அடித்தாலும்முகம்கோணிச் சுழிப்போமோ—கல்லா
தவர்கணவரானாலும் பழிப்போமோ—பல

அணிவேண்டோம்—நல்ல
துணிவேண்டோம்—நவ
மணிவேண்டோம்—காமப்
பிணிவேண்டோம்—நல்ல வித்தை

10. இரவில்நீர் தூங்கினபின் நாம்படுப்போம்—நீங்கள்
எழுமுன் எழுந்துவேலை களைத்தொடுப்போம்
தருமவதிகள் என்று பெயர்எடுப்போம்—நாங்கள்
சந்ததம்வேதநாய கனைஅடுப்போம்—மிகத்

தழையோமோ—கல்வி
நுழையோமோ—உமை
அழையோமோ—ஜீவன்
பிழையோமோ—நல்ல. வித்தை.

இதுவும் அது.

189. இராகம்—மோகனம்—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

கேளும்பூமான்களே—கிருபைவைத்
தாளும்சீமான்களே.

அநுபல்லவி.

நாளும்கதிஇல்லா எங்கள்மேல்வர்மமோ
தாளுறும்தூசிபோல் தள்ளுதல்தர்மமோ கேளும்.

சரணங்கள்.

1. காலைக்கும்மாலைக்கும் மூலைக்குள் எங்களை
ஆலைக்கரும்புபோல் தேய்த்தீர்—பாக
சாலைக்கும்மன்மத லீலைக்கும்ஏவின
வேலைக்கும்எங்களை மாய்த்தீர்
மூலக்கல்விநாங்கள் வாசித்தால்ஆபத்தோ
மூடப்பெண்கொள்வீர் உமக்குப்பெரும்பித்தோ
ஓலைக்கிரந்தங்கள் உங்கள்பாட்டன்சொத்தோ
உமக்கென்னகாணும் தலைமேல்தலைபத்தோ கேளும்.

2. ஆதியிற்பெண்ணாலே மேதினியோர்கள்உண்
டானவகை மறந்தீரோ—பெண்
சாதிபுருஷனில் பாதிஎன்றமனு
நீதியையுந் துறந்தீரோ
பாதிஉடலைப் பறக்கவிடலாமோ
பாவபுண்ணியம்தெரி யாமல்கெடலாமோ
நீதிஇல்லாதெம்மை நிந்தித்திடலாமோ
நிந்தித்துப்பின்எங்களை நீர்தொடலாமோ கேளும்.

3. நாரியரைஒரு காரியம்இல்லா
நடைப்பிணம்என் றெண்ணினீரே—தேவர்
ஊரில்பெண்கள்கொண்ட சீரினை ஆகிலும்
உற்றுப்பாரும் ஐயர்மாரே
பாரிதனைநாவில் வைத்தான்பிதாமகன்
பாகம்சிரம்வைத்த தால்சிவன்மாசுகன்
மார்பில்வைத்தான்ஹரி பெண்திருடன்குகன்
மங்கைதேடிச்சந்தி வந்தான்கரிமுகன் கேளும்.

4. உங்கட்குதவியாய் எங்களைத்தேவன்
உண்டாக்கியதை அறியீரோ—செல்வ
மங்கைஉடன்கல்வி நங்கைமுதலானோர்
மாதர்என்று குறியீரோ
எங்களைஅல்லாமல் நீங்கள்உதித்தீரோ
ஏறிஆகாயத் திருந்துகுதித்தீரோ
அங்கப்பால்உண்ணாமல் தேகம்உதித்தீரோ
அடிமைஎன்றெங்கள் தலையில்விதித்தீரோ கேளும்.

5. போதகயூரோப்பு மாதர்களைக்கண்டு
பொங்கிப்பொறாமை கொண்டோமே—என்றும்
பேதம்இல்லாஇந்தி யாதனில்நாங்கள்
பிறந்தென்னலாபம் கண்டோமே

நாதக்கல்விக்கு நகைஎந்தழுலையே
நாங்கள்விரும்போம் நவரத்னமாலையே
வேதநாயகன்செய் பெண்மதிமாலையே
வேண்டினோம்தாரும் விடோம்உங்கள்காலையே. கேளும்.

மூடனை விவாகஞ்செய்யாதபடி ஒரு ஸ்திரீயைத் தடுத்தல்.

190. இராகம்—புன்னாகவராளி—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

மாதே என்வார்த்தை தள்ளாதே—அந்த
மாப்பிள்ளை தன்னைக் கொள்ளாதே.

அநுபல்லவி.

ஆதரவாக அரவைத்தொடலாமோ
ஆழமறியாமற் காலையிடலாமோ
போதமில்லானுக்கு வாழ்க்கைப்படலாமோ
பொன்னேஒளிர்—மின்னேகெடு
முன்னேமதி—சொன்னேனடி மாதே.

சரணங்கள்.

1. பொன்னேஅவன் ஆளழகனானாலுமே
புத்தியில்உலக்கைக் கொழுந்து—வித்தை
தன்னைஅறியானைக் கொள்வதைப்பார்க்கினுஞ்
சாகலாங்கிணற்றில் விழுந்து
உன்னைக்கைப்பாடு படச்சொல்லித்தாக்குவான்
ஊர்மாடுமேய்க்கவே தான்தடிதூக்குவான்
பின்னையும்உன்னைத்தான் பேய்க்கோலம்ஆக்குவான்
பெண்ணேஇரு—கண்ணேஇதை
எண்ணேமொழி—பண்ணேநிகர் மாதே.

2. உத்தமியேஅவன் ஞானமிருக்கின்ற
ளவையும்பார்த் தறியானே—தினஞ்
சுத்தமிர்மூடரைக் கூடிக்குடித்துன்
சுகநலத்தைக் குறியானே
நித்தமும்தாசிகள் வீடுகட்கோடுவான்
நீங்காமற்சூதும் நிதம்விளையாடுவான்
நித்தமுனக்குப் பட்டாராமம்போடுவான்
தேனேமட—மானேதிடம்
நானேசொன்—னேனேயடி மாதே.

3. மண்ணுக்குள்ஆணுக் கழகுபடிப்பும்
மதியுஞ்சுகுணமுந் தானே—வெறுங்
கண்ணுக்கழகும் பணமும்இருந்தென்ன
காரியஞ்சொல்லடி தேனே
புண்ணியவான்ஏழை யானாலுங்கொள்ளடி
பொய்யன்பணக்கார னானாலுந்தள்ளடி
வண்ணங்கொள்பெண்ணுக்காண் பஞ்சமோபிள்ளடி
மாதேஇது—நீதேஇனி
வாதேசெய்—யாதேயடி. மாதே.

மைத்துனர் கலியாணத்திற்பாடிய பரிகாசக் கீர்த்தனை.

191. இராகம்—பரசு—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

மைத்துனரே—இன்றுமுதல்—மகாராஜர்நீரே.

அநுபல்லவி.

கொத்தார்குழலிஎங்கள் குயிலைக்கொண்டீரே மைத்.

சரணங்கள்.

1. ஏதும்வஸ்திரங்கட்டி அறியாதும்இடுப்பு
இனிஉமக்குப்பல வகைவகைஉடுப்பு
ஓதும்புகைந்ததுண்டோ முன்உமதடுப்பு
உள்ளதைநான்சொன்னால் உமக்கென்னகடுப்பு மைத்.

2. சொன்னமயம்எங்கள் சுந்தரிதேகம்
தோற்குமேஉமக்கண்டங் காக்கைஅநேகம்
என்னவிதமாகவோ அடுத்ததுயோகம்
ஈடோஇதற்குத் தேவேந்திரபோகம் மைத்.

3. உழவுதொழில்செய்துமக் குடம்பெல்லாஞ்சேறு
ஊத்தைக்கழுவப்பற்று மோஒன்பதாறு
பழங்கூழுண்டஉமக்குப் பாலுடன்சோறு
பயப்படாதிரும் உமக்காயுசுநூறு மைத்.

4. காதவழிநடப்பீர் காலேசாக்ஷி
காடிபல்லக்கினி உமக்குண்டோதாக்ஷி
ஏதுமற்றஉமக்கு பலகாணியாக்ஷி
இசைந்ததுஹோஹோஹோ என்னகண்காக்ஷி மைத்.

5. எருமைநுழையும்உம திருகாதின்தொள்ளை
இனிஉமக்குவச்சிரக் கடுக்கன்கள்கொள்ளை
ஒருவகையும்இல்லாமல் உற்றீரேசள்ளை
ஊர்அதிபதிக்கிப்போ துகந்தமாப்பிள்ளை மைத்.

6. சந்திரசூரியர்மழை பனிகாற்றுக்கோடை
தாங்கியஉமக்கினி நவரத்னமேடை
உந்தம்அசுத்தங்கொள்ளு மேபலகூடை
உமக்கினிப்புஷ்பஞ் சந்தனம்பன்னீர்வாடை மைத்.

7. இப்போதுமக்குவாசத் தைலங்கள்கடலே
இதற்குமுன்எண்ணெய்பட் டறியாதும்முடலே
அப்படிஇருக்கஏன் வீண்தடபுடலே
ஆகாசந்தனைமறைப் பதற்குண்டோபடலே. மைத்.

மைத்துனருக்குப் புத்திபோதித்தல்.

192. இராகம்—இந்துஸ்தான்காப்பி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மைத்துனரே நாளும்—நான் சொல்லும்
புத்தியையே கேளும்.

அநுபல்லவி.

நித்தமும்உம்மிடம் நேசமேநீளும்
உத்தமிஇவளைஉம் உயிரெனஆளும் மைத்.

சரணங்கள்.

1. நன்றாயிப்பெண் ணுமக்கு வாய்த்ததேஅதிர்ஷ்டம்
நரிமுகத்தில்விழித் தீர்நல்லசட்டம்
இன்றுமுதல்உமக்கு விடிந்ததுகஷ்டம்
இவளைமறந்தாற்பாபித் தியகாரப்பட்டம் மைத்.

2. சந்திரபிம்பம்இவள் முகமென் றுதேரும்
சர்வகோணமில்லுமக் கிணையில்லையாரும்
சந்தேகமிருந்தால்கண் ணாடியைப்பாரும்
தலையைக்கவிழ்ந்துகொண்டு மூலையிற்சேரும் மைத்.

3. அணங்கின்அழகுக்குப்பெண் களுங்கொள்வார்ஆசை
அழகிலேநீர் ஆயிரம்அமாவாசை
இணங்கியேவாழ்வதில் என்னபிரயாசை
இவளைநீர்மணஞ்செய்ய என்செய்தீர்பூசை மைத்.

4. சுந்தரிஇவளும் நீரும்ஒருதேகம்
சுகதுக்கம்இருவர்க்கு மேசமபாகம்
வந்தமறுமாதரைச் சேர்வதுதுரோகம்
மலருமணமும்போல வாழ்வதுஸ்நேகம் மைத்.

5. தெரியாமற்செய்தபிழை பொறுப்பதுநேயம்
திட்டிப்பெண்சாதிகளை அடிப்பதநியாயம்
பிரியமாய்ப்பேசித்திருத் துவதேஉபாயம்
பெண்ணொன்றுற்பேயுமே செய்யும்சகாயம் மைத்.

6. நயமில்லாவார்த்தைக ளாற்பகைமூளும்
நன்மையினுற்குறை யில்லைஎந்நாளும்
தயையுடன்என்னைப்போற் பாரியைஆளும்
சந்தேகமிருந்தால்உம் தமக்கையைக்கேளும் மைத்.

7. இவளைப்பிரிந்தார் இவள் தாய்தந்தைமாரே
இனிமேல்தாய்தந்தை சகலமும்நீரே
அவனியில்இவள்உம தாவிக்குநேரே
அன்பில்லாவிடில்எடுப் பீர்கெட்டபேரே மைத்.

8. நற்புத்தி இவள்சொன்னல் அதைச்செவிகொள்ளும்
நமக்கொருநிகரில்லை யென்றுநீர்தள்ளும்
துற்புத்திதான்சொன்னுற் கேளாமல்தள்ளும்
தோஷத்தைநீக்கிநற் குணங்களைஅள்ளும் மைத்.

9. தந்தைதாய்குருசொன்ன படிநீர்நில்லும்
சாஸ்திரம்உணர்ந்தறி யாமையைக்கொல்லும்
அந்தமின்னுளையும் படித்திடச்சொல்லும்
அடிக்கடிசொல்லிடிற் கரையுமேகல்லும் மைத்.

10. உன்னரியகடவுள் அடிக்கன்புகூரும்
உத்தமவான்களை யேஎன்றுஞ்சேரும்
இன்னந்தெரியாவிட்டால் மாயூரம்வாரும்
இசைவேதநாயகன்செய் நீதிநூல்பாரும். மைத்.

முற்றிற்று.